

பாலாஜி

சுந்தரகாண்டம்

A.No. 18176

R65:9

A. No. 18176

265:9

பாலாஜியின்

LIBRARY, KOVILCOOR

சுந்தர காண்டம்

விலை : ரூ. 20/-

வெளியீடு :

போன் : 225952

பாலாஜி நோட் பூக்ஸ்

47J (N.901) சுந்தரவேல் தெரு,
பராசக்தி காலனி, சிவகாசி - 626 123.

சுந்தரகாண்டம்

வேதங்களே இந்தியாவின் ஜீவன், இதிகாசங்கள் வேதங்களின் ஜீவ மையமான உன்னத தத்துவங்களைப் பிரதிபலிக்கின்றன. ராமகாவியமான ராமாயணமும், கிருஷ்ண காவியமான மகாபாரதமும் பாரதத்தின் பண்புள்ள கருத்துக்-
-களையும் உணர்ச்சிகளையும், அன்பின் ஆழத்தையும், இதயத்தின் விகற்பங்களையும் வெளிக்காட்டும் வேல்விழிகள், கவர்ச்சி மிக்க கண்கள். ராமாயணம் பாரதத்தாயின் விழிகளில் ஒன்று.

அதிலும் சுந்தர காண்டம் சௌபாக்யத்தை அளிக்கவல்ல காண்டமாகும். இடையூறுகளை எதிர்த்து வென்று, அதர்மங்களை அழித்துக் காட்டி, சாதகங்களைத் தேடியடைந்து வெற்றிப் பாதைக்கு வழியை திறந்துவிடும் இன்பப் பொழிலுக்குத் திறவு கோலாக அமைந்து விட்டிருக்கிறது சுந்தரகாண்டம்.

இப்பேர்ப்பட்ட ஸ்ரீராமகாதையை உலகிற்குத் தந்தவர் வால்மீகி மகரிஷி. அவர் சரிதத்தைச் சொல்வது புனிதம், கேட்பது சக்ருதம்.

வால்மீகி வேடுவர் குலத்தில் பிறந்தவர். இவருக்கு யக்ஷன், க்ருணு என்று பல இயற்பெயர்கள் உண்டு. பனை மரங்கள் நிறைந்த ஓர் அடர்ந்த காணகத்தில் வேடுவர்கள் பனை ஓலை, பனைமரம், மூங்கில்கள் இவற்றால் கட்டப்பட்ட குடில்களில் மனைவி, மக்கள் பெண்டு, பிள்ளைகள் என்று கூட்டம் கூட்டமாக வசித்து வந்தனர்.

இவர்கள் மலைக்காடுகளில் தேன் எடுத்தல், கிழங்குகள் வெட்டி எடுத்தல், வேட்டையாடுதல் போன்ற தொழில்களைச்

செய்து உபஜீவனம் செய்து வந்தனர். சில சமயங்களில் இவ்வேடுவர்கள் காடு வழியே வரும் பயணிகளிடமும் வழிப்பறி கொள்ளையடிக்கவும் தவறவில்லை.

இவ்வாறு கொள்ளையடித்து குடும்பம் நடத்தும் வேடுவர் குலத்தைச் சேர்ந்த வால்மீகியின் கண்களுக்கு ஆண், பெண் என்ற வித்தியாசமே கிடையாது. பாவ புண்ணியத்தைப் பற்றி அவர் எண்ணுவதில்லை.

ஒருநாள், வால்மீகி பனைமரத் தோப்பில், மிருகங்களை வேட்டையாடுவதற்காக மறைந்து நின்று கொண்டிருந்தான். அது சமயம் அவ்வழியே சப்தரிஷிகள் வந்து கொண்டிருந்தனர். வேடன் வால்மீகி அவர்களை வழி மறைத்துக் கொள்ளையடிக்கத் துணிந்தான்.

சப்தரிஷிகள் பொறுமையாக குழந்தாய்! கொள்ளையடித்து வாழ்கிறாயே! இது எப்பேர்ப்பட்ட கொடிய பாவம் என்று தெரியுமா உனக்கு! என்று கேட்டனர்.

அதற்கு வால்மீகி, "நீங்கள் மனைவி, மக்கள், இல்லாத பரதேசிகள்! நானோ மனைவி, மக்கள், பெற்றோர் என்று பெரும் குடும்பத்துடன் வாழ்பவன், நாங்கள் அன்றாடம் வயிற்றைக் கழுவுவதற்கு வழி வேண்டாமா?" என்றான்.

"வாழ வழி கேட்கும் நீ வாழ்வில் பெரும் பாவத்தை அல்லவா சுமக்கிறாய்? நீ குடும்ப பாரத்தைச் சுமக்கிறாய்! ஆனால் உனது உற்றாரும், உறவினர்களும், உனது பாரத்தைச் சுமப்பார்களா என்ன?" என்றனர்.

"நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள் என்பது எனக்கு புரியவில்லை!" என்றான் வால்மீகி.

"புரியும்படிச் சொல்கிறேன். உலகில் பாவம், புண்ணியம் என்று இரண்டு உண்டு. புண்ணியம் செய்தால் சொர்க்கம்

கிடைக்கும். பாவம் செய்தால் நரகம் கிடைக்கும். நீ உன் குடும்பத்திற்காகச் செய்யும் இந்த பாவத்தில், உன் குடும்பத்தார் பங்கெடுப்பார்களா? மாட்டார்கள். நீ செய்யும் பாவத்தை நீதான் அனுபவிக்க வேண்டும்!" என்றனர்.

வால்மீகி வீட்டை நோக்கி விரைந்தான். முனிவர் சொன்னபடி அவன் தன் குடும்பத்தார் ஒவ்வொருவரிடமும், "நான் உங்களுக்காக பெரும் பாவத்தைச் சமக்கிறேன். நீங்கள் அதில் பங்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்!" என்று கேட்டான்.

அதற்கு அவர்கள் வால்மீகியை அலக்ஷியப் படுத்தியதோடு, "உனது பாவத்தில் பங்கேற்க எங்களுக்கு என்ன பைத்தியமா? நீ செய்கிற பாபத்தை நீதான் அனுபவிக்க வேண்டும். புண்ணியத்தில் வேண்டுமென்றால் பங்கு கொடு!" என்றனர்.

"உங்களை காப்பாற்றத்தானே விலங்குகளை வேட்டையாடுகிறேன். மனிதர்களிடம் பொன்னும், பொருளும் கொள்ளை அடிக்கிறேன்!" என்றான் வால்மீகி.

"குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டியது உனது கடமை! அந்த கடமைக்காக நீ கொள்ளையடித்துக் கொலை செய்து சம்பாதிக்கும் பாவத்தில் நாங்கள் பங்கேற்க முடியுமா?" என்று சொல்லி சிரித்தனர்.

வால்மீகிக்கு குடும்பத்தினர் பேச்சு மிகுந்த துக்கத்தையும், ஆத்திரத்தையும் கொடுத்தது. வில்லையும், அம்பையும் வீசி எறிந்தான். கானகம் நோக்கி ஓடினான்.

கானகத்தில் சப்தரிஷிகள் பனைமரத்தடியில் அமர்ந்து ஸ்ரீராமஜெபம் செய்து கொண்டிருந்தனர். வேடன் ஓடி வந்து அவர்கள் பாதங்களில் வீழ்ந்தான்.

"நீங்களெல்லாம் இன்னாரென்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் நீங்கள் சொன்ன விஷயம் மட்டும் எனக்கு புரிந்துப்

போச்சு. உண்மை விளங்கிப் போச்சு. என் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களைப் பற்றியும் நல்லா புரிஞ்சு போச்சு. இனிமே நான் திருட மாட்டேன், கொள்ளை அடிக்கமாட்டேன் என் வீட்டுக்கும் போக மாட்டேன். அதனால் நீங்கள் என் பாவத்தை போக்க ஒரு வழி சொல்லி என்னை காப்பாற்றுங்கள்!" என்றான்.

"குழந்தாய்! ராம்! ராம் என்று சொல்லிக் கொண்டே இரு! உனது பாவங்கள் விலகிப் போகும். புண்ணியம் உன்னை வந்து சேரும். நீ புனிதனாவாய்!" என்றனர்.

"ராம்! ராம்!" என்ற தராக மந்திரம் வேடன் செவிகளில் வீழ்ந்ததும் அவனுடைய உள்ளத்திலே ஒருவித புத்துணர்ச்சி ஏற்பட்டது. ஆனால் அவனால் அந்த மந்திரத்தை உச்சரிக்க முடியவில்லை. காரணம் அவனைப் பாவம் அல்லவா பற்றிக் கொண்டிருக்கிறது.

முனிவர்கள் அவனிடம், "எங்கே நாங்கள் சொன்னது போல் ராம்! ராம்! என்று சொல்!" என்றனர்.

"என்னால் சொல்ல முடியவில்லையே!" பரிதாபமாகச் சொன்னான் வால்மீகி!

முனிவர்களுக்கு ஓர் உபாயம் தோன்றியது. முனிவர்கள் அங்குள்ள பனைமரத்தைக் காண்பித்து, "வேடனே! இது என்ன மரம்?" என்று கேட்டனர்.

அதற்கு அவன் "மராமரம்" என்றான். ஆதிகாலத்தில் பனை மரத்தை மராமரம் என்றுதான் கூறுவர்.

முனிவர்கள் வேடனின் பதிலைக் கேட்டு புளகாங்கிதம் அடைந்து, "ஏய் வேடனே! இதுதான் உன் பாவத்தை போக்கும் மந்திரம்! மராமரா என்று சொல்லிக் கொண்டே இரு. நாங்கள் வருகிறோம்!" என்று சொல்லி சென்றனர்.

வேடன் விவேகத்தின் முதற்படிக்கு அடி எடுத்து வைத்தான்.

"மரா! மரா!" என்று சொல்லிக் கொண்டே பனைமரத் தடியில் உட்கார்ந்தான்.

"மராமரா" என்று தொடர்ந்து சொல்லிக் கொண்டே இருந்தான். அதுவே "ராமராம" என்ற ஜபமாக மாறியது.

நேரம் நகர்ந்தது. மணிக்கணக்கு நாள் கணக்கானது. நாள் கணக்கு மாதங்கள் ஆனது. மாதங்கள் ஆண்டுகள் ஆயின.

வேடன் தன்னை மறந்தான். தன் நிலையை மறந்தான். ஊன் மறந்தான். உலகை மறந்தான். "ராம்! ராம்!" என்பதனையே சிந்தையிற் கொண்டான். சமாத்ரி நிலையை அடைந்தான். வேடனைப் புற்றுமண் மூடியது.

ஒருநாள் மீண்டும் சப்தரிஷிகள் அந்த பனங்காட்டிற்கு வந்தனர்.

கரையான் புற்றுக்குள் இருந்து "ராம்! ராம்!" என்று ஒலி மட்டும் கேட்பதனை அறிந்தனர். முனிவர்கள் மெய்ச் சிலிர்த்தனர். வேடனின் மானசீக பக்திக்கு மனம் மகிழ்ந்தனர்.

அவர்கள் புற்றைக் கலைத்தார்கள். உள்ளே பேரொளி பிரகாசம் பொங்க வேடன் ஜீவன் முக்தராக காஷி அளித்தான்.

"அப்பா! எழுந்திரு! சப்தரிஷிகள் வந்திருக்கிறோம்!" வேடன் கண் திறந்தான். முனிவர்களைப் பணிந்தான். முனிவர்கள் வேடனைப் புகழ்ந்து போற்றினர்.

"புற்றிலிருந்து புனிதனாக விளங்கும் உன்னை வால்மீகி என்று உலகம் அழைக்கும்! அது மட்டுமல்ல! நீ இனிமேல் விலங்குகளை வேட்டையாடும் வேடன் அல்ல. வேதங்களை கற்றுத் தெளிந்த பரமஞானி! உன்னையும் ஒரு ரிஷியாக அங்கீகாரம் செய்கின்றோம். வால்மீகி மகரிஷி என்று

அழைக்கப்படுவாய்! உனக்கு உபநயனம் செய்து காயத்ரீ மஹாமந்திரத்தை உபதேசம் செய்வோம்!" என்றனர்.

சப்தரிஷிகள் வால்மீகி முனிவர்க்கு யக்ஞோபவீத-
-தூரணம் செய்து காயத்ரீ மஹாமந்திரத்தை முறைப்படி உபதேசம்
செய்தனர்.

பின்னர் அவர்கள் விடைபெற்றுச் சென்றனர்.
விலங்குகளை வேட்டையாடித் திரிந்தவன் விவேகியானான்.
மாபெரும் மகரிஷியானான்.

அந்த பனங்காட்டில் பர்ண சாலை அமைத்துக்
கொண்டார் வால்மீகி! அவருக்கு சீடர்கள் பலர் வந்து சேர்ந்தனர்.

தபோவனத்தில் வேதகோஷமும், வேள்விப் புகையும்
இருந்து கொண்டே இருந்தது. ராமநாமம் எந்நேரமும் ஒலித்துக்
கொண்டு இருந்தது. வால்மீகி ஜபதபத்தால் பரம ஞானியானார்!
போற்றுதற்குரிய மகான் ஆனார்.

ஸ்ரீ வால்மீகி மகரிஷி, சீடர்களுக்கு ஆத்ம ஞானத்தைப்
பற்றி போதித்துக் கொண்டிருந்தார். அது சமயம் நாரத மகரிஷி
ஸ்ரீமந் நாராயணனின் திருநாமத்தை மகரயாழில் சங்கீர்த்தனம்
செய்த வண்ணம் வால்மீகியின் ஆசிரமத்திற்கு வந்தார்.

தவசிரேஷ்டிரரான வால்மீகி பிரம்மபுத்திரரான
நாரதரிடம், "பிரம்மபுத்திரரே! தங்கள் வாக்கின் மூலம் ஓர் அரிய
உண்மையை அறிய விரும்புகிறேன். இந்த பூவுலகில் நேர்மை,
நற்குணம், பராக்கிரமம், தர்மம், நன்றியுணர்வு போன்ற
நற்குணங்கள் நிரம்ப பெற்ற உத்தமமான மனிதனைக் காண
முடியுமா? எமது இந்த ஐயப்பாட்டிற்குத் தங்களைத் தவிர வேறு
எவராலும் உகந்த முறையில் பதில் சொல்ல இயலாது!" என்றார்.

மகரிஷியின் மொழி கேட்டு மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்டார்
நாரத முனிவர்!

வால்மீகி! உம்மால் கேட்கப்பட்டது போல் அத்தனை நற்குணங்களும் பொருந்திய உத்தமமான மனிதரைக் காண்பது அரிது தான்! இருப்பினும் ஒரே ஒரு உத்தமமான மானுடனை பற்றி மட்டும் உதாரணம் கூற முடியும். இக்ஷுவாகு வம்சத்தில் அவதரித்தவன் ஸ்ரீராமன்! அந்த புருஷோத்தமனைப் பற்றி நீர் அறிந்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்" என்றார்.

"இராமன் ஓர் அனுஷ்டான சீலர் - ஆன்மீகச் செல்வர் - இணையற்ற பராக்கிரமசாலி - ஈகையால் உயர்ந்தவர் - உத்தமமான பல குணங்களைக் கொண்டவர்! ஊரார் போற்றும் உறுதியான வீரம் படைத்தவர். எத்திசையும் புகழ் பெற்ற புனிதன்! ஏற்றமிக்கவன். ஒழுக்கத்தால் ஒப்பற்றவன். ஒளவுதமாய் அனைவரையும் காத்து ரக்ஷிப்பவன்!" என்றார் நாரதர்.

"சுவாமி! அங்ஙனமாயின் அந்த மஹானுபாவரின் சரிதத்தைத் தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்து அருளுதல் வேண்டும்! யாம் அறிந்துக் கொள்ள ஆவலாக உள்ளோம்! என்றார் வால்மீகி.

வால்மீகியின் விண்ணப்பத்தைப் பெரு விருப்பத்துடன் ஏற்றுக் கொண்ட நாரதமுனிவர், இராமனின் திவ்யசரிதத்தை சுருங்கச் சொல்லி நன்கு விளங்க வைத்தார்.

வால்மீகியும், சீடர்களும் ராமகாதையைக் கேட்டு சந்தோஷம் கொண்டனர். நாரத முனிவரைப் போற்றிப் பணிந்தனர்.

நாரதர் அவர்கட்கு சகல மங்களங்களையும் சொல்லி, நாராயண நாமத்தை சங்கீர்த்தனம் செய்து கொண்டு சுகம் பெறுவீர் என்று அங்குகிரஹித்து விடைபெற்றுச் சென்றார்.

நாரத முனிவர் சென்ற பிறகு வால்மீகி இராமரையும், ராம சரிதத்தையும் பற்றி நினைத்துக் கொண்டே இருந்தார்.

வால்மீகியின் சிந்தையில் தெளிவு பிறக்கச் செய்யத் திருவுள்ளம் கொண்ட சதுர்முகன், கமண்டலம், ஜபமாலை தாங்கிய திருக்கரங்களுடன் அவர் முன்னால் பிரசன்னமானார்.

முனிவர், சதுர்முக பிரம்மனை நிலம் கிடந்து சேவித்தார். சோடச உபச்சாரங்களால் கௌரவித்து பிரார்த்தித்தார்.

நான்முகன் நயனங்கள் மலர, "வால்மீகி! ஸ்ரீராமனின் புண்ணிய சரிதத்தைச் சுந்தர சுலோகங்களால் காவியமாகப் படைப்பாயாக!" என்றார்.

"ஸ்ரீராமனின் சரிதத்தை எழுதப்போகும் உனக்கு அவனது சரிதம் சம்பந்தப்பட்ட அனைத்து சம்பவங்களும் உனது சிந்தைக்கு புலப்படும். உனது வாக்கு சத்தியமாகும் அதுவே வேதவாக்கு!

மலைகளும், நதிகளும், சூரிய சந்திரர்களும் உள்ளவரை உனது காவியமும் காலத்தால் அழியாது நிலைத்து நிற்கும்" என்றார்.

பிரம்மதேவன் முனிவர்க்கு மேலும் பல அநுக்கிரகங்களை அருளி அந்தர்த்தியாமியானார். வால்மீகி மனம் தெளிந்து மகிழ்ச்சிப் பூண்டார்.

நான்முகன் சென்ற பிறகும் வால்மீகி முனிவரின் எண்ண மெல்லாம் ஸ்ரீராம சரிதையைப் பற்றியதாகவே இருந்தது.

பிரம்மதேவன் அருளியது போல் முனிவரது சிந்தையில் ராமர், லக்ஷ்மணர், சீதை இவர்களைப் பற்றி அனைத்து விருத்தாந்தங்களும் தெள்ளத் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

வால்மீகி ஆசனம் அமைத்து தர்ப்பையைக் கிழக்கு நுனியாகப் பரப்பினார். அதன் மீது அமர்ந்தார். நாரதர் சொல்லிச் சென்ற இராமசரிதத்தை ஆதி முதல் அந்தம் வரை வரிசைக் கிரமமாக மனத்திற்குள் சொல்லிப் பார்த்தார்.

பிரம்மதேவன் அருள்வாக்கின்படி ராமருடைய வாழ்க்கையில் நடந்த அத்தனை சம்பவங்களும் கோர்வையாக அவரது மணக்கண்ணால் கண்டறிய முடிந்தது.

நல்ல சுபயோக சுபமுகூர்த்தத்தில் ஸ்ரீராமசரிதத்தை சுந்தர சுலோகங்களால் ஏட்டில் வடிக்கத் தொடங்கினார் வால்மீகி!

ஸ்ரீவால்மீகி மகரிஷி, ராமாயணத்தை பாலகாண்டம், அயோத்தியாகாண்டம், ஆரண்ய காண்டம், கிஷ்கிந்தா காண்டம், ஆஞ்சநேய காண்டம் என்ற சுந்தர காண்டம், யுத்த காண்டம், உத்தர காண்டம் என்று ஏழு காண்டங்களாகப் பிரித்தார்.

ஆரண்ய காண்டம்

ஸ்ரீ ராமர் தண்டகாரண்ய வனத்திலிருந்து தமது வாசஸ்தலத்தை பஞ்சவடிக்கு மாற்றிக் கொண்டார். பஞ்சவடிக்குச் செல்லும் வழியில் அத்ரி முனிவர், அநுகுயையைச் சந்தித்தார். பரசுராமரிடம் தாம் பெற்ற தனுசை அகஸ்தியரிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டார்.

இராவணனின் தங்கையான சூர்ப்பணகை என்ற அரக்கி ஸ்ரீராமரையும், லக்ஷ்மணரையும் தன் வசப்படுத்த பல மாய வேலைகளைச் செய்தாள்.

லக்ஷ்மணன் உடைவாளால் அவளது காதுகளையும் மூக்கையும் வெட்டி எறிந்தான்.

சூர்ப்பணகையை அவமானப்படுத்திய லக்ஷ்மணரை பழிவாங்க ராவணன் புறப்பட்டான். மாரீசன் என்பவன் மானாக வந்து சீதை முன்னால் தோன்றினான். சீதை ஸ்ரீ ராமரிடம் மானைப் பிடித்து தரும்படி கேட்டுக் கொண்டாள்.

ஸ்ரீராமர் மானைப் பிடிக்க ஓடினார். மான் துள்ளி ஓடியது. ராமன் துரத்திப் பிடிக்க ஓடினான்.

ஸ்ரீ ராமன் மாரீசனைப் பாணத்திற்குப் பலியாக்கினான். மாரீசன் உயிரை விடும்போது, "ஹரே சீதா! ஹரே லக்ஷ்மணா!" என்று கூறிக்கொண்டே உயிரை விட்டான்.

சீதா லக்ஷ்மணனை அனுப்பி ராமருக்கு ஏதாவது ஆபத்தோ என்று பார்த்து வரச் சொன்னாள். லக்ஷ்மணன் வில்லும் அம்பும் ஏந்தி புறப்பட்டான்.

இதுதான் சமயம் என்று ராவணன் கபட சந்நியாசியாக வந்து, சீதையைப் பர்ணசாலையுடன் தூக்கிக் கொண்டு விண்வழியே சென்றான்.

ஸ்ரீராமர் திரும்பி வந்து சீதையை காணாது கலக்க முற்றார். சீதையைத் தேடி இராமரும், லக்ஷ்மணரும் புறப்பட்டனர்.

அவர்கள் செல்லும் வழியே சாகும் தறுவாயில் கிடந்த ஜடாயுவைக் கண்டனர்.

"இராவணன் சீதையுடன் தென்திசை சென்றுள்ளான்! என்ற செய்தியைச் சொல்லி, அவனுடன் போரிட்ட போது இறக்கை இழந்து இக்கதிக்கு ஆளானேன்!" என்று சொல்லி ஜடாயு உயிர் இழந்தது. ஸ்ரீராமர் ஜடாயுவிற்கு மோகூ ப்ராப்தி அளித்தார்.

ஸ்ரீராம, லக்ஷ்மணர் தென்திசை நோக்கிப் பயணமானார்கள். செல்லும் வழியில் சபரியை சந்தித்தனர். சபரி பரிவோடு கொடுத்த சுவைமிக்க பழங்களை ஆவலுடன் உண்டுகளைப்பு நீங்கினர்.

சபரி ராமரிடம், "ரிஷிமுக பர்வதத்தில் கிஷ்கிந்தைக்கு அரசனான சுக்ரீவன், ஹனுமன் ஆகியோருடன் சிநேகிதம்

செய்து கொண்டால் சீதையை சுலபமாக தேடிக் கண்டுபிடித்து விடலாம்!" என்று சொன்னான்.

அயோத்தியா காண்டம்

தசரத மன்னன், ஸ்ரீ ராமனை அயோத்தியின் இளவரசனாக முடிசூட்ட எண்ணினார். வசிஷ்டர், சுபமுகூர்த்த நந்நாள் குறித்தார்.

கைகேயியின் தோழியான மந்தரை கைகேயியின் மனதைக் கலைத்து, வஞ்சனையால் இராமனின் முடிசூட்டு விழாவிற்கு மூடுவிழா காண எண்ணினாள்.

அதன் விளைவு கைகேயி தசரத மன்னனிடம், முன்பு தேவாசுர யுத்தத்தின் போது தனக்குக் கொடுத்த இரண்டு வாக்குறுதிகளின்படி, "ஸ்ரீராமன் பதினான்கு வருஷம் காடாள வேண்டும், என் குமாரன் அரசாள வேண்டும்!" என்று விண்ணப்பித்தான். தசரதரும் வேதனையோடு சம்மதித்தார்.

ஸ்ரீராமர், லக்ஷ்மணன், சீதை மூவரும் அரச கோலம் களைந்து தவக்கோலம் பூண்டு கானகம் புறப்பட்டனர். அகஸ்தியரின் சொற்படி ஸ்ரீராமர், லக்ஷ்மணர் சீதையுடன் தண்டகாரண்யத்தில் தழைகளால் லக்ஷ்மணன் கட்டிய பர்ண சாலையில் வசிக்கத் தொடங்கினர்.

தசரதர் ஆவி நீத்தான். சத்ருகனன் இறுதி சடங்குகளைச் செய்தான். பரதன் இராமரைத் தரிசிக்க காட்டிற்குப் புறப்பட்டான்.

தண்டகாரண்யத்தில் வசித்து வரும் ஸ்ரீ ராமரைச் சந்தித்து தரிசித்து அவரது பாதுகையைப் பெற்றான் பரதன்.

பரதன் ஸ்ரீ ராமர் பாதுகையைத் திருமுடியில் சுமந்து அயோத்தி திரும்பினான். பாதுகையை சிம்மாசனத்தில் வைத்து

மகுடாபிஷேகம் செய்தான். ஸ்ரீ ராமனின் பிரதிநிதியாகத்தான் இருந்து ராஜ்ய பரிபாலனம் பண்ணினான்.

பாலகாண்டம்

அயோத்தி என்னும் நகரம் சரயு நதிக்கரையில் அமைந்திருந்தது. எவராலும் ஜெயிக்க முடியாத அந்நகரத்தை அதிபராக்கிரமசாலியான தசரத சக்கரவர்த்தி அறநெறி தவறாமல் அரசோச்சி வந்தார். அவருக்கு கௌசல்யை, சுமித்ரை, கைகேயி எனும் மூன்று மனைவிமார்கள் இருந்தனர். அவர்களுக்குப் புத்திர காமேஷ்டி யாகம் செய்ததன் பயனாக நான்கு புத்திரர்கள் பிறந்தனர்.

கௌசல்யையின் மணிவயிற்றில் நின்றும் ஸ்ரீமந்நாராயணனின் அம்சமாக ஸ்ரீராமச்சந்திரமூர்த்தி அவதாரம் பண்ணினார்.

அடுத்து கைகேயிக்கு திருமாலின் திருக்கரங்களில் காஷி தரும் பாஞ்ச சன்னியம் எனும் திரு சங்கின் அம்சமாக பரதன் பிறந்தான்.

சுமித்ரையின் “மணிவயிற்றில் நின்றும் சுதர்சன சக்ரத்தின் அம்சமாக சத்ருகனனும், அனந்தனின் அம்சமாக லக்ஷ்மணனும் இரட்டைக் குழந்தைகளாக பிறந்தனர்.

தசரத புத்திரர்களின் பால பருவத்தில் விசுவாமித்ர முனிவர் இராமரையும் லக்ஷ்மணனையும் மட்டும் அழைத்துக் கொண்டு கானகம் சென்றார். முனிவர்களின் யாகத்திற்கு இடையூறு விளைவித்த ராக்ஷஸர்களை அழித்தனர் ராம லக்ஷ்மணர்.

மிதிலை மாநகர மன்னன் ஜனகரின் அரண்மனைக்குச் செல்லும் வழியில் கல்லாய்க்கிடந்த கௌதமர் மனைவி

அகல்யைக்குச் சாபவிமோசனம் கொடுத்தார் ஸ்ரீ ராமர்!

மிதிஸையில் சிவதனுசு எனும் வன் சிலையை வளைத்து சீதா என்னும் திருமாலின் அவதாரமான மென்சிலையை மணந்தார்.

ஸ்ரீராமர் சீதா கல்யாணம் நடந்த அதே நன்னாளில் லக்ஷ்மணனுக்கு சீதையின் தங்கை ஊர்மிளா தேவியையும், பரதனுக்கு ஜனக மன்னனின் தம்பி குசத்வஜரின் புத்திரி மாண்டவியையும், சத்ருகனுக்கு மாண்டவியின் தங்கையாகிய சத்ரு கீர்த்தியையும் விவாகம் செய்து வைத்தனர்.

அயோத்தியில் தசரத குமாரர்களின் கல்யாண வைபோகம் உற்சாகத்துடன் திருக்கோயில் உற்சவம் போல் பலநாட்கள் நடந்தன.

கிஷ்கிந்தா காண்டம்

சுக்ரீவன், ஹனுமன் முதலிய வானர வீரர்கள் வசிக்கும் ரிஷிமுக பர்வதத்தின் வழியாக ஸ்ரீராம, லக்ஷ்மணர் வந்து கொண்டிருந்தனர்.

அனுமன் ஓர் அந்தண பிரம்மச்சாரி வேஷம் பூண்டு, ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர் திருமுன் வந்து வணங்கி நின்றான். பிறகு அந்தணர் உருவை மாற்றி, தான் அஞ்சனை புத்திரன் வாயுகுமாரன் என்று அறிமுகம் செய்து கொண்டு அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு ரிஷிமுக பர்வதம் வந்தார்.

சுகரீவனும், ராமரும் அக்னிசாட்சியாக ஒன்றாக இணைந்தனர். சுக்ரீவன் சீதா தேவியைத் தேடிப்பிடிக்க ஆவன செய்வதாக பிரதிக்ஞை செய்தான்.

சுகரீவன், அவனுடைய அண்ணன் வாலிக்கும் தனக்கும்

உள்ள விரோதத்தைப் பற்றி கூறினான். ஸ்ரீராமர் வாலியை வதம் செய்து சுகரீவனை கிஷ்கிந்தைக்கு அரசனாக்கினார்.

கார்காலம் நீங்கி பனிகாலம் வந்ததும் சீதையைத் தேடி நான்கு திசைகளுக்கும் வானர வீரர்களை அனுப்பினான் சுகரீவன்!

தென்திசைக்கு ஜாம்பவான் தலைமையில் அங்கதனும் அனுமனும் புறப்பட்டனர். ஸ்ரீராமன் அனுமனிடம் சில ரகசியங்களை சீதா தேவியிடம் சொல்லும்படி கூறி தனது மோதிரத்தை அடையாளமாக கொடுத்து அனுப்பினார்.

அனுமன், ஸ்வயம்பரபா எனும் தெய்வ கன்னிகை மூலம் சீதாப்பிராட்டியார் இலங்கைகவரனால் அசோகவனத்தில் சிறை வைக்கப்பட்டுள்ளாள் என்பதனை தெரிந்துக் கொண்டார்.

இலங்கைக்கு அனுமனை அனுப்புவது என்று அனைவரும் முடிவெடுத்தனர். அனுமன் முனிவர்கள் சாபத்தினால் தன்னுடைய பலம் பற்றி உணராது இருந்தார்.

ஜாம்பவான், அனுமனுக்கு அவன் அஞ்சனாதேவியின் மகனாகப் பிறந்து, முனிவரின் சாபத்திற்கு ஆளானது வரையுள்ள அத்தனை விருத்தாந்தங்களையும் விவரமாக எடுத்துக் கூறினான்.

அக்கணமே, அனுமன் சாபவிமோசனம் பெற்று தனது புஜபல பராக்கிரமத்தை உணர்ந்தான். புத்தொளியும், புதுத்தெம்பும் பெற்றான். அனுமன் கடலை தாண்டுவதற்காக சுவேல மலை உச்சியை வந்தடைந்தான்.

சுந்தர காண்டம் (ஆஞ்சநேய காண்டம்)

வால்மீகி மகரிஷி ராமாயணம் எழுதி முடித்த

தருணத்தில் ஸ்ரீ ஆஞ்சநேயர் வால்மீகியைக் காண வந்தார். ஆஞ்சநேயர், வால்மீகி மகரிஷியை நமஸ்கரித்தார்.

வால்மீகி மகரிஷி மனம் மகிழ்ந்து, “ஆஞ்சநேயா! ஸ்ரீராமபிரானின் சரிதத்தைச் சொல்லும் இந்த காவியத்திற்கு ஸ்ரீராமாயணம் என்று தலைப்பிட்டு ஏழு காண்டங்களாக பிரித்துள்ளேன்.

அதில் வரும் ஒரு காண்டத்திற்கு ஆஞ்சநேய காண்டம் என்று உனது நாமத்தைச் சூட்டியுள்ளேன்.

ஸ்ரீ ராமனின் சரிதத்தில் செயற்கரிய செயல்களைச் செய்து சீதாராமரை ஒன்று சேர்த்த உனது வைபவங்களைச் சொல்லும் சுந்தரமான காண்டத்திற்கு ஆஞ்சநேய காண்டம் என்று தலைப்பிட்டு உனக்கு பெருமை சேர்த்துள்ளேன்!” என்றார்.

மகரிஷியின் மொழிகேட்டு வாயுபுத்திரன் துடித்தான்.

“மகரிஷி! இது தேவரீர் அடியேனுக்குச் செய்யும் உபச்சாரம் அல்ல; அபச்சாரம்!” என்றார் வாயுபுத்தரன்.

“ஸ்ரீராமச்சந்திர பிரபுவின் தாஸனுதாஸனாக அவரது திருவடியில் தஞ்சம் கிடக்கும் எனக்கு இச்சிறப்பு வேண்டாம். தேவரீர் திருவுள்ளம் கனிந்து அந்த காண்டத்தின் தலைப்பை மாற்றிவிடவும். அதுவே தாங்கள் எனக்குப் பெருமை சேர்ப்பது போலாகும்!” என்று விண்ணப்பித்தார்.

மகரிஷி ஒரு கணம் சிந்தித்தார். பிறகு முகம் மலர, “மாருதி இந்த காண்டத்தின் தலைப்பை சுந்தரகாண்டம் என்று மாற்றி விடுகிறேன்! போதுமா? உனக்கு இப்பொழுது திருப்திதானே!” என்று கேட்டார். ஆஞ்சநேயர் மனம் மகிழ்ந்தார்.

முனிவரைப் பணிந்து புறப்பட்டார். சில நாட்கள் கழித்து ஆஞ்சநேயர் தமது தாயாரான அஞ்சனாதேவியைப் பார்க்கப் போனார்.

ஸ்ரீ ஆஞ்சநேயரை மந்திரி அஞ்சனாதேவி மகிழ்ச்சிப் பொங்க, "என் ஆருயிர் செல்வனே! சுந்தரனே! வா! உன்னை பார்த்து எத்தனை நாட்கள் ஆயிற்று!" என்றாள்.

மாருதிக்கு மீண்டும் அதிர்ச்சி! அதை வெளிக்காட்டாமல், "அம்மா! சுந்தரனே என்று என்னை எதற்காக அழைத்தாய்!" என்று கேட்டார்.

"கண்ணே! என் கனியமுதே! உனக்கு சுந்தரன் என்றும் ஒரு பெயர் உண்டு!"

"இத்தனை நாட்களாக இது எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் எங்கோ கானகத்தில் இருக்கும் ஒரு முனிவர் இதை அறிந்து வைத்திருக்கிறார். மகரிஷி என்னை ஏமாற்றி விட்டார்" என்று தமக்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்டார்.

"சுந்தரா! என்ன முணுமுணுக்கிறாய்!" என்ற கேட்டபடியே ஆஞ்சநேயரை அன்போடு அணைத்துக் கொண்டு வீட்டிற்குள் சென்றாள் அஞ்சனாதேவி!

தாயாருடன் சந்தோஷமாக பல நாட்கள் இருக்க வேண்டும் என்று ஆனந்தத்துடன் வந்த ஆஞ்சநேயர், வால்மீகி மகரிஷியைப் பார்த்து இது பற்றி கேட்கவேண்டும் என்ற ஆதங்கத்தில் தாயுடன் தாமசிக்க மனம் கொள்ளாத நிலையில் முனிவரைக் காணச் சீக்கிரமாகப் புறப்பட்டான்.

வால்மீகி முனிவர் ஆசிரமத்திற்குக் காற்றிலும் கடுக வந்த வாயுபுத்திரன் அவரைக் கண்டதும், "தேவீர் இந்த எளியவனை ஏமாற்றிவிட்டீர்கள். எனக்கு சுந்தரன் என்றும் ஒரு பெயர் உண்டு என்பதனை தாங்கள் தெரிந்து கொண்டு சுந்தரகாண்டம் என்று தலைப்பை வைத்துள்ளீர்! என்று வந்ததும் வராததுமாகக் கொட்டி தீர்த்தார்.

வால்மீகி சிரித்துக் கொண்டே, "ஆஞ்சநேயா! இந்த

காண்டத்திற்கு உனது நாமத்தைச் சூட்ட வேண்டும் என்பது அந்த பிராட்டியாரின் அருள் உள்ளம்! பிராட்டியார் ஸ்ரீராமபிரானுடன் சேர்ந்து வாழ்வதற்கு நீ செய்த ஒவ்வொரு செயலும் மகத்தானது. உனது தியாகம் கடலினும் பெரிது! அந்த காண்டம் முழுவதும் உனது பிரபாவம் பொங்கி பெருகுகிறது. அதனால் நீ மகிழ்வாயாக! மனகிலேசம் கொள்ளாதே!" என்றார்.

முனிவரின் மொழி கேட்டு மாருதி மனம் தெளிந்தார். முனிவர் மாருதியைப் புகழ்ந்து போற்றி, "வாயுபுத்திரா! உனது வையவத்தைச் சொல்லும் இந்த சுந்தரகாண்டம் மனிதர்களின் அஞ்ஞானத்தை போக்கும் அமிர்தகலசம்! இந்த சுந்தர காண்டத்தை பாராயணம் செய்வோர் ஸ்ரீ சீதாராமனின் பேரருளால் சகல சௌபாக்கியங்களும் அடைவர்!" என்று கூறினார்.

ஆஞ்சநேயர் முனிவரைப் பணிந்து, "ஸ்ரீராம்! ஸ்ரீராம்!" என்று ராமஜெபம் செய்து கொண்டு புறப்பட்டார்.

"இராமாயணம் எனும் மாலையில் நடுநாயகனான ரத்தினம் போல் ஆஞ்சநேயர் விளங்குகிறான்" என்று சுந்தரகாண்டம் துவங்குகிறது.

ஸ்ரீ ஆஞ்சநேயர் சுந்தரகாண்டத்தின் புண்ணிய புருஷன்; புருஷோத்தமன்.

அந்த சத்புருஷனின் புஜபலபராக்கிரமத்தைச் சொல்வது சுந்தரகாண்டம். அவரது புத்திசாலித்தனத்தை வரிக்கு வரி வர்ணிப்பது சுந்தரகாண்டம்.

சீதா பிராட்டியார் இருக்குமிடத்தைத் தெரிந்து காண்ட மகிழ்ச்சி ஆஞ்சநேயரின் உள்ளத்தில், பூரிப்பையும், பெருமிதத்தையும் ஏற்படுத்திய போதும், இதுவரைக்கும் செல்வதற்கு நூறு யோசனை தூரம் தாண்டுவது எப்படி என்பதனை எண்ணிப்

பார்த்த போது அவருக்கு ஒருவித அச்சமும் ஆச்சரியமும் உண்டானது. அவர், ஜாம்பவானிடம் “நூறு யோஜனை தூரம் தாண்டுவதென்பது எவராலும் முடியாத காரியம்” என்றார்.

மாருதியின் மொழி கேட்டு ஜாம்பவான், ஆஞ்சநேய வைபவத்தைப் பற்றி ஒன்றுவிடாமல், எல்லோரும் கேட்கும் வண்ணம் ஆஞ்சநேயரிடம் கூறலானார்.

“ஆஞ்சநேயா! நீ யௌவன பிராயத்தினன்! இருப்பினும் வீரத்தில் இவ்வீரர்கள் அனைவரையும் விட அதிபராக்கிரமும், அபாரசக்தியும் ஆற்றலும் மிக்கவன். சகல சாஸ்திரங்களையும் கற்றுத் தெளிந்த வேத விற்பன்னன்.”

“நீ கருடனின் இறக்கைகளைப் போன்ற புஜபலம் கொண்டவன். சின்ன பிராயத்தில் விண்ணுக்குத் தாவிப் பறந்து சென்று சூரியனைப் பழமென்று எண்ணிப் பிடித்து வரச் சென்ற வீராதி வீரன் அல்லவா! உன்னால் நூறு யோஜனை தூரமென்ன பல நூறாயிரம் தூரம் வேண்டுமானாலும் தாண்ட முடியும்” என்று அனுமனின் பிரதாபத்தைச் சொன்ன ஜாம்பவான், ஆஞ்சநேயர் அஞ்சனாதேவிக்கு மகனாகப் பிறந்தது முதல், முனிவர்களின் சாத்திற்கு ஆளான வரையிலுள்ள அனைத்து சம்பவங்களையும் கூறுவிடாமல் கூறினார்.

ஆஞ்சநேயர், தமது கடந்தகால சரிதத்தை ஜாம்பவான் சொல்லக்கேட்டு உள்ளமும் உடலும் பூரித்தார். இனம் தெரியாத ஏதோ ஒருவித புது சக்தியால் புத்துணர்ச்சி பெற்றார். அவரது அகண்ட மார்பும், புஜங்களும் வீரத்தால் துடித்தன. ஜாம்பவானை நமஸ்கரித்து மாமலை போல் எழுந்து நின்றான்.

“ஐயனே! இப்பொழுது எனக்கு அனைத்தும் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. முனிவர்களின் சாபத்தினால் என் பலத்தை மறந்து இருந்தேன். முனிவர்கள் என்னிடம்,

வாயுபுத்திரா! உன்னுடைய வீரபராக் கிரமங்களைப் பற்றியும், உன்னுடைய பூர்வாங்க வரலாற்றைப் பற்றியும் எவராகிலும் உன்னிடம் எடுத்துக் கூறும் போது, நீ உனது பலத்தை மீண்டும் பெறுவாய்! என்று சாபவிமோசனம் கொடுத்தனர் என்பதனை நான் இப்பொழுது உணர்கிறேன்."

"இன்று உங்கள் அருளால் நான் எனது அபரிமிதமான ஆற்றலைப் பெற்று பூரிக்கின்றேன். என்னால் எப்படியும் அன்னை ஜானகிதேவியாரைச் சிறைமீட்டு வர முடியும்" என்று சொன்னார்.

ஆஞ்சநேயரின் அமுதமொழிகேட்டு, ஜாம்பவான் அவரை ஆரத்தமுவி ஆனந்தித்தார். வானர வீரர்கள் கரகோஷம் செய்து சந்தோஷித்தனர்.

ஆஞ்சநேயர் அங்கிருந்து ஒரே பாய்ச்சலாக பாய்ந்து மஹேந்திரமலை உச்சியை அடைந்தார்.

இதன் பிறகு சுந்தர காண்ட வைபவம் ஆரம்பமாகிறது.

மகேந்திர மலையில் ஸ்ரீ ஆஞ்சநேயரின் கம்பீரம்

ஸ்ரீராமருக்கு உதவும் பொருட்டு, தன் சக நண்பர்களான ஜாம்பவான், நீலன், அங்கதன் போன்றவர்களின் ஆலோசனை-யின் பெயரில், ஹனுமார் தெற்கேயுள்ள இலங்கையை நோக்கித் தான் மட்டும் செல்ல விரும்பினார்.

மற்றவர்களுக்கும் ஸ்ரீ ஆஞ்சநேயருக்கும் ஒரு வித்தியாசம் உண்டு. பிறரால் செய்யமுடியாத காரியத்தைத் தான் செய்ய வேண்டும் என்று ஆசைப்படுபவர். இன்னொன்று, தான் எந்தக் காரியத்தைச் செய்தாலும் அது நிகரற்றதாக இருக்க வேண்டும் என்றும் துடிப்பவர். எனவே தான் யாரும் கண்டுபிடிக்க முடியாத சீதா பிராட்டியை, தான் நேரில் சென்று கண்டுபிடிக்க ஆசைப்பட்டார். அப்பொழுது ஸ்ரீ ஆஞ்சநேயரின் உடல், மனம்

எப்படியிருந்தது தெரியுமா? நிறைய பசுக்கள் இருக்கும் கூட்டத்தில், தலைநிமிர்ந்து நிற்கும் வல்லமையுடைய ஒரே ஒரு காளை போல் விளங்கினார். தான் செய்யப்போகும் காரியத்தை நினைத்தவுடன் இயல்பாகவே ஸ்ரீ ஆஞ்சநேயரின் உடம்பு பூரித்தது. அவரது கழுத்து, தலைநிமிர்ந்தது, என்று மிக அழகாக விவரிக்கிறார் வால்மீகி மாமுனி!

ஸ்ரீ ஆஞ்சநேயருக்குரிய தைரியமும், அற்புதமான புத்தியும், எவருக்கும் நிகரில்லாத பலமும் கொண்டு, வைடூர்யம் போல் நிறம் சிவந்து காணப்பட்டார். இதனால் தண்ணீர் கூடக் கலங்கிக் காணப்பட்டது. காட்டிலுள்ள பட்சிகள் பயந்து சிறகடித்துக் கூவின. நேரமாக நேரமாக ஹனுமாரின் உத்வேகம் பாய்வதற்குத் தயாராக நிற்கும் சிங்கம் போல், தன் இஷ்டப்படி இங்குமங்கும் உலாவினார்.

அவரது பாத அழுத்தம் மலையில் பட்டபொழுது, மலைப் பாறைகள் தூள்தூளாயின. அவரது மார்பில் பட்ட காட்டிலுள்ள மரங்கள் அப்படியே வேரொடு கீழே சாய்வது போல் தள்ளாடின. என்றைக்கும் இல்லாத பகைவன் தங்கள் இருப்பிடத்திற்கு வந்து விட்டானோ என்று பொந்துகளில் இருந்த பட்சிகள் கூட இனம் தெரியாமல் அலறின.

மஹாவீரனான அனுமார், சமுத்திரத்தைத் தாண்டும் முன் தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு இங்குமங்கும் உலாவும் பொழுது, ஏற்பட்ட விளைவுதான் இது என்பது உள்கருத்து! காரியத்தை ஒருவன் தொடங்கும் முன்பு உடலாலும், மனதாலும் வீரியம் கொள்வது இயல்பு! மிகப்பெரிய காரியத்தை ஆஞ்சநேயர் செய்யப்போகிறார் என்று உலகத்திற்குக் காட்டவே ஆஞ்சநேயரின் பலத்தை இதில் காண்கிறோம்.

எந்தக் காரியத்தைச் செய்ய நினைத்தாலும்,

ஆஞ்சநேயரை நினைத்துக் கொண்டு சுந்தரகாண்டத்தைப் படிக்க ஆரம்பித்தாலே, வெற்றி நிச்சயம்.

மகேந்திர மலையில் ரம்மியமான சம்பவங்கள்

மகா வீரனான ஆஞ்சநேயரை நினைத்துக்கொண்டு சுந்தர காண்டத்திலுள்ள இந்த ஸமுத்திரம் தாண்டும் படலத்தைப் பாராயணம் செய்தால், உங்களுக்கு வரும் எந்தப் பிரச்சனைகளும் தூள் தூளாகி, நிம்மதியாக ஆகாயத்தில் சுதந்திரமாகப் பறப்பது போல், தினமும் தோன்றும் என்பது உண்மை. இதுதான் சுந்தர காண்டத்தின் மகிமை.

ஸ்ரீ ஆஞ்சநேயர் எப்போது எப்படிச் கிளம்பப் போகிறார் என்று, கூட வந்த வானரர்கள் மிகுந்த ஆவலோடு பார்த்துக் கொண்டிருக்க, ஹனுமாரோ எதிரேயிருந்த சமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதற்காகத் தன்னை தயார் நிலைக்குக் கொண்டு வர, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வளர்ந்தார். அமாவாசை, பெளர்ணமியின் போது ஸமுத்திரம் எப்படி வேகமாக அலையை வீசி வருகிறதோ, அதே போல் ஹனுமார் வளர்ந்தார்.

ஓட்டப்பந்தயத்தில் ஜெயிக்க வேண்டி, பந்தயம் நடக்கும் முன் வீரர்கள் எப்படி மண்ணை, தரையைத் தொட்டுப் பிசைந்து தயாராகிறார்களோ, அதே போல் எல்லையற்ற பருமனாக விஸ்வரூபமெடுத்த ஹனுமான் தன் கைகளாலும், கால்களாலும் அந்த மலையை ஆட்டி வைக்கலானார்.

மஹேந்திர மலையில் வளர்ந்து செழித்த மரங்களில் பூத்த மலர்கள் எல்லாம் பூக்களைச் சிந்தின. இது ஆஞ்சநேயருக்கு வாழ்த்துக் கூறுவது போன்று இருந்தது! இது ஒரு நல்ல சகுனம் என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்கிறார் வால்மீகி மாமுனி.

அந்த மரங்களிலிருந்து உதிர்ந்த மலர்கள் எல்லாம் நறுமணங்கள் வீசிற்றாம். அது மட்டுமின்றி அப்படி உதிர்ந்த மலர்கள் எல்லாம் மலையாகவே குவிந்ததாம். இந்த மஹேந்திர மலையில் இன்னொரு பூமலை தோன்றிற்று என்கிறார் மாமுனி. இதிலிருந்து இரண்டு விஷயங்கள் தெரிகின்றன. ஒன்று ஆஞ்சநேயரின் கை பலம் எத்தகையது என்பதற்கு ஒரு சிறு உதாரணம் மஹேந்திர மலையை ஆட்டி வைத்தது. அப்படி மலை ஆடியதால் மரங்களிலிருந்து உதிர்ந்த நறுமண மலர்கள், மலர் தூவி ஆஞ்சநேயரை வாழ்த்தியது என்பது மங்களகரமான சம்பவமாகும்.

ஆஞ்சநேயர் அந்த மஹேந்திர மலையை அசைத்த போது, எதற்கும் பயப்படாத பெண் யானைகள் பயந்து ஓடிவந்து, தங்களது ஆண் யானைகளை இறுகத் தழுவிக்கொண்டன. அந்த ஆண் யானைகளோ, பெண் யானைகளை விட அதிகம் நடுநடுங்கிப் போனதால், தங்களது பயத்தை வெளிக்காட்ட, அருகிலுள்ள பிரம்மாண்டமான மரங்களைத் துதிக்கையால் இறுகச் சுற்றி மூடி போட்டது போல் போட்டு, காடெல்லாம் அதிரும்படி பிளிறின என்கிறார்.

அனுமனின் கால் பலமாக அழுத்தியதால் ஒளிவீசும் மஹேந்திர மலை உடைந்து தீப்பொறி கிளம்பிற்று. இந்தத் தீயைக் கண்டதும், காட்டிலிருந்த புலிகளுக்கு பயம் ஏற்பட்டது. அதிலேயும் அப்பொழுதுதான் குட்டி போட்டிருந்த தாய்ப்புலிகள் தாங்கள் மட்டும் தப்பிச் செல்லாமல் தங்களது குட்டிகளையும் வாயில் கவ்விக் கொண்டு இங்கும் அங்கும் பயந்து ஓடின என்ற புலிகளின் குணத்தைச் செதுக்கிக் காட்டுகிறார்.

பொதுவாகத் தீயைக் கண்டால் புலிகளுக்கு பயம் உண்டு. அந்த பயத்தால் புலிகள் இரையைக் கூட அப்படியே போட்டு விட்டு உயிர் தப்பிக்கப் பார்க்கும். ஆனால் இந்த மஹேந்திர

மலைப் புலிகளுக்கோ, குட்டிகள் மீதுள்ள பாசம் விடவில்லை என்று தாய்மைக்கு முதலிடம் கொடுத்திருப்பது பாராட்டுதற்-
-குரியது.

இத்தனை சம்பவங்களும் ஒரு நொடியில் நடந்து விட்டன. அதே சமயம் மற்ற முனிவர்களும், சான்றோர்களும், முக்காலமும் அறிந்த தவசீலர்களும் அனுமன் செய்யப்போகும் ஆற்றல்மிகு செயலுக்காகத் தங்கள் வாழ்த்துக்களையும், மகிழ்ச்சிகளையும் தெரிவிக்கப் பறந்து மஹேந்திர மலைக்கு வந்து அனுமனுக்கு விடை கொடுத்தனர்.

ஸ்ரீ ஆஞ்சநேயர் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டிதல்

ஆஞ்சநேயர், ஸ்ரீராமகார்யமாக மஹேந்திர பர்வதத்திலிருந்து அம்பு போல் புறப்படுகிறார். அவர் கூடவே மேகங்களும் பறக்கின்றன.

ஆஞ்சநேயர் சமுத்திரத்தைத் தாண்டும் பொழுது ஸமுத்திர ராஜன், அவரை வணங்குவதற்கும் ஸ்ரீ ஆஞ்சநேயரது பாதம் தன் மேல் படவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டும் கடலிலிருந்து எழுந்து நின்றார் மலையாக.

“நான் ஸ்ரீராம கார்யத்திற்காகச் செல்கிறேன். நடுவழியில் தங்குவது நல்லதல்ல. இருப்பினும் உன்னைத் தொட்டுவிட்டு அப்படியே பறக்கிறேன். என்னைத் தடை செய்யாதே” என்று மைனாக மலையை வாயு வேகத்தில் தொட்டபொழுது அனுமன் கைப்பட்டு மைனாக மலை சிதறித் தூள் தூளாக ஆனது.

அனுமனின் வாயுபலத்தையும், மனோபலத்தையும் காண விரும்பிய சில சித்தர்களும் கந்தர்வர்களும் ஒன்று சேர்ந்து

ஸர்ப்பங்களுக்கெல்லாம் தாயாக விளங்கும் ஸிரஜாவிடம் சென்றனர்.

“உன்னை விட ஆயிரம் மடங்கு பலம் பொருந்திய ஹனுமான் ஆகாயத்தில் பறந்து கொண்டிருக்கிறார். உன்னால் அவரை ஜெயிக்க முடியுமானால் போய் அவருக்குத் தடையை உண்டாக்கு பார்க்கலாம்” என்று தூண்டிவிட்டனர்.

“கொடிய விஷமான என்னை ஜெயிக்கிற சக்தி அனுமனுக்கு உண்டா” என்று வெகுண்டெழுந்தாள் நாகமாதா வான ஸிரஜா! கோர ரூபம் எடுத்தாள். பறந்து கொண்டிருந்த ஹனுமானைச் சூழ்ந்து கொண்டு கர்ஜனை செய்து, சண்டைக்கு இழுத்தாள்.

ஹனுமான் அப்போதும் கோபப்படாமல் தான் எதற்காக செல்கிறோம் என்று பொறுமையாகச் சொன்னார். நாகமாதா இதைக் கேட்கவில்லை. “என்வாய்க்குள் புகுந்து பின் வெளியே செல்ல முடியுமானால் செல்” என்று கொக்கரித்தாள்.

அனுமான் சட்டென்று தன் விஸ்வரூபத்தை சுருக்கிக் கொண்டு அவள் வாயிக்குள் நுழைந்து அதே வேகத்தில் வெளியே வந்தார். நாகமாதா நடுநடுங்கிப் போய் அனுமான் காலில் விழுந்தாள்.

நாகமாதாவை நடுநடுங்க வைத்துவிட்டு மீண்டும் விஸ்வரூபத்தை எடுத்துக் கொண்டு ஸ்ரீலங்காவை நோக்கிப் பயணமாகும் பொழுது, ஸ்ரீலங்காவிற்கு அருகில் இஷ்டப் படி உருவம் எடுக்கக்கூடிய “ஸிம்ஹிகா” என்ற ராக்ஷஸி வெகுகாலமாக நல்ல பசியோடு இருக்கும் எனக்கு நல்ல ஆகாரம் கிடைத்தது என்று அனுமனை விழுங்க வெகுவேகமாக வந்தாள்.

எந்தக் காரியத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் மூன்று முறை தடங்கல் வரும் என்பதுபோல், மூன்றாவது தடங்கலாக இந்த

ராசுஷி வந்திருக்கிறாள். இவளை புத்தியாலும், பலத்தோடும் வெல்ல வேண்டும் என்று அதிகம் பேசாமல், அலட்டிக் கொள்ளாமல் லிம்ஹிகாவின் வாய்க்குள் புகுந்து அவள் மார்பைக் கிழித்துச் சட்டென்று வெளியே வந்தார் அனுமான்!

ஸ்ரீலங்காவை நெருங்கியதும் அனுமன் இரண்டு விதமான காரியங்களைச் செய்தார். தன்னுடைய விஸ்வரூபத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டு, ஸ்ரீலங்காவிலுள்ள அடர்த்தியான தோப்புக்குள் நுழைந்தார். அப்பொழுது பகல் நேரம் என்பதால் யாரும் தன்னைப் பார்த்து விட்டால் வந்த காரியம் கெட்டுவிடும் என்று நினைத்து இரவு நேரத்திற்குப் பின் லங்கைக்குள் பிரவேசித்தார். ராவணன் ஆட்சி செய்யும் ஸ்ரீலங்காவில் எல்லாமே செழித்து ஓங்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ட ஹனுமான், இவ்வளவு இயற்கைச் செழிப்பும், செல்வச் செழிப்பும் மயனான விஸ்வகர்மாவினால் அமைக்கப்பட்ட ஸ்ரீலங்காவைக் கண்டு வியப்பில் ஆழ்ந்தார்.

ஸ்ரீலங்காவில் என்னைத் தவிர வேறு யாரும் இங்கு வர முடியாதே. இங்கேயுள்ள சீதாபிராட்டியை இராவணன் என்ன பாடுபடுத்துகிறானோ, எப்படி ஸ்ரீராமனும் சுக்ரீவனும் பரிவாரங் களுடன் இங்கு வந்து சேரப்போகிறார்களோ என்ற கவலையும் அனுமனுக்கு ஏற்பட்டது.

ராவணனால் நியமிக்கப்பட்ட ஸ்ரீலங்காதேவி இரவுப் பொழுதானதும் நகரைச் சுற்றி வரும்பொழுது அவளது கூர்மையான கண்களில், லங்காபுரிக்குள் நுழைந்து ஒவ்வொரு இடமாக குதித்து சீதாதேவியைத் தேடிக் கொண்டிருக்கும் அனுமன் தென்பட்டு விடவே அனுமனைக் கொல்லப் பாய்ந்து வருகிறாள்.

“யார் நீ என்கிறாள்” லங்காதேவி

“ஊர் சுற்றிப் பார்க்க வந்தேன்” என்று பவ்வியமாக பதில் உரைக்கிறான் அனுமன்.

“என்னை ஜெயிக்காமல் லங்காபுரிக்குள் போக முடியாது” என்று அனுமனைக் கொல்ல வருகிறான் அந்த தேவதை.

அனுமன், அவள் பெண் என்பதால் சட்டென்று தன் பலம் கொண்ட மட்டும் இடக்கையால் ஓங்கி அடிக்கிறான். அடிப்பட்ட வேகத்தில் மரணவலி பெற்றுத் துடிக்கும் பொழுது அவளுக்கு ஒன்று ஞாபகம் வருகிறது.

அனுமனை நோக்கிக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டு, “எப்பொழுது ஒரு வானரம் இந்த இலங்காபுரிக்குள் புகுந்து என்னை அடித்து வீழ்த்துகிறதோ அப்பொழுது முதல் ஸ்ரீலங்காவுக்கு நாசம் ஆரம்பமாகிவிடும்,” என்று பிரம்மதேவன் சொன்னது இப்பொழுது நடந்துவிட்டது. “இனி உன் இஷ்டப்படி எங்கும் செல்” என்று அனுமனுக்கு அனுமதி கொடுக்கிறான் லங்கா தேவி!

அடுத்தபடியாக வானவர்களுக்காக அனுமனது வேகம், மனோ வலிமை, புஜபராக்கிரம வலிமையைக் காட்டுவதற்காக “சுரசை” என்ற அரக்கி அனுமனைத் தடுத்து நிறுத்த முற்பட்டாள்.

நீ பெண், உன்னிடம் சண்டை போடுவது ஆணுக்கு அழகல்ல என்று அனுமன் ஒதுங்கி நின்றாலும் அவள் விடவில்லை. அவளது அகண்ட வாய்க்குள் புகுந்து, ஒரு முறை அவள் சுவாசிக்கும் முன்னமே அவள் வாயிலிருந்து அனுமன் வெளிவந்து, தன் புத்திபலத்தையும் தேகபலத்தையும் உலகிற்கு காட்டினான். அதோடு அரக்கியான சுரசையின் வாழ்த்துக் களையும் பெற்றான்!

லங்காபுரியில் அனுமனின் நகர்வலம்

லங்காபுரியிலுள்ள ஒவ்வொரு வீட்டிற்குள்ளும் அனுமன்

சிறிய உருவமாக மாறி சீதாதேவியைத் தேடும் பொழுது ஆகாயத்தில் சந்திரன் பிரகாசிக்கிறான். இரவில் தேடுவதால் எதிரிகளின் கண்ணில் எளிதில் படமுடியாது. இன்னொன்று இரவு வந்ததும் லங்காபுரி ராக்ஷஸர்களுக்கு மதுவும், மங்கையும், கேலியும், கூத்தும் அவசியம் தேவைப்படுகிறது. தங்களை மறந்த நிலையிலே இருப்பதால் அனுமனுக்கு சீதா தேவியை தேடும் பணி மிகச் சுலபமாக முடிந்துவிடுகிறது.

ஆனாலும் அனுமனின் கண்களுக்கு சீதாதேவி தென்படவில்லை. ஆனாலும் சீதாதேவி, சதா சர்வகாலமும் ஸ்ரீராமனையே தியானித்துக் கொண்டிருப்பாள். என்ற உள்ருணர்வு மட்டும் அனுமனுக்கு நீக்கமறத் தெரிகிறது.

இராவணன் அரண்மனையைச் சுற்றிலும் இருக்கின்ற கும்பகர்ணன், விபீஷணன், மஹோதரன், விருபாக்ஷன், வித்ய ஸ்ரீஹ்வன், வித்யுன்மாலி, வஜ்ர தம்ஷ்ட்ரன், ஸாரணன், இந்திரஜித், ஜம்புமாலி, ஸுமாலி, ரச்மிகேது, ஸுர்யசத்ரு போன்ற மிகப் பெரிய பலவான்களின் வீட்டைத் தாண்டி சீதா தேவியை எங்கும் தேடினார். ஆனாலும் சீதாதேவி கண்ணில் தென்படவே இல்லை. மறுபடியும் முயற்சி செய்கிறார்.

ராவணனுடைய படுக்கையறைப் பக்கம் சென்றபோது அங்கு பலமான காவல் இருப்பதைக் கண்டு சீதாதேவி இங்கு ஏன் இருக்கப் போகிறார்? என்று அலட்சியமாக விட்டுவிட்டார். எல்லாமே தங்கம், வைரம், வைடூரியம் என்று நவமணிகளால் அமைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு இவ்வளவு வசதி படைத்த இராவணனுக்கு அப்படியொரு அல்புத்தி எப்படி வந்தது? என்று அனுமன் ஆச்சரியம் அடைந்தார்.

குற்றம் செய்தவனைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு முன்பு சில அடையாளத் துப்பு கிடைப்பது போல் சுந்தர காண்டத்தின் ஏழாவது ஸர்க்கத்தில் சீதையைக் கவர்ந்து செல்ல இராவணன்

உபயோகப்படுத்திய புஷ்பக விமானத்தை ஆஞ்சநேயர் கண்டார்.

இங்கு புஷ்பக விமானத்தில் எத்தனையோ அழகுகள் ஒளிவிட்டுக் கொண்டிருந்தாலும் அதில் ஒரு அம்ஸம் அனுமானுக்குத் திருப்தியளிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. காரணம் அந்த விமானத்தின் நடுவே தாமரை ஓடையின் நடுவில் இரு பக்கமும் அழகான துதிகையைக் கொண்ட யானைகள் இருக்க, அந்த யானைகளினால் அபிஷேகம் செய்யப்படுகிற தாமரையைக் கையில் கொண்டு கருணைக் கடாட்சமாக ஜொலிக்கின்ற மஹாலெட்சுமியின் பிம்பத்தைக் கண்டார்.

தெய்வ பக்தி சிறிதும் குறைவில்லாத இராவணன் இந்தப் புஷ்பக விமானத்தில் சீதையைக் கடத்தி வந்தாலும், சீதா தேவி பக்கம் அவன் நெருங்க முடியாது. காரணம் மஹாலெக்ஷ்மி சீதா தேவியை பிம்பமாக இருந்தாலும் காப்பாற்றியிருப்பாள் என்ற நம்பிக்கை அனுமனுக்கு மேன்மேலும் தோன்றிற்று. இந்த விமானம் இருக்குமிடத்தைக் கண்டுபிடித்த தான் இதுகாறும் சீதாதேவியைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லையே என்று மனம் வருந்தவும் செய்தார்.

புஷ்பக விமானத்தின் சிறப்பைப் பற்றி வால்மீகி வர்ணிக்கிறார். கற்பனை என்பதே இல்லாமல் வால்மீகியே விஸ்வகர்மாவாக மாறி இந்தப் புஷ்பக விமானத்தை செய்து முடித்தாரோ என்ற பிரம்மை வருகிறது. அது வாயு வேகத்தில் ஆகாயத்தில் பறக்கக்கூடியது. அதில் ஏறி நாம் எங்கு செல்ல நினைக்கிறோமோ அங்கு செல்லும். ஆயிரக்கணக்கான பூத கணங்கள் இந்த விமானத்தைத் தங்கள் தோளில் தூக்கிச் செல்வதால் யாரும் இதனைத் தடுத்து நிறுத்தவோ, எதிர்த்துப் போரிடவோ முடியாது என்பதைப் புரிந்துகொள்கிறோம்.

புஷ்பக விமானத்தைப் பார்த்ததும் அதனருகே இருந்த இராவணனுடைய அந்தப்புரம் அனுமனின் கண்ணில்

தென்பட்டது. மெல்ல அங்கிருந்து : தாவினார், இதற்குள் நடுநிசியாகிவிட்டது. சந்திரன் வானத்தின் உச்சியை விட்டுச் சற்று மேற்கே சாயத் தொடங்கியதைக் கண்டதும் அனுமனுக்கு மனமும் உடலம் பதைபதைத்தது.

நேரம் ஆகிக் கொண்டிருக்கையே, பொழுது விடிவதற்குள் சீதாதேவியின் இருப்பிடத்தைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமே என்று பதறித் துடித்தார். ஒவ்வொரு அறையாக அனுமன் தேடிப் பார்க்கும் பொழுது இரவு நேரத்தின் அட்டகாசங்களையும் அரக்கர்களது கன்மயக்கத்தையும் அதனால் நிலை குலைந்து காணப் படுவதையும் தான் பார்க்க முடிந்தது.

எப்பேர்ப்பட்ட பலவானுக்கும் சங்கடங்கள் வரும். இவற்றைத் தாங்கிக் கொண்டுதான் வாழ்க்கையில் முன்னேற வேண்டும். மனம் சஞ்சலப்படுவது இயற்கை. அதற்காக அதன் இஷ்டப்படி நாம் செல்லக்கூடாது. நம்பிக்கைதான் வாழ்க்கை.

ஆஞ்சநேயன் விட புத்திசாலி, பலசாலி, மனோ தைரியம் யாருக்கும் கிடையாது. இருப்பினும் ஒரு முயற்சியில் இறங்கும் பொழுது நேரிடையாகவே வெற்றி கிடைத்ததாகச் சரித்திரமே இல்லை.

எந்த வழியே சென்றால் சீதையைக் கண்டுபிடிப்பது என்று அனுமன் நினைக்காமல் நடுவீதி வழியே செல்வோம் என்று நினைத்தான். அப்புறம் என்ன தோன்றியதோ, "வீதியின் நடுவே போதல் பிழை என்று தன் முடிவை அனுமன் மாற்றிக் கொண்டான். இந்த கருத்து இப்பொழுது சாலைப் போக்குவரத்துக்கும் கூட நல்ல வழியை, நெறியைச் சுட்டிக் காட்டுவதாக இருக்கிறது என்பது வியப்புக்குரிய ஒன்று."

அனுமான் ஓரமாகச் சென்றான். உருவத்தை சிறிதாக்கிச் சென்றான். வேகமாகவும் சென்றான். லங்காநகரினை வியந்து பார்த்துக் கொண்டும் சென்றான். இரவு நேரத்தில் லங்காபுரி

மக்கள் குளித்து நீராடிப் புத்தாடை அணிந்து பொழுதை மகிழ்ச்சியுடன் கொண்டாடுகிறார்கள் என்பதையும் அதனால் தான் அரக்கர்கள் இரவிலும் சுறுசுறுப்பாகச் செயல்படுகின்றார்கள் என்பதைக் கண்டான்.

அனுமன் கும்பகர்ணனைப் பார்க்கிறான். இவன்தான் இராவணன் என்று எண்ணிக் கோபம் கொள்கிறான். தூக்கத்திலேயே கும்பகர்ணனைப் பந்தாட நினைக்கிறான். அப்புறம் தான் அனுமனுக்கு பத்து தலை இல்லாத இவன் இராவணன் அல்ல என்று தெரிகிறது. இதில் கும்பகர்ணனைப் பற்றிக் கம்பர் குறிப்பிடும் பொழுது கும்பகர்ணன், தூக்கத்தில் விடுகின்ற மூச்சும், மீண்டும் அதைச்சுவாசிக்கும் பொழுதும் அந்த மூச்சுக்காற்று எங்கோ இருந்த அனுமானைக்கூட கும்பகர்ணனின் மூக்கு வரை வேகமாக இழுத்து உட்கார வைத்துவிட்டதாம். கும்பகர்ணனின் மூச்சுக்கே இந்த சக்தி இருந்தால் அவன் பலம் எப்படிப்பட்டதாக இருக்கும் என்பதை உணர்ந்தார்.

விபீடணனைக் கண்ட அனுமானுக்கு அவனது முகத்தைப் பார்த்ததும் இவன் நல்லவன் என்பதை உற்று நின்று அவன் உணர்வைத் தன் உணர்வினால் உணர்ந்தான். குற்றம் இல்லாத ஓர் குணத்தினன் இவன் எனக் கொண்டான்.

இந்திரசித்தை அவனது அந்தப்புரத்தில் காண்கிறார் அனுமன். பார்த்த உடனேயே இவனுக்கு வெகு சீக்கிரத்திலே அழிவு காலம் நெருங்கிவிட்டது என்று உணர்ந்தார்.

இதற்குள் நள்ளிரவு ஆகிவிட்டது. அனைவருக்கும் உறக்கம் வரவே அயர்ந்து தூங்கலானார்கள். ஆனால் அனுமன் மட்டும் தூங்கவில்லை என்பதால் அவனுடைய கடமை உணர்வு பளிச்சென்று தெரிகிறது.

வானத்து தேவதைகளான ரம்பை, மேனகை, திலோத்துமை, ஊர்வசி ஆகியோர் இப்பொழுது இராவணனது

அடிமைகளாக இருந்தார்கள். அவர்கள் தூங்காமல் வேறு எந்த வேலையையும் செய்யாமல் இராவணனது அந்தப்புரத்தில் இருக்கும் இராவணனது மனைவியான மண்டோதரிக்குப் பாதங்களைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

வானத்து தேவதைகளை அடிமைப்படுத்திய பின் அவர்களோடு இனிது அனுபவிக்க இராவணனால் முடியும். ஆனால் அவ்வாறு செய்யவில்லை. மாறாக அந்த ரம்பை, மேனகை, திலோத்தமை, ஊர்வசியைத் தன் மனைவி மண்டோதரிக்குச் சேவை செய்ய அவளது காலைப்பிடிக்க உத்தரவு இட்டான். இதனால் அவன் வான மகளிரைவிட தன் மனைவி மண்டோதரியின் மீது அளவற்ற மதிப்பும், பாசமும் வைத்திருந்தான்.

இதையெல்லாம் பார்த்த அனுமனுக்கு இவ்வளவு பெண்களையும் விட்டு சதா சர்வ காலம் ஸ்ரீராமனையே நினைத்து மரவுரி தரித்துக் காட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த சீதாபிராட்டியின் மீது எதற்கு இவ்வளவு விபரீத ஆசை என்று இராவணனைப் பற்றிச் சிந்திக்கவும் தோன்றியது.

அப்பொழுதுதான் அனுமனுக்கு இன்னொன்றும் தோன்றியது. நாம் சீதாதேவியைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஆனால் இது வரை தரிசனம் செய்யும் பாக்கியம் கிடைக்கவில்லை. இந்த தேவமகளிர்கள் கால்பிடித்துவிடும் பெண் இராவணனின் மனைவி மண்டோதரி என்று எப்படி சொல்ல முடியும்? உண்மையான மனைவி, கணவனுடன் தானே படுக்கையில் படுத்திருப்பாள்? இவள் இராவணனை விட்டுப் பிரிந்து படுத்திருக்கிறாளே! எனவே ஒருவேளை சீதாதேவி தானா இவள் என்று நினைத்தான்.

அந்த நிமிடம் அனுமனின் உடலில் ஜில்லென்று உஷ்ணம் ஏறிற்று. ஒரு வேளை அப்படி இருப்பின் இனி

உயிர்வாழ்வதில் தனக்கு அர்த்தமே இல்லை. தீ மூட்டி அதில் குதித்து இறப்பது தான் நல்லது என்ற விபரீத முடிவுக்கும் அனுமன் வந்தான்.

சந்தேகம் என்பது எவ்வளவு கொடியது என்பதும், அது எப்பேர்ப்பட்டவர்களையும் என்ன பாடுபடுத்தும் என்பதும் உணர்ச்சிப் பிம்பமாக நிற்கும் அனுமன் மூலம் தெரியவருகிறது.

கண்டேன்! அசோகவனத்தை

மகாராஜாவைத் தூங்க வைக்க எத்தனை வகையான இசைக்கருவிகள் இயக்கப்பட்டன என்பதையும் கலை நுணுக்கத்தோடு காணலாம். வீணை, மத்தளம், படஹம், குழல், ஏழுதந்திகள் கூடிய விபருசி, பணவம், டிண்டிமம், தூர்யம் போன்ற வாத்தியங்களால் இராவணன் தூங்க வைக்கப்படுகிறான். இத்தனை வாத்தியங்களையும் இசைக்கிறவர்கள் மிக அழகிய பெண்கள், என்று எடுத்துக் காட்டும் பொழுது இராவணன் ஒரு காழுகன் என்ற எண்ணத்தை ஆஞ்சநேயர் அடைகிறார்.

அதோடு சீதையை கவர்ந்தவன் இராவணன் என்பதையும் அங்குள்ள சூழ்நிலையை வைத்து உறுதி கொள்கிறார்.

இராவணன் பெண் பித்து கொண்டவன் என்பதை அவனைச் சூழ்ந்து ஆலிங்கனம் செய்து படுத்திருக்கும் பெண்களை வைத்து தெரிந்து கொள்கிறார். அதோடு சீதையைக் கவர்ந்தவன் இராவணன் என்பதையும் அங்குள்ள சூழ்நிலையை வைத்து உறுதிக்கொள்கிறார்.

இப்படிப்பட்டவனைப் பார்ப்பதற்கே கூச்சப்பட்ட அனுமன் அடுத்த அறைக்குச் செல்லும் பொழுது சாந்த சொருபமான, மிக அழகிய தேவ கன்னிகைக்கு ஒப்பான இராவணனது

மனைவியான மண்டோதரியைப் பார்க்கிறார். ஆனால் இவள்தான் மண்டோதரி என்று முதலில் புரியவில்லை. அவளது அழகும் தேஜஸும் பார்த்து சீதை என்று அவசரப்பட்டு எண்ணுகிறார். ஏனெனில் இவள் மற்றப் பெண்களைக் காட்டிலும் வித்தியாசமாகக் காணப்பட்டாள்.

தான் நினைத்தது தவறு. சீதாபிராட்டி இப்படி நிலை மாறி இராவணனது படுக்கை அறைக்கு வந்திருக்க மாட்டார். தான் கண்டது மண்டோதரி தான் என்று முடிவெடுக்கிறார். பிறகு அந்த இடத்தை விட்டு விட்டு சமையலறை, வரவேற்பு அறை இன்னும் மற்ற அறைகளைக் கடக்கிறார். பானசாலையில் முற்றிலும் பெண்கள் ஆதிக்கம் இருப்பதைக் கண்டு எங்கும் தேடியும் சீதாபிராட்டியைக் காணவில்லை.

சந்திரன் மேற்கே மறைந்து கொண்டிருக்கிறான். விடியற் காலை வந்து கொண்டிருக்கிறது. எங்கு தேடியும் சீதா பிராட்டியைக் காணவில்லை என்று கவலைப்பட்ட அனுமன் மிகுந்த கலக்கத்துடன் மறுபடியும் இராவணன் மாளிகையில் அங்குலம் அங்குலமாகத் தேடுகிறார். மனம் பதைக்கிறது.

ஒரு வேளை சீதாதேவி இராவணனால் கொல்லப்-பட்டிருப்பாளோ? அல்லது தற்கொலை செய்து கொண்டிருப்-பாளோ? சீதாதேவியைக் காணவில்லை என்று சுக்ரீவனிடம் சொன்னால் கடும் தண்டனை கொடுப்பாரே! கூடச் சேர்ந்த வானரங்கள் என்னை கேலி செய்வார்களே! என்ற பயம் அனுமனிடம் மேலோங்கிக் காணும் பொழுது ஒரு சுத்தமான கடமை வீரனுக்குரிய மனச்சாட்சியை நன்றாக அனுபவிக்க முடிகிறது.

எல்லா இடத்திலேயும் தேடினாலும் சீதாபிராட்டியை கண்ணில் தென்படவில்லை என்று சோர்வடைந்து அனுமன் மீண்டும் யோசித்தார்.

கடலில் விழுந்து இறந்திருக்க வேண்டும். அல்லது இராவணன் கொண்டு சாப்பிட்டிருக்க வேண்டும்” என்று முடிவெடுத்த பின் இந்தச் செய்தி கிஷ்கிந்தாவுக்குக் கிடைத்தால் என்ன நடக்கும் என்று கற்பனையில் எண்ணிப்பார்க்கிறார். இராமன் இதைக் கேட்டதும் உயிரை விடுவார். இதைக் கண்டு அவரது சகோதரர்களும் அயோத்தியில் இருக்கும் உறவினர்களும் இறப்பார்கள். இராமனே போன பின் நமக்கென்ன வாழ்க்கையென்று சக்ரீவன், சக்ரீவனுடைய குடும்பம் கிஷ்கிந்தாபுரி வானரர்கள் அனைவரும் தற்கொலை செய்து கொள்வார்கள். இதனால் பாரத நாடே இறந்துவிடும் என்பதால் அவசரப்பட்டுத் தான் எந்த முடிவுக்கும் வந்துவிடக்கூடாது. நிதானமும், விவேகமும் கொண்டு இந்த இலங்கையிலே மறைந்து எப்படியும் சீதா தேவியைக் கண்டுபிடித்தே தீருவேன் என்ற முக்கிய முடிவுக்கு அனுமார் வந்தார்.

துஷ்டனைப் பார்க்கும் பொழுது கெட்ட சகுணம் தோன்றுமாம். இதை உறுதிப்படுத்துவது போல் இராவணன் படுக்கை அறைக்குள் அனுமன் நுழைந்தவுடன் அங்கு கெட்ட சகுணங்கள் தோன்றிற்றாம்.

“நிலம் துடித்தன; நெடுவரை துடித்தன; நிருதர்தம் குல மாதர் பொலந்துடிக்கு அமை மருங்குல் போல் கண்களும், புருவமும் பொன்தோளும் வலம் துடித்தன. மாதிரம் துடித்தன. தடித்தின்றி நெடுவானம் கலந்து இடித்தன, வெடித்தன. பூரண மங்கல கலசங்கள்” என்று இராவணன் அழிவைச் சகுணங்கள் மூலம் முன் கூட்டியே அனுமனுக்குக் காட்டின.

இராவணன் எப்படித் தூங்குகிறான் என்றால் எல்லா விதமான வசதிகள் இருந்தும் தூக்கம் வராமல் துடிக்கின்ற காதல் நெஞ்சாக இராவணன் துடிக்கிறானாம். சந்தனம் பூசி அகில் புகை

மெள்ளப் பரவிப் பஞ்சனை மலர் கட்டில்களில் இஷ்டப்பட்ட
காமக் கிழத்திகளுடன் மதுவருந்தி, படுத்துக் கொண்ட
இராவணன் தூக்கமில்லாதவன் போலச் சீதையை நினைத்துப்
பொருமுகிறான்.

அவன் மனம் துடிக்கிறது. படுத்திருந்த மலர் படுக்கை
வெந்து தீப்பொறி கிளம்பியது. வெம்மை மிக்கத் தீயால் கருகிப்
போயின.

இராவணனை அனுமான் பார்க்கும் பொழுது ஆத்திரம்
ஏற்படுகிறது. எப்பேர்ப்பட்ட கொடிய அரக்கன் இவன்.
சீதாதேவியைக் கவர்ந்த கள்வன் தானே இவன். இவனைத்
தூக்கத்திலே கொன்று குவித்தால் என்ன என்று அனுமனுக்கு
ஆவேசம் ஏற்படுகிறது. அடுத்த நிமிடம் தான் இப்படி
இராவணனைக் கொன்றுவிட்டால் இது இராமபிரானுக்கு
இழிவைத் தரும் செயலாக மாறிவிடும். ஒரு செயலைச் செய்ய
முயன்று, வேறொரு செயலைச் செய்தல் அறிவுடையார்க்கு உரிய
பண்பு அல்ல என்று அனுமன் பின் வாங்கினான்.

இனியும் இராவணனது அரண்மனையில் இருந்து சீதா
தேவியைத் தேடுவதால் என்ன பலன்? நேரத்தை வீணாக்குவது
பொறுப்புள்ளோர்க்கு அழகல்லவே என்று சட்டென்று முடிவுக்கு
வருகிற அனுமன் இராவணனது அரண்மனையை விட்டு
வெளியே வருகிறான்.

மறுபடியும் யோசிக்கிறான். இவ்வளவு பெரிய நகரத்தில்
சின்ன உருவம் எடுத்து ஒவ்வொரு இடமாக துருவித் துருவித்
தூங்காமலும், தூக்க கலக்கம் இல்லாமலும் ஜானகியைத்
தேடிப்பார்த்தும் என் கண்ணில் தென்படவில்லையே. ஒரு
வேளை இராவணன் சீதையைக் கொன்றுவிட்டானா? இல்லை
சீதையை இலங்கைக்கு கொண்டுவராமல் வேறு எங்கேயாவது

சிறை வைத்து விட்டானா? என்று கலங்க ஆரம்பித்தான் அனுமன்.

சீதையைக் காணாமல் திரும்பிச் சென்றால் அது எனது திறமைக்கே கேவலம். அதைவிட இந்த இலங்கையிலேயே உயிரை விட்டுவிடலாம் என்றும் அனுமன் விரக்தியோடு முடிவெடுத்தான். அப்போது கழுகுக்கெல்லாம் தலைவனான சம்பாதி இலங்கையில் தான் சீதை இருக்கிறாள் என்று தன்னிடம் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. உடனே புத்துணர்ச்சி பெற்று எப்படியும் சீதையைக் கண்டுபிடித்துவிடலாம் என்ற நம்பிக்கை வந்தது.

மீண்டும் முயற்சியைத் தொடர்வோம் என்று கிளம்பிய பொழுது விடியற்காலை நேரம் ஆகிவிட்டது.

நல்ல காரியங்களைப் பகலில்தான் செய்ய வேண்டும் என்பது நியதி. இரவில் அசுரர்களுடைய பலம் அதிகம். ஆதலால் நல்லவர்களை நடுநிசியில் பார்க்க முடியாது. பார்க்கவும் கூடாது என்பது ஆன்றோர் சொன்ன வாக்கு.

நல்ல காரியத்திற்கு நல்லது நடக்கும் என்பது போல, அனுமனின் கண்களில் அப்பொழுது தான் அசோகவனம் தென்பட்டது. இதை எப்படி இதுவரை பார்க்காமல் விட்டேன் என்று தன்னைத் தானே நொந்து கொள்கிறார்.

சீதையை அசோக வனத்தில் அனுமன் காணுதல்

அசோக வனத்திற்குள் சீதா பிராட்டியைத் தேட அனுமன் கால்வைக்குமுன் மனத்தில் பிரார்த்தனை செய்து கொள்கிறார். அப்போது மனதில் இனம் புரியாத மகிழ்வும் உற்சாகமும் இயல்பாகவே ஏற்படுகிறது. கண்டிப்பாக இப்பொழுது

சீதாதேவியைக் கண்டுபிடித்துவிடுவேன் என்ற நம்பிக்கையும் அனுமனுக்கு ஏற்படுகிறது.

எங்கே சுத்தமான நதியும், மாள்களும் நறுமணமுடைய புஷ்பங்களும் இருக்கின்றனவோ, அங்கு நல்ல மனிதர்கள், முனிவர்கள், கற்புடைய மனைவிகள் இருப்பார்கள் என்பதை நிரூபிக்கும் பொருட்டு அந்த அசோகவனத்தில் ஒரு தாமரைத் தடாகத்தைக் கண்டார். எனவே சீதை எப்படியும் இங்கு தான் இருப்பாள் என்ற நம்பிக்கை இப்பொழுது அனுமனுக்கு மிகவும் அதிகமாயிற்று. அந்த தடாகத்திற்கு மிக அருகில் சிம்சுபா என்ற மரத்தின் மேல் அமர்ந்து சீதையின் வருகைக்காக அமர்ந்திருந்தார்.

சிம்சுபா மரத்தை ஏன் அனுமன் தேர்ந்தெடுத்தார் என்பதற்கு ஒரு அற்புதமான காரணம் உண்டு. சிம்சுபா மரத்தின் நிறமும், கிளைகள் இவைகளுடைய நிறமும் அனுமனின் நிறத்தைப் போல் இருந்ததால் தன்னை யாரும் கண்டு கொள்ள முடியாது என்று அனுமன் முடிவெடுத்தார். இது அனுமானின் ராஜ தந்திரத்தை. ஒற்றர் திறமையை வெளிக்காட்டுகிறது.

இராவணன் சீதாபிராட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு வரும் பொழுது கழற்சி எறிந்த நகைகளைத் தவிர பாக்கி நகைகளை அணியாமல் அருகிலிருந்த மரக்கிளையில் தொங்கவிட்டிருந்தான். இந்த நகைகளைப் பற்றி அனுமனிடம் ஏற்கனவே ஸ்ரீராமன் சொல்லியிருந்தாலும், ராட்சஸிகள் மத்தியில் ஜீவ களை பொருந்திய மானுடத் தேவதையாக சீதாதேவி சோகத்தில் மூழ்கி இருந்ததையும் வைத்து இவள்தான் சீதாபிராட்டி என்று சந்தேகமில்லாமல் அனுமனுக்கு தெரிந்துவிட்டது.

சீதையைக் கண்டுபிடித்த இந்த சந்தோஷத்தினால் அனுமன் திக்குமுக்காடிவிட்டான்.

சீதாதேவி காட்டிலேயே ஸ்ரீராமனுடன் பெரும்பாலான் நாட்களைக் கழித்தவள் என்பதால் அவள் மனம் கனியும் பொருட்டு ராவணன் காட்டின் சீதோஷ்ண இயற்கை நிலைக்கேற்ப சீதா தேவியை அசோகவனத்தில் வைத்தான். ஒரு பெண்ணை வசியப்படுத்த எப்படி எப்படி வழிகளைக் கண்டுபிடிக்கலாம் என்பது இராவணனுக்குக் கைதேர்ந்த கலை.

சீதையை வசியப்படுத்த பலாத்காரம், பயமுறுத்தல் அவசியம் என்று ராவணன் எண்ணி கர்ண கொடூரமான ராக்ஷஸிகளைச் சீதையைச் சுற்றிக் காவலுக்கு வைத்து இருக்கிறான். ஆனாலும் ஒரு பெண் மனதை இதனால் மாற்ற முடியாது என்ற அனுபவப் பூர்வமான தத்துவத்தை ஸ்ரீராமனையே நினைத்து உயிர்வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சீதாதேவியை வைத்து அனுமன் உணர்ந்தான்.

சிம்சபா மரத்திலிருந்து அனுமன் இராவணனைப் பார்க்கிறார். எனவே பொழுது விடிந்துவிட்டது என்று தெரிகிறது. ப்ரம்ம முகூர்த்தம் என்ற விடியற்காலைப் பொழுதில் பூமாதேவியும் பொறுமையின் சிகரமுமான சீதாதேவியைக் கண்ட அனுமன் பொழுது விடிந்து சில நாழிகையில் இராவணனைக் காணும் போது இராவணனுக்கு கெட்ட காலம் ஆரம்பித்துவிட்டது. அனுமனுக்குத் தெரிந்தது. இது உள் மனத்தின் பேராற்றல், வருங்காலத்தை முன்னமே தெரிந்து கொள்ளும் அனுமனுடைய கணிப்பு.

ஒரு தூதுவன் எப்படியெல்லாம் எதிராளிகளைக் கண்டு கொள்ளவேண்டும். எப்படி மற்றவர்கள் கையில் சிக்காமல் காரியத்தைச் சாதிக்க வேண்டும். குறிப்பாக இரவு நேரத்தில் எப்படிப் புத்தியைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதையும், தான் கண்டுபிடித்த நபர் உண்மையில் அவர்தானா? என்பதை அவசரப்பட்டு முடிவெடுக்காமல் பொறுமையாக இருந்து

சூழ்நிலை மற்றும் அந்த நபரின் தனித்தன்மையைக் கண்ட பிறகுதான் தனது முடிவை நிலைநிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்ற இராஜ தந்திரத்தை, புத்திசாலித்தனத்தை, அவசரப்படாமல் முடிவெடுக்கும் விதத்தை வால்மீகி அனுமனை வைத்து நமக்கு விளக்கி இருக்கிறார்.

இத்தனை நாட்களாகியும் இராமன் தன்னைத் தேடி வராதது கண்டு, இராமனுக்கு இராவணன் என்னைக் கொண்டு சென்றது தெரியாது இருக்குமோ, பறவைகளின் அரசனான சடாயு இராமனுக்குத் தகவல் தெரிவிக்காமலே இறந்து போயிருப்பானோ என்றெல்லாம் நினைத்துப் புலம்பிய சீதை, கடைசியில் இத்தனை கஷ்டங்களுக்கெல்லாம் காரணம் தான் செய்த முன் ஜென்ம வினைதான் என்று நினைத்து நினைத்துத் துடித்தாளாம்.

ஒரு நாள் பார்க்காமல் போனாலே காதலர்கள் எப்படித் துடிப்பார்கள் என்பதை அனுபவ ரீதியாக நாம் பார்க்கிறோம். அப்படியிருக்க பத்து மாதம் பிரிந்த சீதை ஸ்ரீராமனை நினைத்து எப்படியெல்லாம் துடித்திருப்பாள்.

துன்பம் அதிகமாக அதிகமாக அது விரைவில் நீங்கப் போகிறது என்பது ஒரு அடையாளம். இதைத் திரிசடை மூலம் சீதை பெற்றாள். சீதை, திரிசடையிடம் அதிக நம்பிக்கையும், மரியாதையும் வைத்திருந்தாள். ராட்சத குணமுடைய பெண்களுக்குள்ளும் நல்லவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்தாள்.

சீதை, திரிசடையிடம் தனது கடந்த கால வாழ்க்கையை மனம்விட்டுச் சொல்ல, திரிசடை ஒரு அன்பு மிக்க தாயாகவே இருந்து சீதைக்கு ஆறுதல் கூறி வருவதோடு சமீபத்தில் தான் கண்ட கனவைப்பற்றியும் சீதையிடம் விவரிக்கிறாள்.

“சீதை, நீ உன் துணைவனான ஸ்ரீராமனை அடைவது உறுதி. உன் கணவன் அனுப்பிய தூதுவன் ஒருவன் உன்னை வந்து இங்கு சந்திப்பான்” என்று முக்காலமும் அறிந்தவள் போல் பேசுகிறாள்.

அனுமன் சிம்சுபா மரக்கிளையில் அமர்ந்து சீதாதேவியைக் கண்டபொழுது விடியற்காலை நேரம்.

எல்லோருமே மகிழ்ச்சியால் அல்லது அசதியால் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாலும் சீதாபிராட்டி மட்டும் தூங்காமல் ஸ்ரீராம பிரானையே நினைத்துக் கண்ணீர் வடித்துப் புலம்பிக் கொண்டிருக்கிறாள். சீதைக்கு ஆறுதல் சொல்லக்கூடிய ஒரே ஜீவன் நற்குணமுள்ள திரிசடை ஒருத்திதான். அந்த திரிசடையும் தன்னை மறந்து தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது அவளுக்கு கனவு வருகிறது.

விடியற்காலை நேரத்தில் கண்ட கனவு பலிக்கும் என்பது திரிசடைக்கும் தெரியும். திரிசடை கனவு கண்டு கொண்டிருக்கும் பொழுது தூக்கமின்மையால் தவித்த சீதை அவளைத் தட்டி எழுப்புகிறாள்.

“என்னம்மா அருமையான கனவு காணுகிற பொழுது என்னை எழுப்பி விட்டாயே” என்று அன்போடு சினுசினுத்து விட்டு தான் கண்ட கனவை அப்படியே சீதையிடம் தெரிவிக்கிறாள்.

திரிசடை கண்ட கனவு இதுதான். இராவணன் தன் பத்து தலைகளிலும் எண்ணெய் தேய்த்துக் கொண்டு கழுதைகளும், பேய்களும் பூட்டப்பட்ட தேரில் சிவந்த ஆடை அணிந்து தென்திசை நோக்கிச் செல்கிறான். திரும்ப வரவே இல்லை.

ஹோமம் ஒன்றை வளர்க்க இராவணன் முயற்சிக்கிறான். ஹோம குண்டத்தில் அக்னி வருவதற்குப் பதிலாகக் கரையான் புற்று வருகிறது.

திடீரென்று இடி இடித்து அது ராவணனது மானிகையில் விழுகிறது.

விடியற்காலைச் சூரியன் இலங்கைக்குத் தெரியும் பொழுது பிளவுபட்டுக் காண்கிறது. இராவணன் அணிந்த நறுமண மாலையில் துர்நாற்றம் வீசுவது, இலங்கை நகர் தீக்கிரையாவது, வானத்திலிருந்து இரத்த மழை பொழிவது, பூரண கும்பங் கனிலிருந்த புனித நீர் கள்ளாக மாறுவது.

இராவணனின் மனைவி மண்டோதரியின் கூந்தல் தீப்பிடித்துக் கொள்வது என்று திரிசடை சீதையிடம் சொன்னாள்.

இந்த சகுனங்கள் அனைத்தும் இராவணனுடைய மரணத்தையும், ஸ்ரீலங்காவின் அழிவையும் காட்டுவதால் திரிசடைக்கும் சந்தோஷம், சீதைக்கும் சந்தோஷம் விடியற்காலையில் கண்ட கனவு ஒரு மாதத்திற்குள் பலிக்கும் என்பதால் ஸ்ரீராமன் விரைவில் வந்து சீதையை மீட்கப் போவதாக திரிசடை உற்சாகத்தோடு சொன்னாள்.

நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு ஒரு சந்தோஷம் சீதையிடம் மலர்கிறது. இந்தச் செய்தி மரத்தில் ஒளிந்து கொண்டிருந்த அனுமனது செவிக்குள்ளும் விழுகிறது.

சீதைக்கு அனுமன் வந்து நம்பிக்கையூட்டும் முன்பாகவே திரிசடையை வைத்து நம்பிக்கையை ஊட்டிச் சீதையை இத்தனை நாட்களாக வாழ வைத்திருக்கிறான். திரிசடை மாத்திரம் இல்லை என்றால் சீதையும் அசோகவனத்தில் உயிரோடு இருந்திருக்க மாட்டாள் என்பதும் உண்மை.

படுக்கையறையில் சீதையை நினைத்துக் கொண்டு கொண்டிருந்த இராவணனுக்கும், திரிசடைக்கும் வந்தது போல் கெட்ட கனவு வந்தது. பதறிப்போன இராவணன் சீதையால் தான் தனக்கு இந்த அழிவு நேரிடப் போகிறது என்று துடிதுடித்து மிக

வேகத்தோடு படுக்கையறையிலிருந்து வெளியேறி சீதாதேவியை நோக்கி உடைவாளோடு வந்தான்.

இராவணனுடன் அவனது மெய்க்காப்பாளர்களும் பதறிய -படி பின் தொடர்கிறார்கள்.

மரத்தின் மீது அமர்ந்து கொண்டு அனுமன் இராவணனைப் பார்க்கிறான்.

இந்த நிகழ்வின் மூலம் சீதை இவள்தான் என்று அனுமனுக்கு துல்லியமாகப் புரிந்துவிடுகிறது.

சீதையிடம் இராவணன் மண்டியிடுதல்

விடியற்காலை வேளையில் தான் கண்ட கெட்ட கனவுக்கு காரணமான சீதையைக் கொன்றுவிட வேண்டும் என்று கொலை வெறியோடு அசோகவனத்திற்குள் நுழைந்த இராவணன், சீதைக் கண்டதும் தன் எண்ணத்தை அடியோடு மாற்றிக் கொண்டு அவள்மீது காமம் கொண்டு அவள் அழகைக் கண்டு மெய் மறந்து போகிறான்.

காமம் எப்படியெல்லாம் மனிதனை மாற்றிவிடும் என்பதற்கு இப்பொழுது இராவணன் ஒரு உதாரணமாக காட்டப்படுகிறான். காமமும் கோபமும் மனிதனுடைய புத்தியைச் சிதறச் செய்துவிடும் என்பதால் தான் காமத்தை அடக்கு கோபத்தை அடக்கு என்று நமக்குப் பெரியவர்கள் உபதேசம் செய்கிறார்கள் என்பது புரியவருகிறது.

இராவணன் சீதையைக் கண்டு மெய்மறந்து நின்றிருக்க, ஒரு துஷ்டனைக் கண்டால் குலமங்கை எவ்வாறு பயந்து நடு நடுங்கிப் போவாள் என்பதை அனுமான் கண்டான்.

ராவணன் வருவதைக் கண்ட சீதை, பெருங்காற்றில்

அகப்பட்ட வாழைமரம் போல் கலங்கினான். தன் துடைகளைக் கொண்டு வயிற்றையும், கைளால் ஸ்தனங்களையும் மறைத்துக் கொண்டு அழுதுகொண்டே அமர்ந்தான்.

எப்பேர்ப்பட்டவரையும் காமத்தீக்கு இரையாக்கும் இடம் பெண்களின் தொப்புள் பகுதி அல்லது வயிற்றுப் பகுதியும் ஸ்தனங்களும் தான். இதை மறைத்துக் கொண்டால் பெண்மைக்கு எந்தவிதக் களங்கமும் வராது. இதை இன்றைய நவநாகரீகப் பெண்கள் கண்டிப்பாக புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

அழகான ஒரு பெண் அமைதியாக வாழ முடியாமல் போவதற்கு அவளது உடம்பே ஒரு காரணம் என்பதும், அந்த அழகான தோலை, சதையைக் கண்டு அரசர்களும் தம் தம் இராஜ்யத்தையும் உயிரையும் இழந்திருக்கிறார்கள்.

சீதை விரும்பினால் ஒழிய நான் சீதையைத் தீண்ட மாட்டேன் என்று இராவணன் சொல்வது. இன்னொன்று “இந்த அழகு இளமை என்பது அதிக காலம் இருக்காது. எனவே இருக்கும் பொழுதே அனுபவித்து விடலாம் வா” என்று இராவணன் சீதையிடம் வேதாந்தம் பேசினான். இதனால் சீதை இன்னும் பதிவிரதை என்பது மரத்தின் மீதிலிருந்த அனுமனுக்குத் தெரிந்துவிடுகிறது.

ராவணனுக்கு பதில் சொல்லும் விதத்தில் சீதாபிராட்டி ஆற்றிய அறிவுரைகளும், ஸ்ரீராமன் பெருமையைப் பற்றிச் சொல்லி அவரிடம் சரணடைந்துவிடு என்று தைரியத்தோடு பேசிய வாக்குவாதம் அனுமனுக்கு மாத்திரமல்ல நமக்குமே ஆச்சரியத்தை உண்டாக்குகிறது.

இராவணன் ஒரு துரும்பு என்பதால் ஒரு துரும்பை எடுத்து நடுவில் போட்டு அந்தத் துரும்பைப் பார்த்து சீதை பதில் சொல்கிறாள். இதனால் இராவணனை நேருக்கு நேர் சீதை பார்க்கவில்லை.

இவ்வளவு தைரியம் சீதைக்கு எவ்வாறு வந்தது என்பதற்கு அடையாளம், ஒரு பெண்ணை அளவுக்கு அதிகமாகத் துன்புறுத்த நேரிட்டால் அவள் பாயும் புலியாக மாறுவாள்.

செய்த தவற்றை ஒருவன் உணர்ந்து அதன்படி நடந்து கொண்டால் தெய்வம் மன்னிக்கும் என்ற நீதியை "என்னை ஸ்ரீராமனோடு சேர்த்து வை. உன்னை ஸ்ரீராமன் மன்னிக்க ஏற்பாடு செய்கிறேன்" என்று சீதை இராவணனுக்குச் சொன்னாள்.

தன் விருப்பத்திற்கு இணங்காத சீதைக்கு, இராவணன் இரண்டு மாதம் கெடு வைக்கிறான். அதோடு தன் ஆசை நிறைவேறாததைக் கண்டு கோபமும் ஆத்திரமும் அடைகிறான்.

"இரண்டு மாதங்களுக்குள் மனதை மாற்றிக் கொள்ளா விட்டால் உன்னைக் கொன்று எனக்கு காலை ஆகாரமாகப் போட்டு விடுவார்கள்" என்று சொன்னதோடு நில்லாமல் "சீதைக்கு எப்படி எப்படி பயத்தைக் காட்டி என் ஆசைக்குப் பணிய வைக்க முடியுமோ அப்படி ஸாம, தான, பேத தண்டத்தைக் காட்டுங்கள்" என்று மற்றவர்களுக்கு இராவணன் உத்திரவும் போடுகிறான்.

சீதையின் இருப்பிடம் நோக்கி வந்த இராவணன் பெண்மானைத் தின்ன வரும் புலியைப் போல வேகத்துடன் வருகிறான். சீதை நடுநடுங்கிப் போகிறாள். அனுமனுக்குச் சீதையின் பரிதாப நிலை தெரிகிறது. அவளுக்கு எந்தவிதக் குறையும் வராமல் இருக்க பிரார்த்தனை செய்கிறான்.

சீதையைக் கண்டதும் இராவணனது புத்தி குழைகிறது. கெஞ்சுகிறான். எப்படியாவது நீ என் மனைவியாக மாறிவிடு. உன் பொருட்டு என் இராஜ்யத்தைத் தருகிறேன். உன் சொந்தக்காரர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்கிறேன். ஏன் உன் கணவன்

இராமனுக்குங்கூட ராஜ்ய பரிபாலனம் தந்து காப்பாற்றுகிறேன் என்கிறான்.

அளவுக்கு அதிகமாக மயங்கிய நிலையில் இராவணன் இப்படிப் பேசி, தன் காலில் விழுந்ததைச் சீதை வெறுத்தாள். அதோடு மகாராஜாவான இராவணன், தன் நிலையை மறந்து இவ்வளவு கீழ்த்தரமாகக் காலில் விழுந்தானே அவன் இனிமேல் துரும்புக்குச் சமமானவன்தான் என்று கருதி இராவணனைப் பார்க்காமலேயே அவனுக்கு அறிவுரையைக் கூறினான்.

இராமன், இலட்சுமணன் இல்லாத போது திருடன் போல் வந்து என்னைக் கவர்ந்த திருடன் நீ. என் காலில் விழுந்து மரியாதையை இழந்தாய். அரசனுக்குரிய மரியாதையை அறவே இழந்த நீ சரியான அமைச்சர்களைத் துணையாகக் கொண்டிருக்க வில்லை. கண்டவர்களைக் கடித்துக் கொல்லும் பாம்பு கூட மந்திரத்தில் அடங்கி நடக்கும். உன்னைத் தடுத்து இது நல்லது இது நல்லதல்ல என்று சொல்ல எந்த அமைச்சரும் உனக்கில்லை. எனவே நீ அழியப் போகிறாய் என்கிறான் சீதை.

இந்த வாக்குவாத காட்சியை மரத்தில் மறைந்து கொண்டு அனுமன் பார்க்கிறான். இனியும் பொறுப்பது நல்லதல்ல. இப்படிப்பட்ட அயோக்கியன் இராவணனை இப்பொழுதே கொன்று அவன் தலையைக் கடலில் வீசிவிட்டுப் பிறகு சீதாபிராட்டியைத் தன் தோளில் உட்கார வைத்து ஸ்ரீராமனிடம் சேர்ப்பிக்கலாம் என்று துடிப்பு வருகிறது. ஆனால் காரியம் கெட்டுவிடக்கூடாதே என்று பதறிய மனத்தோடு அனுமன் அடங்கி, மேற்கொண்டு நடக்கும் நிகழ்வுகளைப் பார்க்கிறான்.

ஏய் சீதை! நான் உன்னை ஏன் திருடிக் கொண்டு வந்தேன் தெரியுமா, ராமனைக் கொன்று உன்னை கொண்டு வந்தால் நீ இறந்துவிடுவாய் என்றுதான் உன்னைக் கவர்ந்தேன். ஆனாலும் இனியும் நான் பொறுப்பதற்கில்லை. உன்னைக் கொல்ல

வேண்டிய காலம் நெருங்கிவிட்டது. இன்று முதல் இரண்டு மாதம் தான் இருக்கிறது. என்னைப் பற்றி நீ இன்னும் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. உன்னை மட்டுமல்ல அயோத்தியில் இருக்கும் பரதன் போன்றோரின் உயிரையும் கொல்வேன். உனது கணவன், மைத்துனர்களைக் கொன்றுவிட்டுத்தான் உன்னைக்கொல்வேன் என்று கர்ஜித்தான் இராவணன்.

ஸ்ரீராமன் மட்டும் போதும்

ஏகஜடை; ப்ரகஸா; விகடை; துர்முகி போன்ற ராக்ஷஸிகள் சீதையிடம் இராவணனது பெருமை, வீரம், செல்வாக்கு இவற்றைப் பெரிதுபடுத்தி சீதையை பயமுறுத்தி இராவணனுக்கு மனைவியாக வற்புறுத்தினர்.

ராக்ஷஸிகளுக்கு சீதையின் மனதையியம், ஸ்ரீராமபிரான் மீது வைத்திருக்கும் அசையாத நம்பிக்கை ஆச்சரியத்தையும் எரிச்சலையும் உண்டாக்குகிறது. இரக்கம் என்பது சிறிது கூட இல்லாமல், தன் எஜமானுக்கு விஸ்வாசமாக இருக்க வேண்டும் என்ற பயமும் பதற்றமும் கொண்ட அந்த ராக்ஷஸிகள், இப்பொழுது கோபமடைந்து, சீதாதேவியை மென்மேலும் மிரட்ட ஆரம்பிக்கிறார்கள்.

சீதா பிராட்டிக்கு எப்படித்தான் துணிவு வந்ததோ தன்னை மிரட்டும் ராக்ஷஸிகளைப் பார்த்து, “மனுஷ பெண்ணான நான் ராக்ஷனுக்கு மனைவியாக ஏற்றவள் அல்ல. எனவே எல்லோரும் என்னைக் கொன்று இஷ்டப்படி சாப்பிட்டு விடுங்கள். ஆனால் நான் ஒரு போதும் உங்கள் வார்த்தைகளைக் கேட்க மாட்டேன்” என்கிறார்.

சிம்சுபா மரத்திலிருந்து அனுமன் இதையெல்லாம் அணுஅணுவாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். சீதா தேவியின் மன

உறுதி அனுமனை மெய்சிலிர்க்க வைத்தது. ஒரு சாதாரண மனிதப் பெண், எவ்வளவு தைரியமாக இந்த ராக்ஷஸிகளுடன் போராடுகிறாள் என்று நினைத்து சந்தோஷப்பட்டாலும், சீதாதேவிக்கு யாருமே கைகொடுக்க முன்வரவில்லையே என்ற கவலையும் அனுமனுக்கு ஏற்பட்டது.

சீதாபிராட்டியின் இந்த வார்த்தைகள் அங்குள்ள ராக்ஷஸிகளுக்கு ஆத்திரத்தை உண்டாக்கி விடவே, சிலர் அவளைக் கொல்ல முயற்சித்தார்கள். சிலர் சீதையை நாசுக்காகப் பேசி மனதை மாற்ற முயற்சித்தார்கள்.

சீதையும் ஒரு பெண்தானே! அந்த ராக்ஷஸிகளின் உச்சக்கட்டப் பயமுறுத்தல், கடைசியில் அவளது மனோபலத்தை லேசாகத் தகர்த்தும் விட்டதால் கண்ணீர் விட ஆரம்பித்தாள்.

பழுத்த மரம் மரத்திலிருந்து விழுவது இயற்கை. பழுத்த இலை மரத்திலிருந்து கழிவது இயற்கை. இதற்கு நேர்மாறாக காயோ, அல்லது புதுக்கனியோ மரத்திலிருந்து விழுந்தால் கலியுகம் என்று அர்த்தம். இவ்வாறு இதுவரை நடக்கவில்லை. மரணம் என்பது வயதானவர்களுக்கு மட்டும்தான் சொந்தம். ஆனால் ராக்ஷஸிகளால் கொடுமைப்படுத்தப்படும் நான் தற்கொலை செய்து கொள்ளும் முடிவுக்கு வந்துவிட்டேன். இது அகால மரணம்தானே! எனக்கு ஏன் இப்படிப்பட்ட நிலைமை உண்டு பண்ணினாய்? என்று சீதை மனம் வருந்துகிறதைப் பார்க்கும் பொழுது அக்காலத்தில் அகால மரணமே நடந்ததில்லை என்பது தெரிய வருகிறது.

அடிமேல் அடிவைத்தால் அம்மியும் நகரும் என்பது போல், ஈனக்கு ஸ்ரீராமன் கிடைக்கவில்லை என்பதால் இந்தத் தற்கொலைக்கு முயல்கிறேன் என்று சீதை ஒரு நியாயத்தைக் கூறிக்கிறாள்.

பொன் வேண்டாம், பொருள் வேண்டாம், மண் வேண்டாம், என் மன்னவன் ஸ்ரீராமன் மட்டும் இருந்தாலும் போதும் என்று சீதை நினைத்தது. அப்படிப்பட்டவன் இன்னும் என்னைத் தேடி வரவில்லையே என்ற கவலை மாத்திரமல்ல. ஸ்ரீராமனை இகழும் இந்த அசுரக் கூட்டத்திலிருந்து நான் தப்பிக்க வேண்டுமென்றால் உயிரை விடுவதைத் தவிர வேறு வழி ஒன்றுமில்லை என்று சீதை முடிவெடுத்து, கற்புடைய பெண்ணுக்கே ஒரு கலங்கரை விளக்கமாக திகழ்கிறாள்.

இத்தனையும் அனுமான் கண்கொட்டாமல் சிம்சுபா மரத்திலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான் என்பதைக் காணும் பொழுது பகவான் நம் கஷ்டங்களை அருகில் இருந்து கவனிப்பதால் நம் கஷ்டங்களுக்கு விடிவு காலம் விரைவில் இருக்கிறது என்று சந்தோஷம் கிடைக்கிறது.

சீதை தன் விருப்பத்திற்குப் பணிய மறுத்து விட்டதால் இராவணனது கோபம் அவளைச் சுற்றியிருக்கும் அரக்கியர்கள் மது பாய்கிறது. சீதையை மாற்றாவிட்டால் நான் உங்களுக்கு விஷம் போல் மாறுவேன் என்கிறான் இராவணன்.

அரக்கியர்கள் எல்லோரும் அரக்கியர்கள் அல்ல. மனிதர்கள் எல்லோரும் மனிதர்களும் இல்லை என்பதை நிரூபித்துக் காட்டத் திரிசடையை உண்டாக்கினார்களோ என்று தோன்றுகிறது.

“கனவு” என்றால் அதில் நல்லதும் இருக்கும். கெடுதலும் இருக்கும். ஆனால் திரிசடை போன்றோர் கண்ட கனவு நிஜவாழ்க்கையில் நிச்சயம் பலிக்கும் என்ற நம்பிக்கை அரக்கியர் குலத்திற்கே இருந்தது என்பது மிகமிக ஆச்சரியத்தைத் தரக்கூடியது.

ஏனெனில் இரக்கத்தன்மை இல்லாத, பழிபாவத்திற்கு அஞ்சாத, யோசிக்கும் திறமை இல்லாத, முரட்டுச் சபாவமாகவே

வளர்த்துக் கொண்ட அரக்கியர்கள் திரிசடையின் சொப்பனத்தை நம்புகிறார்கள்.

நொந்து போன சீதை அடுத்து என்ன முடிவை எடுக்கலாம் என்று பதைபதைத்து நிற்கும் பொழுது திரிசடை சீதையிடம் வருகிறாள்.

நான் முன்பே என் கனவைப் பற்றிச் சொல்லி-யிருக்கிறேன். எல்லாம் நல்லபடியாக உங்களுக்கு நடக்கும். ஏன் கவலைப் படுகிறீர்கள் என்று திரிசடை சொல்ல சீதைக்கு இழந்த நம்பிக்கை உருப்பெறுகிறது.

“என் அன்னை போன்றவளே! நீ சொன்னது மிகவும் நன்று. இனி நான் என் முடிவை மாற்றிக் கொள்வேன்.” என்று இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியோடு சீதா பிராட்டி திரிசடையிடம் செல்கிறாள்.

இதிலிருந்து பல விஷயங்கள் நமக்குத் தெரிகிறது. “திரிசடையினால்தான் சீதை இத்தனை மாதம் அசோகவனத்தில் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். திரிசடை பேசும் மொழியைச் சீதையும் கற்றிருக்கிறாள். சீதையின் மனப்புண்ணுக்குத் திரிசடை தான் புனுகுபோல் இருந்திருக்க வேண்டும்” என்பதும் அடிக்கடி சீதைக்கு உற்சாகத்தை தருவதே திரிசடைதான் என்பது நாகுக்காக தெரிகிறது.

அது மட்டுமல்ல, “என் அன்னை போன்றவளே” என்று சீதை திரிசடையிடம் சொன்ன போது அன்னை ஒருத்தி தான் குழந்தைகளின் துன்பங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் மனப்பக்குவம் பெற்றவள். அன்னையில்லாத எனக்கு அன்னையாக இருக்கிற திரிசடை! உன்னை நம்பித்தான் நான் இத்தனை காலம் உயிரோடு இங்கு இருக்கிறேன் என்று சீதா சொல்வது பூமாதேவியே திரிசடைக்கு தாயாக இருப்பது போல் தோன்றுகிறது.

சர்வலோகத்திற்கும் துன்பங்களைத் துடைக்கின்ற மாதாவான சீதாபிராட்டியே திரிசடையை என் அன்னை என்று மனம் நெகிழ்ந்து சொன்ன போது நாமும் அந்த திரிசடையை கையெடுத்து தாயின் கருணைக்கு நிகரானவளே! என்று கும்பிட வேண்டும் என்று கம்பர் நமக்கு ஒரே வரியில் துல்லியமாகச் சொல்லிவிட்டார். இதை விட ஒரு சிறப்பு வேறு யாரும் திரிசடைக்கு தந்துவிட முடியாது.

திரிசடையின் நம்பிக்கையும் சீதையின் நிலையும்

சீதாதேவியின் வாழ்க்கையில், இப்பொழுதுதான் சோகத்தின் உச்சகட்டம், கடந்த பத்து மாதங்களில் இராவணன், இப்படியொரு கெடுவை விதித்ததில்லை. இப்பொழுது கெடு விதித்துவிட்டான். ஸ்ரீராமபிரானும் எங்கிருக்கிறார்? என்ன செய்யப் போகிறார்? என்ற தகவலும் கிடைக்கவில்லை என்பதால் சீதை துடிக்கிறாள். அவளுக்கு திரிசடையின் ஸ்வப்னம் ஆறுதலைத் தருகிறது.

மங்களமான உடைகளுடன் ஆயிரம் அன்னப் பசுளிகளோடு கூடியதான பல்லக்கில் புஷ்பமாலை அணிந்து ஸ்ரீலங்காவுக்கு வந்து சுமங்கலி கோலத்தோடு வெண்பட்டு அணிந்து இருக்கும் சீதாதேவியைக் கண்டு விமானத்தில் பறந்தார் என்று கனவில் ஸ்ரீராமனையும், சீதாதேவியையும் சேர்த்துப் பார்த்ததாகச் சொல்ல ஆரம்பித்து தொடர்ந்து பல்வேறு கனவுகளை திரிசடை, சீதைக்கு மாத்திரமல்ல அங்கிருந்த ராக்ஷஸிகளுக்கும் சொன்னாள்.

இலங்கை அரசனான ராவணனும், மற்றும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் ராஜ்யத்தை இழந்து, யமனின் திசையான தெற்கு நோக்கி மொட்டையடித்து பன்றி மீது போவதாகவும் தான் கனவு

கண்டதாகச் சொன்ன திரிசடை அதில் விபீஷணன் மட்டும் வெண்குடையோடு காட்சியளித்ததாகச் சொன்னது மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது.

தான் கண்ட கனவு நிச்சயம் நடக்கபோகிறது என்று சொன்ன திரிசடை சீதாதேவியைக் கொடுமை பண்ணிய குற்றத்திற்காக மன்னிப்புக் கேளுங்கள் என்று ராக்ஷஸிகளுக்குச் சொன்னாள். இதைக் கேட்டு உண்மையில் ராக்ஷஸிகள் பயந்தும் போனார்கள்.

திரிசடை தான் கண்ட சுப சொப்பனத்தைச் சொல்லி முடித்ததும் அந்த மரத்திலிருந்த காக்கைகள் மெல்லியதாக விடியற்காலையில் கரைந்தன. இது ஸ்ரீராமன் வருவார் என்பதற்கு அடையாளமாகச் சீதையின் மனதில் பட்டதாம்.

பத்துமாதம் தனிமைச் சிறையில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த சீதாதேவிக்கு திரிசடையின் சொப்பனம் ஒரு நம்பிக்கையைத் தந்தாலும், மனிதப் பிறவியான சீதைக்கு திடீரென்று சந்தேகம் வந்தது. அவ்வளவு சீக்கிரம் நமக்கு நல்லது நடக்குமா? என்ற சிந்தனை. ஏனெனில் ராவணனின் பலம் அசுரத்தனமாக இருக்கிறது. இதிலிருந்து விடுதலை கிடைக்குமா? என்ற பயம் மீண்டும் சீதையைச் சூழ்ந்தது!

எனவே இனி என்னதான் மனதில் நம்பிக்கை வந்தாலும் ஸ்ரீராமன் இல்லாத நான் இனி உயர் வாழ்வது வீண்தான் என்று தூக்கில் தொங்க முயற்சிக்கிறாள்.

மனக்கஷ்டத்தோடு ஒரு சுமங்கலி தற்கொலை செய்து கொண்டால் அது அந்தக் குடும்பத்தை அழிக்கும். நான், இராவணனது அந்தப்புரத்தில் ஒரு பகுதியில் இருக்கும் இந்த அசோகவனத்தில் தற்கொலை செய்யப் போவதால் ராவணன் அழிவான் என்று சொல்லி தன் தலைப்பின்னலைக் கழுத்தில் சுருக்கு போட்டு ஹனுமான் அமர்ந்திருக்கும் சிம்சுபா மரத்தடிக்குச் சீதை வந்தாள்.

இப்பொழுது அனுமனுக்கு சீதை யார் என்பது தெரிந்து விட்டது. சீதை எப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் இருக்கிறாள் என்பதும் புரிந்துவிட்டது. எந்தக் காரியத்திற்காகத் தான் இலங்கைக்கு வந்தோமோ அது வெற்றியடைந்துவிட்டது எனலாம். ராவணன் குணம், பெருமை, பலம், பலவீனம் இவற்றை வைத்து சீதைக்கு, தான் ஸ்ரீராமனுடைய தூதன் என்பதை எப்படி உணர்த்துவது, அதைச் சீதையும் நம்ப வேண்டுமே என்று ஆஞ்சநேயர் நிதானமாக யோசிக்க ஆரம்பித்தார்.

அனுமன் இரண்டு தர்மசங்கடமான நிலையில் மாட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். தான் எதைச் சொன்னாலும் சீதாபிராட்டி அதைக் கேட்கிற நிலையில் இல்லை. தற்கொலை நினைவில் இருக்கிறாள். இன்னொன்று ராக்ஷஸிகளுக்கு எதிரில் சீதையிடம் பேசவும் முடியாது. பேசவும் கூடாது. இனியும் தாமதித்தால் சீதை உயிரையும் விட்டுவிடுவாள். ஆகவே, தான் வந்த விஷயத்தைச் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். இதை சீதையும் பொறுமையாக கேட்டு நம்ப வேண்டுமே! என்பதுதான் அது.

திரிசடைக்கு அரக்கர் குலத்தில் நல்ல மதிப்பு இருந்ததினால் சீதையைப் பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்த அரக்கிகளை அடக்கி, தான் கண்ட கனவு விரைவில் பலிக்கப் போகிறது. சீதை, ஸ்ரீராமனுடன் சேர்ந்து அருள்பாலிக்கப் போகிறாள். இராவணன், அரக்கர்குலம் அழியப் போகிறது என்று சொன்னதும் அந்த ராக்ஷஸிகள் உண்மையிலே பயந்து வாயை மூடிக் கொண்டனர்.

இப்பொழுது அனுமன் தன் சக்தியைக் காட்ட ஆரம்பிக்கிறார்!

தூக்கம் இல்லாமல் இருக்கும் இந்த அரக்கியர்களை முதலில் மயக்கமடைய வைக்க வேண்டும். அவர்கள் அப்படி மயங்கித் தூங்கினால்தான் சீதாதேவியைக் காண்பதற்கும், தான் யார் என்பதைச் சொல்லுவதற்கும் வழி பிறக்கும் என்று அந்த

அரக்கியர்கள் அனைவரும் மயங்கித் தூங்க அனுமன் ஒரு மந்திரத்தை உச்சரித்தார். அடுத்த விநாடியே அவர்கள் அனைவரும் மயக்கம் அடைந்தனர்!

கண்ணெதிரே இருந்த அரக்கியர்கள் அத்தனை பேரும் பகல் நேரத்தில் மயங்கிப் போவதை கண்டு சீதைக்கு ஆச்சரியம் தாங்க முடியவில்லை. அப்போதுதான் முன்பைவிட மிக அதிகமாகச் சிந்திக்கலானாள். சீதையின் நினைவில் கடந்த காலச் சம்பவங்கள் அப்படியே ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வருகின்றன. சூரியனை, சந்திரனை, தன்னை சுற்றியிருக்கும் செடி கொடிகளை, மரங்களை நினைத்து ஸ்ரீராமனின் நினைவாகப் புலம்புகிறாள்.

வேறொருவனின் பூமியில் இருப்பதினால் ஸ்ரீராமன் என்னை விரும்பமாட்டான். பிற ஆடவன் என்னை விரும்புகிறான் என்பதை அறிந்ததும் இன்னமும் நான் உயிருடன் இருக்கிறேனே? கற்புடைய பெண்களில் கணவனைப் பிரிந்து உயிர்வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர் என்னைத் தவிர யார் உள்ளார்?

மாயமான நம்பி என் நாயகனைப் போக வைத்தேன். மைத்துனனான லட்சுமணனை சந்தேகப்பட்டு ஸ்ரீராமன் பின்னே போகச் சொல்லி எனக்கு நானே கெடுதலை உண்டாக்கிக் கொண்டேனே என்று சீதை கண்ணீர்விட்டாள்.

ஒரு பெண் செய்கின்ற தவறு அவளை மாத்திரம் இல்லாமல் பிறந்த வீட்டின் பெருமைகளையும், புகுந்த வீட்டின் கீர்த்திகளையும், பாழாக்கிவிடும் என்கிற தத்துவத்தை சீதையின் புலம்பல்கள் மூலம் தொகுத்துக் காட்டுகிறார் கம்பர். இது இக்காலத்திற்கும் ஏற்றது. ஒருவேளை இராமன் வந்து இராவணனை வெற்றிகொண்டு தன்னை மீட்கும் போது “நீ என் அரண்மனைக்கு வரத்தக்கவள் அல்ல என்று சொன்னால் என் கற்பு நிலையை எவ்வாறு நிரூபிப்பேன்” என்று சீதை வருந்துவது நமக்கே அழகையை வரவழைத்து விடுகிறது.

இப்படி எல்லாப் பழிகளையும் தன் மீது போட்டுக் கொண்டு இதற்கெல்லாம் பரிகாரமாக தான் தற்கொலை செய்து கொள்வது தான் நியாயம் என்று சீதாபிராட்டி முடிவெடுத்து குருக்கத்தி மரத்தை அடைந்தாள்.

குருக்கத்தி மரம் மிகவும் உறுதியானது. அதன் கிளைகள் மிகவும் பலம் வாய்ந்தவை. எளிதில் முறியாதவை என்பது உண்மை. தான் தற்கொலை செய்யும் பொழுது மரத்தின் கிளை முறிந்து விழுந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காக சீதாபிராட்டி குருக்கத்தி மரத்தை தேர்ந்தெடுத்தாள். இதிலிருந்து சீதைக்கு, காட்டு வாசம் மரங்களைப் பற்றிய அனுபவத்தைக் கற்றுக் கொடுத்திருக்கிறது என்பது விளங்குகிறது.

இப்படி ஒரு முடிவை சீதாபிராட்டி எடுப்பாள் என்று அனுமன் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. எனவே பயந்து போன அனுமன் சீதையின் திருமேனியைத் தீண்டித் தடுக்க அச்சப்பட்டு தேவர்களுக்கு எல்லாம் தலைவனான ஸ்ரீராமன் அனுப்பிய தூதன் நான் என்று சீதையின் முன்னே நின்றான்.

சீதையின் மனநலம் குன்றியிருக்கிறது. விரக்தியின் உச்சத்திற்குப் போய்விட்ட அவளைச் சட்டென இயல்பான நிலைக்கு கொண்டு வர வேண்டுமானால் ஸ்ரீராமன் பெயரை உச்சரித்தால் போதும் என்னும் சூசகத்தை அனுமன் இங்கு கையாண்டதால் சீதை சட்டென்று நின்றாள். அனுமனைக் குளிர்ந்த முகத்தோடு பார்த்தாள்.

இப்படிச் சீதை மலர்ச்சியடைந்ததற்கு காரணம் ஒரே காரணம் அனுமன் உச்சரித்த ஸ்ரீராமன் என்ற மந்திரச் சொல்தான். இதைச் சொல்லாமல் வேறு ஏதாவது சொல்லியிருந்தால் கதையே மாறியிருக்கும்.

கணையாழிப் படலத்தில் அனுமன் சொன்ன ஸ்ரீராம சரிதம்

சீதாபிராட்டி துன்பத்தின் உச்சக் கட்டத்தில் இருக்கிறாள். தன் இயல்பான நிலையை விட்டு, தற்கொலை செய்யும் எண்ணம் மேலோங்க அதற்கான ஏற்பாடுகளை வேகமாகவும் உறுதிபடவும் செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது அவளை மறுபடியும் இயல்பான நிலைக்கும் நம்பிக்கையான வாழ்க்கைக்கும் கொண்டு வருவது மிகவும் சிரமமான காரியமாகும்.

அனுமனுக்கு வந்த காரியம் கெட்டுவிடக்கூடாதே என்ற பதற்றம். தன் கண்முன் சீதை இறப்பதா? என்ற வேகம். ஸ்ரீராமனுக்கு உயிராக இருப்பவளே சீதாதேவி தான். இந்தச் சூழ்நிலையில் சீதைக்கு யாரைக் கண்டாலும் சந்தேகம். தான் ஸ்ரீராமனின் தூதன் என்பதைச் சீதாதேவிக்கு துல்லியமாகக் காட்ட வேண்டும் என்ற இக்கட்டான சூழ்நிலை. என்ன வார்த்தைகளைச் சொன்னால் சீதையைத் திசை திருப்ப முடியும்? என்று யோசித்த அனுமன் சட்டென்று முடிவுக்கு வருகின்றார். சீதைக்கு ஸ்ரீராமருடைய கடந்த காலக் கதையைச் சொல்லிவிடுவதுதான் அது.

தான் சொல்லப்போகும் ஸ்ரீராமனின் கதை சீதையின் காதில் மட்டும் தான் விழ வேண்டும் என்பதற்காக ஸ்ரீராம சரித்திரத்தை அனுமன் மெதுவாக சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

சுந்தர காண்டத்தில் அனுமன் வாயால் ஸ்ரீராமசரிதம் என்பதால் மிகவும் முக்கியமானது. ஒரு விதத்தில் இது திருப்பு முனையாகக்கூடக் கருதப்படுவது. ஸ்ரீராமன் கூடவே வாழ்ந்த சீதாதேவி, இராவணனால், கடத்திவரப்பட்ட பின்பு ஸ்ரீராமன், சுக்ரீவனை ஸ்நேகிதம் செய்து கொண்டதையும் வாலி வதத்தைப் பற்றியும் சுக்ரீவனுக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்து வைத்ததையும்

சுக்ரீவன் ஆட்களான வானரர்கள் சீதையைத் தேடி எல்லாத் திக்குகளிலும் தேடி வருவதாகவும் அவர்களில் ஒருவனான தான் மட்டும் இலங்கைக்கு வந்து சீதாதேவியைக் கண்டதையும் அனுமன் சுருக்கமாகச் சொன்னான்.

இந்த ராம சரித்திரத்தைக் கேட்ட சீதாதேவி தன்னை மறந்தாள். தான் எடுத்த முடிவை மறந்தாள். சந்தோஷமான நிலைக்கு ஆளானாள். யார் இந்த கதையைச் சொன்னது என்று கூற்று முற்றும் பார்த்தாள். அங்கே இருந்த அனுமனைக் கண்டாள்.

இப்பொழுது அனுமார் சீதையைத் தற்கொலையிலிருந்து காப்பாற்றியாகிவிட்டது. சீதைக்கும் அனுமார் மீது நம்பிக்கை துளிர்விட்டுத் தழைக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. இதை நாகுக்காக அறிந்து கொண்ட ஹனுமார் பேச ஆரம்பிக்கிறார்.

அனுமன், அவர் இருக்கும் மரத்திலிருந்து பாய்ந்து இறங்காமல் மெதுவாக நேரிடையாக இறங்கி கைகூப்பி, தலை வணங்கித் தாங்கள் யார்? என்று ஒன்றும் தெரியாதவர் போல் கேட்கிறார். சீதையின் வாயிலிருந்து அவள் சீதாதேவிதான் என்று சொல்ல வைக்க வேண்டும் என்பது ஒரு ஆசை. இன்னொன்று தான் கண்டது சீதாதேவி தானா என்று ஒரு முறை பரிசோதித்துக் கொள்வதும் நல்லது என்ற அனுமன் நினைத்தான்.

பிறகு ஹனுமான் “ஜனஸ்தானத்திலிருந்து பலாத்காரமாக எடுத்து வரப்பட்ட சீதையாகத் தாங்கள் இருப்பின், என்னிடம் சொல்லுங்கள். தங்களுக்கு மங்களம் வந்துவிட்டது” என்றான். இந்த வார்த்தை சீதைக்கு மிகப் பெரிய ஆறுதலைத் தந்தது.

நான் ஸ்ரீராமனின் மனைவி சீதை என்று முதலில் சொல்லாமல் “உலகில் சிறந்த அரசர்களுக்கெல்லாம் தலைவரான தசரதருக்கு நான் நாட்டுப் பெண்” என்கிறாள்.

பிறகு அனுமனிடம் தனது கடந்தகால வாழ்க்கையை

சீதாபிராட்டி மிகவும் சோகத்தோடு நடந்ததை நடந்தபடியே சொன்னாள்.

சீதை தன்னிடம் நம்பிக்கை வைத்து உண்மையைப் பேசுகிறாள் என்றவுடன் "தேவி நான் ஸ்ரீராமனின் உத்தரவின் பேரில் தங்களுக்குத் தூதனாக வந்தேன். ராமன் கேஷமமாக இருக்கிறார். தங்களின் கேஷமத்தையும் விசாரிக்கச் சொன்னார்" என்று மங்கள வார்த்தைகளைக் கொட்டுகிறார் அனுமன்.

சீதையை நமஸ்கரித்தார் அனுமன். அடிக்கடி தன்னைப் பற்றி உயர்த்திப் பேசுவதையும் நமஸ்கரிப்பதையும் கண்டு சீதைக்கு அனுமன் மீது சந்தேகம் வந்துவிடுகிறது. "நீ இராம தூதன் அல்ல. இராவணன்தான் வேறு உருவம் எடுத்து என்னை மயக்குகிறாய்" என்கிறாள் சீதை.

அனுமன் விடாப்பிடியாக ஸ்ரீராமனைப் பற்றிப் பெருமையாகச் சொல்லி, "ஸ்ரீராமன் இங்கு வருவார். ராவணனை வதம் பண்ணுவார். தங்களை இங்கிருந்து மீட்டுச் செல்வார்" என்று கூறுகிறார்.

சட்டென்று நம்பி ஏமாந்துவிடக் கூடாதே என்ற பயத்தில் கூட சீதாதேவி இப்படிச் சொல்லியிருக்கலாம் என்று நமக்குத் தோன்றுகிறது. ஆனாலும் தொடர்ந்து முயற்சி செய்தால் கோபப்படாமல் முயற்சி செய்தால் பொறுமையோடு எதையும் சொன்னால் காரியம் இனிதாக முடியும் என்ற உண்மை இங்கு அனுமன் மூலம் நமக்குக் காட்டப்படுகிறது.

சீதையின் நம்பிக்கையைப் பெறுவதற்காக இப்படிப் பல உண்மைகளை அனுமன் நிதானமாக எடுத்துரைத்தாலும் அவ்வளவு எளிதாகச் சீதை அனுமனை நம்பவில்லை. "நீ யார்" என்று கேட்கிறாள்.

சீதாபிராட்டி தன்னைப் பற்றித் தொடங்கியதும் அனுமன் இரட்டிப்பு மகிழ்வு அடைந்தான். தலைமீது தன் இரு கைகளையும்

தூக்கி, தனது கதையை, சுக்ரீவன் கதையை, வாலியின் கதையை, இராமனை சந்தித்த கதையை எடுத்துக் கூறினான்.

இந்தச் சம்பவத்தை சொன்ன அனுமன் சீதையால், விமானத்திலிருந்து வீசப்பட்ட சில அணிகலன்களைத் தான் கண்டெடுத்து அதை ஸ்ரீராமனிடம் காட்டியதாகவும், அதைக் கண்டு ஸ்ரீராமன் சீதாபிராட்டியை நினைத்து வருந்துவதாகவும், அந்த ஸ்ரீராமன்தான் தன்னைத் தூதுவனாக இங்கு அனுப்பியதாகவும் கூறிய பொழுது அனுமன் மீது சீதாபிராட்டிக்கு அளவுக்கு மீறிய நம்பிக்கை ஏற்பட்டது.

சீதாபிராட்டிக்கு அனுமன் மீது நம்பிக்கை ஏற்பட்டாலும் ஸ்ரீராமனது உடல் நலம் எவ்வாறு இருக்கிறது? அவர் எப்படி இருக்கிறார் என்று ஆசையோடு கேட்டாள். இப்படி கேட்பதால் அனுமனை சோதிக்கவும் செய்யலாம். தன்னைப் பிரிந்த ஸ்ரீராமன் எப்படி இருக்கிறார் என்பதை அனுமனாவாக அறிந்து கொள்ளவும் முடியும் என்று சீதாபிராட்டிக்கு ஒரு துடிப்பு. அனுமன் ஸ்ரீராமனைப் பற்றி விளக்கிய விதத்தில் சீதை அப்படியே உச்சி குளிர்ந்து போனாள்.

சீதையின் பிரிவாலும் காட்டில் வாழ்கின்ற நிலையினாலும் நீட்சி பெற்று திரண்ட பளபளப்புடன் கறுத்து, ஆனால் ஒழுங்கு பெற்று, அடர்ந்து பெரிய நீலமணியின் நிறமும் பெற்று, முறுக்குண்டு, பின்னே தாழ்ந்து, நுனி சுருண்டு, அகில் முதலிய வாசனைப் புகைகளும் நறுமண மலர்களும் இல்லாமலேயே தெய்வத்தன்மை பொருந்திய இயற்கை மணம் கொண்டு திகழும் ஸ்ரீராமனின் தலைமுடி வனவாசத்தினால் திரண்ட சடையாகி விட்டது என்று கூறினார்.

அனுமன் சொல்லச் சொல்ல சீதாபிராட்டி அப்படியே கற்பனையில் ஸ்ரீராமனைப் பார்க்கிறாள். தீயில் இட்ட மெழுகுபோல் உருகி, தன்னை மறந்து அப்படியே தரையில் அமர்கிறாள். அப்போது சீதாபிராட்டியைத் தரையில் விழுந்து

வணங்கிய அனுமன் ஸ்ரீராமன் தன்னிடம் சொன்ன சில குறிப்புகள் உண்டு. அவற்றையும் சொல்கிறேன் என்று பழைய நடந்த கதையைச் சீதையிடம் கூறலானான்.

முன்பின் தெரியாத ஒருவனை எப்படி நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாக்க வேண்டும் என்ற ராஜதந்திரத்தை அனுமனது சொல்லாற்றல் நிதானம் நமக்கெல்லாம் ஒரு சிறந்த வழிகாட்டியாகவும் நாகரீகமான பண்பையும் போதிக்க வைக்கிறது. குறிப்பாகப் பெண்களிடம் எப்படிப் பேசினால், காரியத்தைச் சாதிக்கலாம் என்பதையும் கம்பன் அனுமன் மூலம் நமக்குச் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார். இது காலா காலத்திற்கும் பொருந்தும்.

“காட்டில் நடக்க முடியாது. அயோத்தியில் இரு என்று சீதையிடம் சொன்னேன். ஆனால் அவள் கேட்கவில்லை. மரவுரி தரித்து என்மீது கோபம் கொண்டு, என்னை விட்டுவிடாமல் என்பின்னாலே வந்தாள்.”

“நடந்த கொஞ்ச நேரத்திலே காடு எங்கிருக்கிறது” என்று கேட்டாள். தேரோட்டி சுமந்திரனிடம் “நான் அரண்மனையில் வளர்த்த கிளைகளை ஊர்மிளாதான் வளர்க்க வேண்டும்” என்று சொன்னாள் என்ற யாரும் அறிந்திடாத அந்தரங்கமான சில வார்த்தைகளைச் சொன்ன ஸ்ரீராமன் இன்னொன்றையும் தந்திருக்கிறான் என்று அனுமன் தன் மடியிலிருந்து ஒரு மோதிரத்தை எடுத்துச் சீதையிடம் நீட்டினான்.

முதலில் நம்பிக்கை வரும்படி நடந்து கொள்ளவேண்டும். பின்பு நம்பிக்கை ஏற்படும்படி பேச வேண்டும். பின்புதான் நம்பிக்கைக்குரிய ஆதாரங்களைக் காட்ட வேண்டும் என்று படிப்படியாக எடுத்துக் காட்டுகிறார் அனுமன்.

அனுமன் சீதையை முதலில் கண்டவுடன் இந்தக் கணையாழியை எடுத்துக் காட்டவில்லை என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. அவசரம் பயனளிக்காது. விவேகம் வெற்றியைத் தரும்.

இதுதான் ஒரு தூதுவனுக்கு அழகு என்பதையும் முறைப்படி அனுமன் நடந்து காட்டியிருக்கிறார். இதை நாமும் வாழ்க்கையில் கடைபிடித்தால் நல்லது என்பதுதான் சுந்தரகாண்டம் காட்டும் சிறப்பு செய்தி.

சீதாபிராட்டி அந்தக் கணையாழியைப் பார்க்கிறாள். அவள் அடைந்த மகிழ்ச்சி கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. அதை ஒரு வரியில் கம்பர் சொல்கிறார், "துறந்த உயிர் வந்து இடை தொடர்ந்தது." அதாவது உடலைவிட்டுப் பிரிந்து போன உயிர் மீண்டு வந்து அந்த உடலோடு சேர்ந்தது போல் என்று முடிக்கிறார்.

சுந்தரக்காண்டத்திற்கு மிகப் பெரிய பெருமையைத் தருவது இந்தக் கணையாழிப் படலம்தான். பத்துமாத காலமாக சீதா பிராட்டி அசோக வனத்தில் பட்ட கஷ்டங்களுக்கெல்லாம் ஒரு விடிவு காலம் பிறந்தது என்பதற்கு அடையாளம் தான் இந்தக் கணையாழிப் படலம். சீதைக்கு உயிர் கொடுத்த கணையாழியை அனுமனை எவ்வளவு தூரம் போற்றினாலும் தகும்.

வெம்பி, வதங்கி, அழுது துடித்து, பயந்து நடுங்கி, நொந்து வாழ்க்கையின் மோசமான ஒரு துயரக் கட்டத்திற்கு போன சீதாபிராட்டி அனுமன் கொடுத்த கணையாழியைப் பார்த்ததும் மாறினாள் என்பதைக் கம்பன் காட்டுகிறார்.

சீதாபிராட்டி அந்த மோதிரத்தைத் தன் கையால் வாங்கினாள். அதை மார்பில் பதித்துக் கொண்டாள். தலை மேல் வைத்து வணங்கினாள். பின்பு கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டாள். இந்த சந்தோஷத்தால் மெலிந்த அவளது தோள்கள் பூரித்து, பெற்ற சந்தோஷத்தால் உள்ளத்தில் குளிர்ந்து போனாள். பின்பு திடீரென்று ஏக்கப்பட்டாள். ஸ்ரீராமன் மீது கொண்ட காதல் எழும்ப வெப்பத்தால் ஏங்கவும் செய்தாள். பின்பு பெருமூச்சும் விட்டாள்.

இப்படி நவசரமாகச் சீதை அந்த கணையாழியைக் கையில் பெற்றதுமே காட்சியளித்தாள். பக்கத்தில் இருந்த

அனுமனுக்குக் கூட சீதையின் இந்த உள்ளப் பாங்கு தெரிந்திருக்குமோ தெரியாதோ?

அனுமனின் விசுவரூபமும் சீதை சூடாமணி தருதலும்

ஹனுமானைக் கண்ட பின்னர், ஹனுமாரின் திருவாயால் ஸ்ரீராமனுடைய கதையைக் கேட்ட பின்னர் சீதைக்கு அனுமான் மீது நம்பிக்கை மட்டும் ஏற்பட்டது. ஆனால் அந்த நம்பிக்கையை நன்றாக நிலை நிறுத்தும் நோக்கத்தோடு ஹனுமானிடம் மூன்று கேள்விகள் கேட்டாள் சீதை. "உனக்கு ஸ்ரீராமனுடன் எங்கு சேர்க்கை ஏற்பட்டது?" "லக்ஷ்மணனுடைய குணநலம் எப்படி?" "குரங்குகளுக்கும், மனிதர்களுக்கும் எப்படி ஸ்நேகம் உண்டாகும்?" என்ற மூன்று கேள்விகள் ஹனுமானைச் சோதிக்கவும் செய்தன. சிந்திக்கவும் வைத்தன.

"எந்த ஸ்ரீராமனுக்காக இத்தனை மாதங்களாக ஏகப்பட்ட கஷ்டங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு நம்பிக்கையோடு நீங்கள் இங்கு காத்துக்கிடந்தீர்களோ அந்த ஸ்ரீராமன் அணிந்திருந்த "ராம்" என்று எழுதப்பட்டுள்ள இந்த மோதிரத்தை ஓ தேவி பாருங்கள்"

"மஹாத்மாவான அந்த இராமனால் தங்களுக்கு நம்பிக்கை வருவதற்காக இந்த மோதிரம், என்னிடம் கொடுக்கப் பட்டதை, தங்களுக்கு அளிக்கிறேன். இனிமேல் தங்களுக்குக் க்ஷேமம் வந்துவிட்டது. பாபம் குறைந்துவிட்டது" என்று ஹனுமன் சீதையிடம் அந்த மோதிரத்தை அளித்துவிட்டு நல்ல மங்களகரமான வார்த்தைகளையும் சொன்னான்.

ஜானகியான சீதை, அந்த மோதிரத்தை வாங்கிப் பார்த்தாள். ஸ்ரீராமனே தன்னை வந்து அடைந்தது போல, மிக அதிகமான சந்தோஷத்தை அடைந்தாள்.

முதலிலே அனுமன் இந்த மோதிரத்தைச் சீதையிடம் காட்டியிருந்தால், சீதை "இது இராவணனது ஏமாற்று வேலை" என்று சொல்லி அனுமனை நிராகரித்திருக்கக்கூடும் என்பதால் சீதையின் நம்பிக்கையைப் பெற்ற பிறகே அந்த மோதிரத்தை அனுமன் கொடுத்தான்.

ஸ்ரீராமன் கொடுத்த பணியை எந்த வித வில்லங்கமும் இல்லாமல், நல்லபடியாக ஒரு தூதுவனுக்குரிய கடமையை அனுமன் நிறைவேற்றிவிட்டான்.

ஹனுமன் தன்னுடைய விஸ்வரூப தரிசனத்தைச் சீதா பிராட்டியிடம் காட்டி "என்னை குரங்கு என்று மட்டும் என்றும் எண்ண வேண்டாம். சர்வ வல்லமை பொருந்திய நான் ஸ்ரீலங்காவையே அடியோடு பெயர்த்தெடுத்துக் கொண்டு செல்ல முடியும் என்னை நம்பி என் முதுகில் ஏறிக் கொள்ளுங்கள். உங்களைப் பத்திரமாக ஒப்படைக்கிறேன்." என்று சீதைக்கு தைரியம் கூறி அடுத்த கட்ட நடவடிக்கையைப்பற்றிச் சொல்கிறார்.

ஆனால் சீதை, ஹனுமானின் இந்த யோசனையை ஏற்கவில்லை. "நீ வல்லமை உடையவன்தான். உன் முதுகில் நான் ஏறி அமர்ந்தால் போகிற வேகத்தில் கடலில் நான் விழுந்து விடுவேன். அல்லது ராட்சஸர்கள் உன்னைத் துரத்தி சண்டை போடுவார்கள். இதனால் நான் நிம்மதியாக ஸ்ரீராமனைச் சென்றடைய முடியாது என்னை நீ அங்கு எடுத்துச் செல்வதைக் காட்டிலும் ஸ்ரீராமன் இங்கு வந்து அழைத்துப் போவதுதான் நல்லது" என்றாள் சீதை.

சீதைக்கு இப்பொழுது மனது சந்தோஷமாக இருக்கிறது. படபடப்பு இல்லை. பயமும் இல்லை. அதோடு அனுமன் மீது அளவு கடந்த நம்பிக்கை ஏற்பட்டுவிட்டது. மிகவும் நெருங்கிப் பழகிய ஒருவரிடம் தன்னுடைய அந்தரங்க சமாச்சாரத்தைச்

சொல்வது போல் சீதை அனுமனிடம் தானும் ஸ்ரீராமனும் தனித்து இருந்த போது நடந்த சில சம்பவங்களைச் சொல்கிறான்.

ஸ்ரீராமனிடம் நான் திரும்பிப் போகிறேன். அவரிடம் தாங்கள் என்ன செய்தியைத் தரப் போகிறீர்கள்? என்ன அடையாளத்தைத் தரப் போகிறீர்கள்? ஸ்ரீராமன் என்னை நம்ப வேண்டுமல்லவா? என்று ஹனுமன் சீதாபிராட்டியிடம் கேட்கிறான்.

அந்தரங்கமான விஷயத்தைத்தான் ஸ்ரீராமனிடம் சொல்ல வேண்டும். லெக்ஷ்மணனுக்குத் தெரியாமல் நடந்த சம்பவத்தைச் சொல்ல வேண்டும் என்று யோசித்து சீதா பிராட்டி "சிதரகூட பர்வத்தின் அருகிலுள்ள மந்தாகினி நதிக்கரையில் தானும் தன் கணவன் ஸ்ரீராமனும் தனித்து இருந்தபோது, ஒரு காக்கை தனது மார்பகத்தை கொத்தியதும், அந்தக் காக்கையை யாரென்று அறிந்து கொண்ட ஸ்ரீராமன் அதைக் கொல்ல தர்ப்பைப் புல்லை எடுத்து அஸ்திரமாக மாற்றி அதன்மீது ஏவிவிட அது எங்கெல்லாமோ சரணாகதி அடைந்து தப்பிக்க முடியாமல், கடைசியில் ஸ்ரீராமன் காலடியிலே விழுந்ததும், ஸ்ரீராமன் அந்தக் காக்கைக்குத் தண்டனையாக அதன் வலது கண்ணை அழித்து உயிர்பிச்சை கொடுத்த சம்பவத்தை விளக்கமாகச் சொல்லி,

இதை ஸ்ரீராமனிடம் நான் ஞாபகப்படுத்தியதாகச் சொல்." என்று அனுமனிடம் சொன்னான். அதோடு வெகு நாட்களாகத் தான் தன் தலையில் அணியாமல் பக்கத்து மரக்கிளையில் தொங்கவிட்டிருந்த, பின் தன் மடியில் கட்டி வைத்திருந்த சூடாமணியை எடுத்து ஸ்ரீஅனுமனிடம் கொடுத்து "இதையும் ஸ்ரீராமனிடம் காட்டு" என்றான்.

ஸ்ரீலங்காவில் இருந்து பத்து மாதங்களுக்குப் பிறகு சீதை மனம்விட்டுப் பேசின சம்பவங்கள் இதில் உண்டு. அனுமன் மீது எவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்திருந்தால் தன்னுடைய அந்தரங்க

விஷயத்தைச் சொல்லியிருப்பாள் என்பதை நினைத்து சீதையை மதிப்பாகப் பார்க்கிறோம்.

தன்னுடைய மாமியார் மைத்துனன்களை சேஷம் இலாபம் விசாரிப்பதினால் புகுந்த வீட்டு மீதுள்ள பாசம் நன்றாகத் தெரிகிறது. நம்பிக்கை என்பது நலம் தரும் சொல்லால் வருவது. அனுமன், சீதாபிராட்டியிடம் தான் யார் என்பதைச் சொல்லி, ஸ்ரீராமனின் குணங்களை விளக்கிய போது சீதைக்கு அனுமன் திருவாக்கு மீது நம்பிக்கை விழுந்தது. அதைவிட மிகமிக நம்பிக்கையைத் தந்தது ஸ்ரீராமன் கையில் அணிந்திருந்த மோதிரத்தைப் பார்த்த பின்புதான்.

“தனியாகத் துன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த எனக்கு வாழ்வு கொடுத்த வள்ளலே. பதினான்கு உலகங்களும் அழிகின்ற காலம் வரை நீ இன்று இருப்பதுபோல் என்றும் சிரஞ்சீவியாக வாழ்க” என்று வாழ்த்தினாள் சீதை.

அனுமனை சிரஞ்சீவியாக என்றென்றும் இருக்க வாழ்த்தியதால் சீதையின் வாக்கு, வாழ்த்து இன்றுவரை பலித்துக் கொண்டு வருகிறது என்பதை நாம் அறிகிறோம்.

மீண்டும் பழைய நினைவுக்கு வருகிறாள். அவசரப் பட்டுத்தான் செய்த தவறு எத்தகைய விபரீதத்திற்கு உள்ளாக்கி விட்டது என்பதை நினைத்து ஒரு பெண்ணிற்கே இயல்பான நிலையில் புலம்புகிறாள். சடாயு பற்றிய செய்திகளும் வருகின்றன. இந்தச் செய்தியை அனுமன் சீதையிடம் சொல்லி, சடாயு இராவணனால் கொல்லப்பட்ட பின்பு சடாயுக்கு ஈமக்கடன் செய்தான் இராமன் என்று முடிக்கும்பொழுது “துன்பம் தொடர்ந்து வரும். இன்பம் தனித்து வரும்” என்ற பழமொழி உண்மையாகிறது. இதில் இன்னொரு தத்துவம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தந்தைக்கு, தாய்க்குத்தான் ஈமக்கடன் செய்ய வேண்டும் என்பதில்லை. தனக்கு வாழ்வளிக்க உதவிய எந்த நபருக்கும் எந்தப் பிராணிக்கும்

உயிர்க்கும் கூட ஒருவன் ஈமக்கடன் செய்யலாம், செய்யவேண்டும் என்ற புது நியதி தென்படுகிறது.

ஸ்ரீராமன் சீதையை விட்டு பிரிந்த பின்னர் பட்ட அனுபவத்தையெல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் சீதைக்குக் கூறிய அனுமன் தற்சமயம் சுக்ரீவனுடன் கிஷ்கிந்தாபுரியில் இருக்கிறார் என்ற நல்லதகவலைச் சொல்லி முடித்ததும் சீதை கேட்டாள். “அது சரி, வானரர் குலத்தில் பிறந்த நீ எப்படிக் கடலைத்தாண்டி இங்கு வந்தாய்? இது உன் தகவலிமையா இல்லை எண்வகைச் சித்திகளால் ஏற்பட்டதா?” என்று ஒரு கேள்வியைக் கேட்டாள்.

நான் சித்தன் அல்லன் என்பதை நிரூபிக்கும் பொருட்டு தான் அனுமன் தன் விஸ்வரூப தரிசனத்தை சீதாபிராட்டிக்குக் காட்டினான். தன் தலைநிமிர்ந்து நின்றால் அது வானத்தின் உச்சியை இடிக்கும் என்று எண்ணித் தலை வளைந்து நின்றான் அனுமன். சீதா பிராட்டிக்கு முன்பு தலை நிமிர்ந்து நிற்பது தவறு என்று நினைத்துக்கூட அனுமன் தலை குனிந்து நின்று தன் விஸ்வரூபத்தைக் காட்டியிருக்கலாம் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

சீதைக்கு அனுமனின் விஸ்வரூப தரிசனம், வலிமை, பக்தி, இவற்றின் மீது அதிக நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. அனுமனும் சீதையின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கத் தன் விஸ்வரூபத்தைச் சுருக்கி கொண்டு, “நான் ஸ்ரீராமனிடம் இப்பொழுதே செல்லப்போகிறேன். அவரிடம் தாங்கள் என்ன செய்தியைத் தரப் போகிறீர்கள்” என்று அனுமன் கேட்டான்.

“இராவணன் என்னைத் தொட்டுத் தூக்கவில்லை. நான் இருந்த நிலத்தோடு என்னை எடுத்துக் கொண்டு போனான். இன்னொன்று நான் இன்னும் கற்புடன்தான் இருக்கிறேன். இராவணன் என்னை நெருங்க முடியாமைக்குக் காரணம், விருப்பமில்லாமல் ஒரு பெண்ணை இராவணன் தொட்டால் அவன் பத்து தலைகளும் மீண்டும் முளைக்க முடியாதபடி

நிலத்தில் சிதறி விழும் என்று பிரம்மன் இட்ட சாபம் தான். அதனால்தான் இராவணன் என்னை நெருங்கவில்லை. நானும் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன்." என்று சில அற்புதமான விஷயங்களைச் சீதாபிராட்டி அனுமனிடம் சொன்னாள்.

"என்னுடன் வந்திடுக. உங்களை ஸ்ரீராமனிடம் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கிறேன்" என்று அனுமன் சொன்னபோது "இது நியாயமில்லை. ஸ்ரீராமன் இங்கு வந்து இராவணனை வென்று என்னை அழைத்துச் செல்லட்டும்" என்கிறாள் சீதை.

"இன்னும் ஒரு மாதகாலத்திற்குள் ஸ்ரீராமன் இங்கு வந்து என்னை மீட்டுச் செல்லவில்லையெனில் நான் தற்கொலை செய்து கொள்வேன். நான் இறந்து விட்டால் ஸ்ரீராமனிடம் எனக்காக ஈமக்கடனைக் கங்கையில் செய்யச்சொல்" என்று சீதை கூறினாள்.

சீதையின் எண்ணத்தைப் புரிந்து கொண்ட அனுமன் சீதையைச் சமாதானப்படுத்தி, "அவர் வருவார் உங்களைக் கைப்பிடித்து அழைத்துச் செல்வார்" என்று நம்பிக்கை நாற்றுக்களை சீதையின் மனதில் நடட்டான்.

"வேறு ஏதாவது செய்திகள் உண்டா?" என்று அனுமன், சீதையிடம் கேட்கத் தங்களது தனிமை வாழ்வில் குறுக்கிட்ட காகாசுரனது செயலைச் சொல்லி, அவன் மீது பிரம்மாஸ்திரம் வீசிய இராமனது கதையைச் சொல்லி, காகாசுரன், ஸ்ரீராமனிடம் கடைசியாகச் சரனடைந்த சமாச்சாரத்தைச் சொல்லி, ஸ்ரீராமன் எனக்கு மோதிரம் கொடுத்தார். அவருக்கு நான் என் தலையில் அணிந்து கொண்டிருந்த சூடாமணியைத் தருகிறேன் என்று மரத்தில் தொங்கவிட்டிருந்த, பின்னர் மடியில் கட்டிவைத்திருந்த தன் சூடாமணியை எடுத்து அனுமனிடம் கொடுத்தாள்.

அசோகவனத்தை அழித்த அனுமன்

சீதையிடமிருந்து சூடாமணியைப் பெற்றுக் கொண்டதும் அனுமனுக்கு புளகாங்கிதம் ஏற்பட்டது. ஸ்ரீராமனிடம் ஒரு சந்தோஷச் செய்தியைச் சொல்லப் போகிறோம் என்பதில் அனுமன் பரபரப்பாக இருக்கிறான்.

ஊருக்குப் போகிறவரை வாசல்வழி வரை வந்து அனுப்பும் போது ஊரிலுள்ள பேர்களையும் கேட்டதாகச் சொல்ல என்று ஒரு பெண் தன் சொந்தக்காரரிடம் சொல்வதைப் போல் சீதை அனுமனிடம் சொல்லிவிட்டு அடுத்த நாழிகையே "ஸ்ரீராமன் எப்படி வந்து என்னைக் காப்பாற்றப் போகிறார்? எப்படி கடல்தாண்டி வானரச் சேனைகள் இங்கு வரப்போகின்றன?" என்று சட்டென்று தைரியமிழந்து பேசுகிறாள்.

அனுமன், சுக்ரீவனுடைய பராக்கிரமங்களையும் வானரச் சேனையின் மகத்துவங்களையும் பற்றிச் சீதையிடம் விவரித்து "என்னைக் காட்டிலும் குறைந்த வல்லமையுடைய வானரம் சுக்ரீவனுடைய சேனையில் கிடையாது. நானே இங்கு வந்திருக்கிறேன் என்றால், மற்ற வானரங்கள் எப்படிப்பட்டவர்களாக இருப்பார்கள்?" என்று சீதையிடம் சொல்லி அவளைத் தைரியப்படுத்துகிறான்.

சீதை, அனுமனை வாழ்த்தி அனுப்புகிறார். புறப்படுமுன் அனுமன் மங்களகரமாக ஒரு வார்த்தையைச் சொல்கிறார். "இந்த ஊரில் இனி தாங்கள் வசிக்கப் போவதில்லை. ஸ்ரீராமனின் வரவு வெகு சீக்கிரத்தில் ஏற்படப்போகிறது. நான் ஸ்ரீராமனிடம் போய், விஷயத்தைச் சொல்லும் வரையில் பொறுத்திருங்கள். எந்தத் தவறான முடிவுக்கும் ஆளாகக்கூடாது" என்பது.

"சூடாமணியை வைத்துக்கொண்டு அதில் ஸ்ரீராமனை தினம் தினம் மனக்கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அந்த

சூடாமணியைக் கொடுத்துவிட்டதால் மன நிறைவுக்கு ஏதுமில்லை" என்று சீதை சொல்லித் துடிக்கிறாள்.

"இராவணன் எனக்கு இரண்டு மாதம் கெடுவிதித்தான். ஆனால் நான் இன்னும் ஒரு மாதம்தான் உயிரோடு இருப்பேன். - அதற்குள் ஸ்ரீராமன் இங்கு வரட்டும்" - என்று சொல்லி, அனுமனுக்கு விடை கொடுத்து அனுப்புகிறாள்.

சூடாமணியை வாங்கி, இடுப்பில் மிக நன்றாக முடி போட்டுக் கொண்டு ஹனுமான் சீதையை வணங்கிச் சீதையின் வாழ்த்துக்களைப் பெற்று அங்கிருந்து வடக்கு நோக்கி காலெடுத்து வைத்தார்.

லங்கையில் செய்ய வேண்டிய இரண்டு காரியங்களில் ஒன்று சீதையைக் கண்டுபிடித்தல், இன்னொன்று இராவணனுடைய பலம் எவ்வளவு? அவனுடைய எண்ணம் எப்படிப்பட்டது? இதையும் அறிந்து கொண்டு சென்றால்தான் சுக்ரீவனிடம் நல்ல பெயர் வாங்கமுடியும் என்று அனுமன் நினைத்து அதற்கு என்ன செய்யலாம் என்று யோசிக்கிறார். கடைசியாக இராவணனுக்குப் பிடித்தமான அசோகவனத்தை அழித்தால் இராவணன் நிலை என்ன, பலம் என்ன என்பதைக் கண்டுவிடலாம் என்று அவனுக்குத் தோன்றுகிறது.

முரடனிடம் பேசிப் பயனில்லை. நீதி நிலைக்காது. சண்டை போட்டால்தான் அவன் அடங்குவான் - என்று ராக்ஷசர்களைப் பற்றி எடைப்போட்ட ஹனுமான், சாம தான பேதம் இவைகளை ஓரங்கட்டி - கடைசியில் சண்டைபோட முடிவு செய்கிறார்.

அனுமனுடைய புத்தியும், பலமும் பிரகாசமாகத் தெரிகிறது. எதைத் தட்டினால் எது கிடைக்கும் என்ற அரசியல் தந்திரத்தையும் காணுகிறோம். இந்த அசோகவனத்தை அழித்தால் - இராவணனைச் சந்திக்க முடியும் என்று திட்டம்

Koviloor Digital Library
தீட்டிய அனுமன் - சீதைக்கும் அவள் இருக்கும் இடத்திற்கும்
மட்டும் எந்தவித ஆபத்தும் ஏற்படாவண்ணம், அசோகவனத்தின்
அத்தனை வைரம் பாய்ந்த - புஷ்பங்களைச் சொரியக்கூடிய
மரங்களை எல்லாம் முறிந்தார்.

சிறிது நாழிகைக்குள் அசோகவனம் சீதை இருக்கு
மிடத்தைத் தவிர மற்ற அனைத்து இடங்களும் அனுமானால்
தரைமட்டமாக்கப்பட்டது. இதை மிக வேகமாகச் செய்து முடித்த
அனுமன், இந்தச் செய்தி இராவணனுக்கு எட்டும். தன்னை
அடக்கப் படையை அனுப்புவான். அதையும் ஒரு கை பார்ப்போம்
என்று அசோகவனத்தின் வாயிலில் யுத்தத்திற்காக காத்து
இருந்தார்.

அசோகவனம் சின்னா பின்னமாகப் போவதையும்,
வானர வீரனான அனுமன் பயங்கர சொரூபத்துடனும் அழித்துக்
கொண்டிருப்பதையும் கண்ட ராக்ஷஸிகள் உடனடியாகச்
சீதையிடம் வந்தார்கள்.

“இவன் யார்? என்ன பெயர்? யாருக்காக வந்திருக்-
-கிறான்? எந்த தேசத்தைச் சேர்ந்தவன்? இவன் உன்னிடம்
பேசிவிட்டுப் போனதைப் பார்த்தோமே. என்ன பேசினான்?” என்று
சீதையைக் கேட்டனர்.

“நானே இந்தச் சம்பவத்தைக் கண்டு பயமடைந்து
நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். இவன் யார் என்பது எனக்கு
எப்படித் தெரியும். என்னைக் கேட்டால் இவன் நிச்சயம்
காமரூபியான ராவணன்தான். என்னைப் பயமுறுத்தவே
வந்திருக்கிறான் என்று நினைக்கிறேன்” என்றாள் சீதை.

ராக்ஷஸிகள், சீதையின் இந்த வார்த்தையை சிறிதும்
நம்பவில்லை. இராவணனிடம் தூது போனார்கள். நடந்ததை
யெல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் எடுத்துச் சொன்னார்கள்.
அசோகவனத்தில் சீதை இருக்குமிடத்தைத் தவிர மற்ற இடங்கள்

எல்லாம் நாசமாகிவிட்டதை எடுத்துச் சொன்னதும் இராவணனுக்குக் கோபம் வந்தது.

முதல் கட்டமாக எண்பதினாயிரம் கிங்கரர்களை அசோகவனத்திற்கு அனுப்பி ஹனுமானைக் கொன்றுவிட ஆணையிட்டான் இராவணன். அவர்களும் முத்கரம், பட்டஸம், குலம், பராஸம், தோமரம், சக்தி என்று ஆறுவகையான ஆயுதங்களோடு அனுமனை நெருங்கினார்கள்.

இந்தக் கூட்டத்தைக் கண்டு ஆவேசம் அடைந்த ஹனுமான் வாலை, பூமியில் சுருட்டி அடித்து தான் யார் எதற்காக இங்கு வந்திருக்கிறேன் என்பதை அச்சமில்லாமல் தைரியமாகச் சொன்னான். பிறகு கையில் கிடைத்த இரும்பு தாழ்ப்பாளை எடுத்து கண்மூடிக்கண் திறப்பதற்குள் கிங்கரர்கள் எண்பதினாயிரம் பேர்களைக் கொன்று குவித்தான்.

உயிர்தப்பிய ஓரிருவர், நடந்ததை அப்படியே இராவணனிடம் சொல்ல, அடுத்த விநாடி பராக்கிரமத்தில் ஒப்பற்றவனும், யுத்தத்தில் எளிதில் ஜெயிக்க முடியாதவனுமான பிரஹஸ்தனுடைய மகனை, இராவணன் அசோகவனத்திற்கு அனுப்பினான் அனுமனைக் கொல்ல.

சீதாபிராட்டி கொடுத்த சூடாமணியை - அதற்கு எந்தப் பழுதும் ஏற்படாவண்ணம் தனது ஆடையில் சுற்றிப் பத்திரப்படுத்தி - சீதாபிராட்டியை மனதாரத்தொழுது மூன்றுமுறை வலம்வந்து கீழே விழுந்து வணங்கினான் அனுமன்.

அசோகவனத்தை அழித்துக்கொண்டிருந்த அனுமன் - அங்குள்ள மரங்களை எல்லாம் வேரொடு பிடுங்கித் தூக்கி வீசுகிறான். அது காட்டிலுள்ள ஆண் யானைகளுக்கு இடையேயுள்ள தந்தங்களில் போய் சிக்கிக் கொள்கிறது. இது எப்படி இருக்கிறது என்றால் தன்னுடைய இளமையான பெண்

யானைகளுக்குத் தருவதாக அந்த மரங்களைத் துதிக்கையில் வைத்து இடுக்கிக்கொண்டிருப்பது போல் இருந்ததாம்.

அசோகவனத்தை அனுமன் அழிக்கும்பொழுது நள்ளிரவு. விடியற்காலைக்குள் அசோகவனத்தின் பெரும் பகுதி அழிந்து விட்டது. ஆனால் அனுமன் சோர்வடையவில்லை. அடுத்து என்ன செய்யலாம் என்று அனுமன் யோசிக்கும்பொழுது, சூரியன் கிழக்கே மெல்ல உதித்தான்.

பின்னர் அரக்கர்களுக்குள் மிகுந்த பலமும் தகுதியும் பொருந்திய கிங்கரர் என்னும் ஒரு படையினரை ஏவி, அந்தக் குரங்கு தப்பிப் போகாமல் இருக்க ஆகாயவழியையும் அடையுங்கள். அக்குரங்கை கொன்றுவிடாமல் பிடித்து இழுத்து வாருங்கள் என்று ஆணையிட்டான்.

போர் செய்வதற்காகக் காத்திருந்தவர்கள் போல், அந்த கிங்கரர்கள் சக்கராயுதங்கள், உலக்கைகள், தண்டுகள், வாள்கள், இரும்பு, வளைத்தடிகள், போர் உணர்வைத் தூண்டும் வாத்தியங்கள் - சம்மட்டிகள் - முகண்டிகள் - எறிபட்டிகள், ஃவல்கள், சூலங்கள், முட்கோல்கள், வச்சிராயுதங்கள், பைவரைக்கட்டி, இழுக்கும் கயிறுகள், கோடாலிகள், விற்கள் - அம்புகள் - ஆகிய ஆயுதங்களோடு அனுமனை நெருங்கினார்கள்.

ஒரு குரங்கு நம் அசோகவனத்தை ஓர் இரவுக்குள் அழித்ததா, அதனைக் கட்டியிழுக்க வேண்டாமா? என்ற போர் வெறியோடு காணப்பட்ட கிங்கரர்களை அனுமன் கண்டார். இப்படிப்பட்டவர்களோடு யுத்தம் செய்தால்தான் தனக்குப் பெருமை என்று தோளைத் தட்டிக் கொண்டார்.

“தான் எதிர்பார்த்தது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நடக்கிறது” - என்ற சந்தோஷமும் - இராவணனுக்கு தன் பலத்தையும், சுக்ரீவனுடைய பலத்தையும் காட்ட ஒரு அருமையான சந்தர்ப்பம்

கிடைத்திருக்கிறது. இதை விட்டுவிடக் கூடாது என்று நினைத்துப் பெருமைபட்டுக் கொண்டார்.

அடுத்த நாழிகையில் அனுமன் அந்த கிங்கரர்கள் மீது ஆவேசமாகப் பாய்ந்தார். அனுமனின் இந்தப் பாய்ச்சலைச் சற்றும் எதிர்பார்க்காத கிங்கரர்கள் செயலிழந்தனர். நிறையப் பேர் உடனடியாகச் செத்தும் மடிந்தனர்.

கிங்கரர்கள் வந்து சேர்ந்த சில மணி நேரத்திற்குள்ளாகவே அனுமனால் கொல்லப்பட்டனர் என்ற செய்தி, இராவணனுக்கு எட்டியது. அவன் அப்போதும் இதைக் கேட்டு அசரவில்லை. பயப்படவில்லை. மாறாகக் கேவலமாகப் பேசினான்.

அனுமனின் அனாயாசமான யுத்தம்

சீதையிடம் கணையாழியைப் பெற்றுக்கொண்டு - அந்த சந்தோஷத்தில் அப்படியே யாருக்கும் தெரியாமல் பறந்து ஸ்ரீராமனைச் சென்றடைந்திருக்கலாம். ஆனால் அனுமன் அப்படிச் செய்யவில்லை. அசோகவனத்தை அழித்தான். கிங்கரர்களைக் கொன்றான்.

இராமன், சீதையைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கத்தான் ஆணையிட்டாரே தவிர - எதிராளியை அடித்து உதைக்கச் சொல்லவில்லை. அனுமன், இப்பொழுது பலாத்காரத்தில் இறங்கினது எந்த விதத்தில் நியாயம்! என்று கேள்வி வரும். வால்மீகி நமது சந்தேகங்களுக்கு விடையும் தருகிறார். சீதையிடம் குரங்கு ஒன்று பேசியது என்ற செய்தி இராவணனுக்கு போகும். அப்பொழுது இராவணன் என்ன நினைப்பான். சீதைக்கும், குரங்குக்கும் தொடர்பு இருக்கிறது. இல்லையென்றால் ஏன் வானரம் ரகசியமாக வந்து சந்தித்துப் பேசிற்று. எனவே சீதை கற்புக்கரசி இல்லை - என்று முடிவெடுத்து சீதையை பலாத்காரம் செய்யலாம் - என்பது ஒன்று.

இன்னொன்று அனுமன் தான் யார் என்பதை இராவணனுக்கு அடையாளம் காட்டி, அவனை எச்சரித்துவிட்டுச் செல்வதோடு - ஸ்ரீராமனுடைய பலத்தையும் எடுத்துக்காட்ட வேண்டும் என்பது - இப்படிச் செய்வதின் மூலம், சீதைக்கும், களங்கமில்லாமல் போகும். இராவணனுக்கும் பயம் உண்டாகும் என்பதற்காகவே அனுமன், அசோகவனத்தை அழித்தான்.

அனுமனுடைய புஜபலபராக்கிரமத்திற்கு எடுத்துக் காட்டாக விளங்குவது, இராக்ஷஸர்களின் குல தெய்வத்தின் கோயிலுக்கு மறுபெயர்தான் சைத்தியப்ராஸாதம். எதிராளிகளை கோபப்பட வைத்து, சண்டைக்கு இழுக்க வேண்டுமானால் - அவர்கள் வணங்கும் கோயிலைத் தகர்த்து எறிந்தால் போதும். எப்பேர்பட்டவர்க்கும் ஆத்திரம் வரும். இதை உணர்ந்த அனுமன், சைத்தியப்ராஸாதத்தை அடித்து நொறுக்கினார்.

அந்த சைத்யப்ராஸாதத்தில் ஏறி நின்று விஷ்வரூப தரிசனத்தோடு - ஆத்திரமும், கோபமும் ஏற்பட ஹனுமன் ஆயுதத்தோடு நின்றபொழுது இரண்டாவது சூரியன் உதித்தது போல் தோன்றியது.

உப்பரிகையை அடித்துத் தூள் தூளாக்கிவிட்டு - அனுமன் தன்னை எதிர்க்க வந்த ராக்ஷஸர்களுக்கு ஸ்ரீராமன் யார் என்பதையும் சொல்லி, அவருக்கு நான் சேவகன், என் பலத்தை விட அதீதபலம் கொண்டவர்கள் அவர்கள், இங்கு வந்து ராவணனை வென்று, சீதா பிராட்டியை மீட்டுச் செல்லப் போகிறார்கள் என்று அறிவிப்புத் தருகிறான்.

அந்த ராக்ஷஸர்களுக்கு அனுமனின் மொழி புரியா விட்டாலும், சீதையை மீட்கும் பொருட்டு ஸ்ரீராமனால் அனுப்பப்பட்டவன் என்பது மட்டும் புரிந்திருக்கும். இந்த விஷயத்தை வெளிப்படையாக சொல்லி, வந்திருக்கும் ராக்ஷஸர்களைத் துவம்சம் ஆக்கினார்.

ஐம்புமாலிபைக் கொன்றதோடு இல்லாமல் அவனோடு வந்த அத்தனை ராஷஸர்களையும் வீழ்த்திய ஹனுமான், அடுத்த கட்டபோருக்குத் தயாராக இருக்கிறார். ராவணனுக்கு இந்தச் செய்தி கிடைத்ததும் ஆவேசப்படுகிறான். இதோ நாங்கள் இருக்கிறோம். கவலைப்படாதீர்கள் என்று வீரத்தில் மிகவும் சிறந்தவர்கள் என்று கருதப்பட்ட மந்திரி குமாரர்கள், இராவணனின் உத்திரவைப் பெற்று ஹனுமானுடன் போரிடக் கிளம்பினார்கள்.

தங்க விற்கள் கொண்டு ஹனுமானைத் தாக்கினார்கள். தங்கத்தில் கூட விற்கள், ராவணன் காலத்தில் தயாரிக்கப் பட்டிருப்பது செல்வச் செழிப்பை மாத்திரம் அல்ல - மந்திரி குமாரர்களுடைய செல்வாக்கையும் காட்டுவதாக இருக்கிறது.

அனுமனுக்கு இந்த மந்திரி குமாரர்களைப் பழிவாங்குவதில் அதிகச் சிரமம் இருப்பதாகவே தோன்றவில்லை. இவர்களிடம் கண்ணாமூச்சி ஆடிக் கொண்டே பறந்தும், பாய்ந்தும் எந்தவித ஆயுதமும் இல்லாமலும் அடித்து வீழ்த்தினர். பிறகு எதுவுமே நடக்காதது போல், ராஷஸர்களின் குலதெய்வமான ஸத்யப்பிராஸாதக் கோயில் வாசலில் அமைதியாக அமர்ந்தார்.

மந்திரி குமாரர்கள் ஏழுபேரும் அனுமனால் சர்வ சாதாரணமாகக் கொல்லப்பட்டதை கேள்விப்பட்ட இராவணனுக்கு முதன்முதலாக பயம் ஏற்பட்டது. கோபத்திலும் இறுமாப்பிலும் இருந்த இராவணன் இப்பொழுதுதான் யோசிக்கத் தொடங்கினான். அவனை யோசிக்கவிட்டிருந்தால், ஒருவேளை தன் எதிர்கால ஆபத்தை அறிந்து புத்திசாலித்தனமாகத் தப்பிக்க - ஜானகியை விடுவித்திருக்கக் கூடும். ஆனால், கூடச் சேர்ந்தவர்கள் இராவணனை யோசிக்கவே விடவில்லை.

விருபாஷன், யூபாஷன், துர்தரன், ப்ரகஸன் பாஸகர்ணன் என்ற பெயருடைய ஐந்து சேனாதிபதிகள் பல்வேறு யுத்தங்களில் புகுந்து எதிரிகளைப் பந்தாடியவர்கள். அபாரமான சக்தியும், யுத்த

தந்திரமும் தெரிந்தவர்கள். இவர்களை வெல்வது என்பது மிகவும் கடினம். எனவே, இராவணனின் இந்த ஐந்து சேனாதிபதிகளை அனுப்பிவிட்டு தன்னை ஆகவாசப்படுத்திக் கொண்டான்.

வாலி, சுக்ரீவன், ஜாம்பவான், நீலன் த்விதன் போன்ற பராக்கிரமமிக்க வானரங்களை நான் சந்தித்திருக்கிறேன். அவைகளை விட தேஜஸ் மிக்க பராக்கிரமமிக்க, புத்திசாலியான குரங்காக இருக்கிறது. நினைத்த ரூபத்தை எடுத்துப் பறந்து பறந்து தாக்கும் இந்த வானரத்தைக் கடுமையான முயற்சி செய்து பிடித்து வாருங்கள் என்று இராவணன் கூறினான்.

ஐந்து சேனாதிபதிகளும் அனுமனுடன் யுத்தம் செய்கின்ற காட்சி மிகவும் அருமையானது. எல்லோரும் சேர்ந்து அனுமனுடன் மோதவில்லை. ஒவ்வொருவராகத் தங்கள் பராக்கிரமத்தைக் காண்பித்து அனுமனால் நிதானமாகக் கொல்லப்பட்டனர்.

கிங்கரர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள் - என்பதைக் கேள்விப்பட்ட இராவணன், குதிரைப்படைத் தலைவனான சம்புமாலியை அழைத்து - அந்தக் குரங்கை அடக்கி, கயிற்றினால் கட்டி என் முன் கொண்டுவந்து நிறுத்து என்று ஆணையிட்டான்.

யுத்தம் செய்து நாளாகிவிட்டதால் இந்த வாய்ப்பை பயன்படுத்திக்கொண்டு உயர்ந்த ஜாதிக்குதிரைகள் மீது, தோமரம், உலக்கை, கூரியவாள், கோடாலி, வச்சிராயுதம், அங்குசம், வேல், சக்கரம், வில், தண்டாயுதம், நெருஞ்சி முள், கருவிகள் இவற்றோடு சம்புமாலி புறப்பட்டான். பதினைந்தாயிரம் தேர்கள், இருபதினாயிரம் யானைகள் - நாற்பதினாயிரம் குதிரைகள், காலாட்படை இருபதினாயிரம் என்று கணக்கில்லாமல் புறப்பட்டான் என்றாலும் அவர்களால் அனுமன் இருக்குமிடத்தை அடைய முடியவில்லை.

காரணம்

ஏற்கனவே கொன்று குவித்திருந்த வீரர்களின் பிணங்கள் மலைபோல் நடுவழியில் கிடந்தன. இதைக்கண்டு சம்புமாலி திகைத்தே போனான். சம்புமாலிப் படைகள் அனுமனை நெருங்கின. மிகப் பெரிய படை, தன்னை எதிர்க்க வந்ததைக் கண்டு அனுமனுக்கு சந்தோஷம் ஏற்பட்டது. ஆனந்தமாக அவர்களோடு யுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தான்.

சம்புமாலி படையினருக்கு அனுமனது யுத்த வேகத்தைக் கண்டு ஆச்சரியம் ஏற்பட்டதாம். இருந்தனன் எழுந்தனன் : இழிந்தனன் உயர்ந்தான் திரிந்தனன் புரிந்தனன் என நனி தெரியார் - என்று கம்பர் கவிநயம் மேலிட அனுமனை உயர்த்திக் காட்டுகிறார்.

அதுமட்டுமல்ல! அரக்கர் கண்ணில் அனுமனது வீரம் பயத்தை உண்டு பண்ணியது போர் புரியாமலே அனுமனை வியந்து பார்த்தார்கள்.

அனுமனது சீற்றம், சம்புமாலியின் எண்பதினாயிரம் பேர்களைக் கொன்று குவித்தது. மீதமிருந்தவன் சம்புமாலியும் அவனது தேர்ப்பாகனும் தான். இதைக் கண்டு அனுமன் சொல்கிறான். உன்னுடன் வந்தவர்களைக் காக்கும் வல்லமை உனக்கு இல்லை. என்னுடன் போரிட்டால் நீயும் இறப்பாய், வலிமையற்ற எளிய உயிரை வாங்குதல் நீதி அன்று. உயிர் பிழைத்து போ என்றான். இதையே தான் இராமனும், பின்னால் இராவணனிடம் யுத்த களத்தில் சொன்னதுண்டு. யுத்தத்திலும் நீதியுண்டு. அதை அனுமான் கடைப்பிடித்திருக்கிறான்.

பஞ்சசேனாதிபதிகள் தாங்களே போரிட்டு அந்தக் குரங்கைப் பிடித்து இழுத்து வருவதாகச் சொன்னதால் இராவணன் அவர்களை விடைகொடுத்து அனுப்பினான்.

ஐந்து சேனாதிபதிகள், நவீன யுத்த, ஆயுதங்களுடன், சுமார் இரண்டு லட்சம் படைகளுடன் அனுமனுடன் யுத்தம் புரியப் புறப்பட்டனர்.

ஐந்து சேனாதிபதிகளை பலம் குறையச் செய்ய அனுமன் முதலில் அவர்களுடைய இரண்டு இலட்சம் சேனைகளை அழித்தான். பிறகு ஒவ்வொருவரையும் கடுமையாக எதிர்த்துப் போராடி விதவிதமான முறைகளில் அழித்தான்.

பிரம்மாஸ்திரத்தால் கட்டுண்ட அனுமன்

அக்ஷகுமாரனுக்கு மிகவும் இளம் வயது. எப்பொழுதும் யுத்தம் செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற வெறி அவனுக்கு உண்டு. இளங்கன்று பயமறியாது என்பதிற்கொப்ப அவனை, இராவணன் அனுமானோடு யுத்தம் செய்ய அனுப்பி வைத்தான்.

உண்மையில் சிறந்த போர்த்திறம் கொண்ட அக்ஷகுமாரனைக் கண்ட அனுமானே வியந்து போனார். ஒரு விநாடி கூட இடைவெளிவிடாமல், கடும் ஆக்ரோஷம் கொண்டு தன்னுடன் போர்புரியும் சிறுவனான அக்ஷகுமாரனைக் கொல்ல அனுமனுக்கு மனம் வரவில்லை! அவனை எப்படிக் கொல்வது என்று கூட யோசிக்காமல் அவனது வீர விளையாட்டை அனுமன் ரசித்தார்.

இளம் சூரியனைப் போன்ற இவன் பெரியவர்களுக் கொப்பான யுத்தங்களைச் செய்வதால் இந்த அக்ஷகுமாரனைக் கொல்ல என் மனம் ஈடுபடவில்லையே என்று ஹனுமான் கவலைப்பட்டார்.

ஆனால் கொழுந்துவிட்டு எரியும் அக்னியை அணைக்காமல் இருப்பது சரியல்ல என்று வாயு மார்க்கமாக ஆகாயத்தில் தேரோடு கிளம்பிய அக்ஷகுமாரனை கைகளால் அடித்துக் கொன்றார். "சிறுபாம்பானாலும் பெருந்தடியால் கொல்க" என்ற அறிவுரையும், எதிரிகளை வளரவிட்டால் முதலுக்கே மோசம் என்ற நீதியும், யுத்தம் என்று வந்துவிட்டால் அங்கு சிறியவர், பெரியவர் வித்தியாசம் பார்க்கக்கூடாது என்ற

யுத்த தந்திரமும் இங்கு வால்மீகி மூலம் நமக்கெல்லாம் அறிவுப்பாடமாக விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நல்ல காரியம் எதையும் கோயிலில் தான் தொடங்க வேண்டும் என்பது வெற்றிக்கு அறிகுறி. அக்ஷகுமாரனைக் கொன்ற ஹனுமான் மறுபடியும் யுத்தத்தை நோக்கி அதே கோயிலின் கோபுரவாசற்படியில் அமர்ந்தார் என்று வால்மீகி முடித்திருக்கின்றார். எப்பேர்பட்டவர்க்கும் தெய்வபலம் தேவை என்பது இதில் காணப்படும் நாகுக்கான உண்மை!

தனது இளைய குமாரன் அக்ஷகுமாரன் அனுமாரால் அநியாயமாகக் கொல்லப்பட்டுவிட்டான் என்ற செய்தி கிடைத்ததும் இந்திரஜித்தை ஏவினான் இராவணன்.

“நீ போருக்குச் செல்வது, நானே போருக்குப் போவது போல்தான். படைத்தலைவன், அரசன் எல்லாம் எந்தப் போரிலேயும் முதலில் செல்லக்கூடாது. கடைசியாகத்தான் செல்ல வேண்டும். உன்னை நான் போருக்கு அனுப்புவது நியாயமில்லை. ஆனால் அந்த அனுமன் மிகவும் பராக்கிரமசாலியாக இருக்கிறான். இதுவரை எல்லோரையும் ஒருவர் விடாமல் கொன்றுவிட்டான். நீ பிரம்மாஸ்திரத்தை உடையவன். உன்னை முதலில் பாதுகாத்துக்கொண்டு ஹனுமானைப் பிடித்து இழுத்து வா, என்று உபதேசம் செய்தான் இராவணன்.

கோபுர வாசலில் அமர்ந்து கொண்டிருந்த அனுமனுக்கு ஒரு சின்னக்குறை. தன் தகுதிக்கேற்ற பலமான எதிரி யாரும் தன்னோடு யுத்தம் செய்ய வரவில்லையே. பொடியர்களையே இராவணன் அனுப்புகிறானே என்ற வருத்தம் இருந்தது.

ஆனால் இந்திரஜித் வருகிற வேகமும், அவனது பார்வையும், உடற்பலமும், வீரமும், அனுமனுக்கு இப்பொழுதுதான் உண்மையாகவே உற்சாகத்தை வரவழைத்தது!

இவனல்லவா வீரன் என்று சந்தோஷப்பட்டார். இந்திரஜித்தோடு யுத்தம் செய்ய எழுந்தார் அனுமன்.

ஹனுமானும், இந்திரஜித்தும் போட்ட யுத்தத்தில் ஐம்பூதங்களும் கலக்கமடைந்தன. ஒருவருக்கொருவர் சளைத்தவ ரல்ல என்று விண்ணும் மண்ணும் வியந்து பார்த்து கொண்டிருந்தது. நேரமாக நேரமாக இந்திரஜித் பெருங்கவலை அடைந்தான். கடைசியில் ஒரே ஒரு முறை மட்டும் பிரயோகிக்கக் கூடிய பிரம்மாஸ்திரத்தை இந்திரஜித் ஏவினான்.

பிரம்மாவுக்கு மரியாதை கொடுக்கும் வண்ணம், ஹனுமன் அதற்கு உடனடியாகக் கட்டுப்பட்டார். அடுத்த விநாடி பூமியில் அப்படியே மயங்கி விழுந்தார்.

ஒரு முகூர்த்தம். அதாவது ஒண்ணரை மணி நேரம் தான் பிரம்மாஸ்திரத்திற்கு பலம் உண்டு. அதற்குப் பிறகு அதிலிருந்து விடுபட்டு விடலாம் என்பதால் அதற்கேற்ப அனுமன் ஆடாமல் அசையாமல் படுத்துக் கிடக்க, இதுதான் சமயமென்று அருகில் வந்த ராக்ஷஸர்கள் உறுதியான சணல் நார்களாலும் மரப்பட்டையாலும் கட்டினார்கள். இதைக் கண்டு பதறிப் போனான் இந்திரஜித்.

ஒரு தடவை பிரம்மாஸ்திரத்தினால் கட்டுப்பட்டவர்களை, வேறு ஒரு கயிற்றாலோ இரும்பாலோ கட்டினால் பிரம்மாஸ்திரம் பலமிழந்து விலகிவிடும். இது இந்திரஜித்திற்குத் தெரியும். மற்ற ராக்ஷஸர்களுக்குத் தெரியாது.

இது ராக்ஷஸர்களுக்குத் தெரியவில்லையே. பிரம்மாஸ்திரம் வீணாக ஆகிவிட்டால் வேறு எந்த அஸ்திரமும் பயன்படாது. ஹனுமான் இதிலிருந்து விடுபட்டால் நாங்கள் எல்லோரும் பிழைப்பது அரிது என்று இந்திரஜித் பயந்தான்.

பிரம்மாஸ்திரத்திலிருந்து விடுபட்டு விட்டாலும், அதை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல், அவர்கள் இஷ்டத்திற்கு

ஆடவிட்ட அனுமன், அடுத்த விநாடி இராவணனது மந்திரி சபையின் முன்பு கொண்டு செல்லப்பட்டார்.

அனுமனை ஐம்பதினாயிரம் அரக்கர்கள் கட்டி இழுத்து வருகின்றனர் என்ற செய்தி இராவணனுக்குப் போயிற்று. அளவற்ற மகிழ்ச்சி அடைந்த இராவணன் அடுத்த நிமிடம் தன் படைகளுக்கும், இந்திரஜித்துக்கும் அந்தக் குரங்கை கொல்லாமல் என்முன் உயிரோடு கொண்டு வருக என்று உத்தரவிட்டான்.

தூதனைக் கொல்லக்கூடாது என்பது ராஜவிதி. ஆனால் அனுமன் இப்பொழுது தூதனாக இராவணனிடம் வரவில்லை. இராவணப் படைகளைக் கொன்ற எதிரியாக வந்திருக்கிறான். தம்பியை இழந்த இந்திரஜித் ஆத்திரத்தில் அனுமனைக் கொன்று விடலாம். அல்லது அரக்கர் கூட்டம், ஆவேசத்தால் அனுமனைக் கடித்துக் குதறிவிடும். இப்படிச் செய்வதால், யார் அந்த அனுமன்? எதற்காக இங்கு வந்தான்? யாருடைய தூண்டுதலால் போரிட்டான் என்று தகவல்கள் இராவணனுக்குத் தெரியாமல் போய்விடும். இதற்காகவே இராவணன், அனுமனைக் கொல்லக்கூடாது என்று உத்தரவு இட்டானே தவிர, அனுமன் ஒரு தூதுவன் அதனால் அவனைக் கொல்லக்கூடாது என்று இராவணன் உத்தரவிடவில்லை.

இராவணன் உத்திரவிற்கேற்ப அனுமனை உயிருடன் கட்டி இழுத்து, அவனது அரசவையின் முன்பு கொண்டு நிறுத்தி, வெற்றிப் புன்னகையை ஈந்தான் இந்திரஜித்.

ஹனுமானைக் கண்டதும் இராவணனுக்குக் கோபம் தாங்கமுடியவில்லை. நேரிடையாக அனுமானிடம் கேள்விகேட்க முடியவில்லை, “இவன் யார்? எங்கிருந்து வருகிறான்? எதற்காக அசோகவனத்தையும் நம் படை வீரர்களையும் அழித்தான்? என்று கேளுங்கள் என்று உத்தரவிட்டான்.

பொதுவாக மிகப் பெரிய மனிதர்கள், தங்களுக்குச் சமமாக

இல்லாதவர்களிடம் நேரடியாகப் பேசுவது என்பது அவமான-மாகக் கருதப்படுகிறது. இது அரசர்கள் விஷயத்தில் அந்தக் காலத்திலேயும் நடைமுறையில் இருந்து வருகிறது. இப்பொழுது கூட ஒவ்வொரு நாட்டுத் தலைவர்கள், மற்ற நாட்டுத் தலைவர்களுடன் நேரிடையாகப் பேசுவதில்லை. முதலில் தூதுவர்களை விட்டுத்தான் பேசுகிறார்கள். இதற்கு இராவணன் நடந்து கொண்ட விதம் ஒரு சான்று.

இராவணன் இப்படிக் கேட்டதைக்கூட அனுமன் கவனிக்காமல், அவனது புஜம், தேகபலம், வீரம், கோபம் ஆகியவற்றை அனுஅனுவாகப் பார்க்கிறார். அப்படியே வியந்து போகிறார்.

இவனல்லவோ வீரன்? என்ன தேஜஸ், எவ்வளவு தைரியம். எவ்வளவு பலம் என்ன பிரகாசம், ஒரு வீர அரசனுக்குரிய அனைத்து கல்யாண குணங்களும் இவனுக்கு இருக்கிறதே! இவன் மட்டும் அதர்ம வழியில் செல்லாமல் இருந்தால் இந்திர உலகத்தையே ஆளக்கூடிய, எல்லோரையும் காக்கக்கூடிய அபார சக்தியை உடையவனாக இருப்பானே என்று அனுமனே, இராவணனை மனதிற்குள் வியந்து ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

அந்தச் சபையில் அனுமனுக்கு உட்கார இடம் கொடுக்காததினால் அனுமன் தன்வாலை உயரமான ஆசனமாக மாற்றி அதன் மேல் உட்கார்ந்திருந்ததால் இராவணன் தலை நிமிர்த்திப் பார்க்க வேண்டியிருந்தது.

ப்ரஹஸ்தன், இராவணன் சார்பாக அனுமனிடம் கேள்வி கேட்டபொழுது, பிரஹஸ்தனிடம் அனுமன் நேராகப் பதில் சொல்லாமல் இராவணனிடமே "நான் ஸ்ரீராமருடைய தூதன். மற்ற யாராலும் ஏவப்பட்டு வரவில்லை. இந்த உருவம் எனக்கு பிறப்பிலே ஏற்பட்டது. இராவணனான உன்னை நேரில் பார்க்க வேண்டி இத்தகைய தோட்டத்தை அழித்தேன். என்னைக்

காப்பாற்றிக் கொள்ளவே நான் ராக்ஷஸர்கள் மற்றும் சிலருடன் யுத்தம் செய்தேன். எனக்கு யாராலேயும் அழிவு என்பது கிடையாது. உனக்கு எப்படி பிரம்மதேவர் வரம் கொடுத்திருக்கிறாரோ அதே போல் எனக்கும் வரம் கொடுத்திருக்கிறார். இராவணான உன்னைப் பார்ப்பதற்காகவே பிரம்மாஸ்திரத்தில் கட்டுப்பட்டேன்” என்று தங்கு தடையின்றி தைரியமாகவும், சுருக்கமாகவும் சொல்லி, “ஸ்ரீராமரின் தூதுவனான நான், சில நல்ல வார்த்தைகளைச் சொல்கிறேன் கேளுங்கள்” என்று முடித்தார்.

அனுமனின் வாலில் தீ

“ஹனுமானாகிய நான், சுகரீவன் உத்தரவிட்டதால் இங்கு வந்தேன். சுகரீவன் தங்களுடைய கேஷமத்தைப் பற்றி கேட்பதோடு, அவரும் நலமாக இருக்கிறார் என்ற தகவலையும் சொல்லச் சொன்னார்.”

பிறகு, இராவணனுக்கு இராம சரித்திரம் தெரியுமோ தெரியாதோ என்று நடந்த கதையை மிகச் சுருக்கமாக, மளமளவென்று விவரித்துவிட்டு அப்பேர்ப்பட்ட வீரனான ஸ்ரீராமனின் தர்ம பத்னியான சீதாதேவியை நீ கவர்ந்து வந்திருக்கிறாய். நீ தர்மம் தெரிந்தவன். தெரியாமல் செய்துவிட்ட தவறுக்கு மன்னிப்பு உண்டு. எனவே ஜானகியை ஸ்ரீராமனிடம் கொடுத்துவிடு.” என்று சொன்னதோடு நில்லாமல் “மகா பலசாலியான வாலியிடம் நீ தோற்றாய். அப்பேர்ப்பட்ட வாலியை ஸ்ரீராமன் தன் ஒரே பாணத்தால் கொன்றான். இதையும் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்” என்று ராவணனை உயர்த்தியும் தாழ்த்தியும் ஸ்ரீராமபராக்கிரமத்தை உவமையோடு சொன்ன ஹனுமானின் வார்த்தைகள் அத்தனையும் உயிர்த்துடிப்பு உள்ளவை.

முதன்முறையாக அதுவும் ஒரு வானரம் தனக்கு அறிவுரை சொல்வதா? என்ற கோபம் தலைக்கேற, அதிகார போதையில் இராவணன் "இந்தக் குரங்கை கொல்க" என்று உத்தரவிட்டான்.

இந்திரஜித்திடம் தூதுவனாக வந்திருக்கும் அனுமனைப் பற்றி விசாரிக்காமல் கொன்றுவிடக்கூடாது என்று நினைத்து அந்தக் குரங்கை ஒன்றும் செய்து விடாதீர்கள் என்று சொன்ன இராவணன் தான் இப்படி உத்தரவு போட்டான்!

தம்பி விபீஷணனின் வேண்டுகோளை ஏற்ற இராவணன், ஹனுமானைக் கொல்லும் உத்தரவை உடனடியாக வாபஸ் பெற்றுக் கொண்டான். இதில் இன்னொரு செய்தி என்னவென்றால், விபீஷணனைத் தவிர வேறு யாரும் இராவணனிடம் அரசவையில் பேசியதாகத் தெரியவில்லை! ஒரு வேளை மற்றவர்களுக்கு துணிவு இல்லையோ என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது.

குரங்கிற்குப் பிடித்தமான வாலில், துணிகளைக் கட்டி இராவணனின் ஆணைப்படி எரியவிட்டு, இலங்காபுரியில் தெருத்தெருவாக இழுத்துச் செல்கிறார்கள்.

ஹனுமானுக்கு இராவணன் உட்கார இடம் தரவில்லை. ஹனுமான் தன் சக்தியினால் வாலை வளர்த்துக் கொண்டு இராவணனுக்குச் சமமாக சிம்மாசனம் செய்து கொண்டு அதில் அமர்ந்து கொண்டான். இதைக்கண்டு சிறிதும் பொறுக்காத இராவணன், அதற்காக வாலைக் கொளுத்தச் சொல்லி உத்தரவிட்டான்.

எப்படியோ, ஹனுமார் வாலில் துணியைக் கட்டி, தீ வைத்து தெருத்தெருவாகப் பகல் வேளையில் இழுத்துக் கொண்டு போனார். தன் வாலில் தீ வைத்தது பற்றிக் கூடக் கவலைப்படாமல், இதுதான் சமயம், பகல் வேளையில்

இலங்கையைப் பற்றி சுற்றித் தெரிந்து கொண்டால், பின்னால் உதவும் என்று ஹனுமான் இங்கு தடைக்கல்லை, படிக்கல்லாக மாற்றிக் கொண்டான்.

இந்த தீ வைத்த செய்தி அசோக வனத்திலிருக்கும் சீதா பிராட்டிக்குப் போகிறது. மனம் பதறிப் போனாள். உடனே அக்னி பகவானை வேண்டுகிறாள். நான், ஸ்ரீராமனுக்கு உண்மையான மனைவியாக இருப்பது உண்மையானால், என் தவம் பரிசுத்தமானதாக இருந்தால் ஹனுமானுக்கு அக்னியாகிய நீ குளிர்ந்தவனாக இருக்க வேண்டும் என்றாள்.

அப்படிப் பிரார்த்தனை செய்ததினால் அக்னியும் மனமிரங்கினான். அனுமனுக்கு குளிர்ச்சியைக் கொடுத்தான். இதனால் அனுமனுக்கே ஆச்சரியம் ஏற்பட்டது.

ஹனுமார் சட்டென்று வாலில் தீயோடு மேலே கிளம்பினார். எங்கு எங்கு தீயை வைக்க வேண்டுமோ அங்கு எல்லாம் தீயை வைத்தார். குட்டிவாலாக இருந்தால் கொஞ்ச இடத்திற்குத்தான் தீயை வைக்கமுடியும். இவர்தான் இராவணனுக்கு நேர் எதிராக வாலினால் மேடைபோட்டு அமர்ந்தவராயிற்றே! வால் பெரிதாகத்தான் இருக்க வேண்டும். எனவே இலங்கை நகரத்தில் பெரும்பகுதியை இரையாக்கினார்! இதை ராக்ஷஸர்கள் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

ஊரை நன்றாகச் சுற்றிப் பார்த்து அணுஅணுவாகத் தெரிந்து கொண்ட அனுமன், பின்பு சட்டென்று தன்னைப் பிணித்த கயிற்றை அறுத்து, தன் வாலில் நெருப்பையும் எண்ணெயையும் ஊற்றிப் பிடித்துக் கொண்டு வந்த ஒரு இலட்சம் அரக்கர்களையும் அப்படியே ஆகாயத்தில் தூக்கிப் பொத்தென்று போட்டான். இலட்சம் அரக்கர்களும் அழிந்தனர்.

பின்னர் தன் வாலில் பற்றியிருந்த தீயை இலங்கா நகரில் பற்றவைத்தான்! அனுமன் பற்ற வைத்த தீயானது இலங்கா நகரை மெள்ள மெள்ள விழுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

இலங்கையிலிருந்து அனுமன் திரும்புதல்

லங்கையை எரித்த அனுமான் வாலில் மீதம் இருக்கிற தீயை அணைக்கச் சமுத்திரத்தில் குதித்தார். அவர் வாலில் பற்றியிருந்த தீ அணைந்தது. இப்பொழுதுதான் சுயநினைவுக்கு வந்த அனுமான் சீதையைப் பற்றி நினைத்தான்!

கோபம் என் கண்ணை மறைத்துவிட்டதே! எப்பேர்ப்பட்ட தவறை நான் செய்துவிட்டேன்? லங்கையை எரித்தேன். அதில் சீதாதேவியும் இறந்திருப்பாளே? என்று நினைத்துப் பயந்து வெலவெலத்துப் போனான்.

சீதையை எப்படி அக்னி எரிப்பான்? சீதையே ஒரு அக்னிதானே என்ற நம்பிக்கை துளிர்விடுகிறது. என்னையே அக்னி எரிக்கவில்லை. பதிவரதையான சீதையை அக்னி தேவன் நிச்சயம் நெருங்கியிருக்க மாட்டான் என்று அசாத்திய நம்பிக்கையுடன் சரி எதற்கும் சீதா தேவியை ஒரு முறை தரிசித்து வருவோம் என்று கடற்கரையிலிருந்து மீண்டும் அசோக வனத்திற்கு அனுமன் வந்தான்.

“வாலில் தீயை வைத்து, நாட்டின் எல்லையைத் தாண்டிவிடு” என்று ஆணையிட்ட ராவணனது ஆணையை மீறி அனுமன் மீண்டும் லங்கைக்குள் நுழைந்திருப்பது அனுமனின் தைரியத்தைக் காட்டுகிறது.

அசோகவனத்தில் சிம்சுபா மரத்தடியில் அமர்ந்திருக்கும் சீதாதேவியைக் கண்ட பின்புதான் அனுமனுக்கே உயிர் வருகிறது. சீதையை நமஸ்கரித்தான். அனுமனுக்கு ஆசிர்வாதம் தந்த சீதை “நீ மிகப் பெரிய பலசாலி” என்று சொல்லி வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்தார்.

“என்னைப் போய் பலசாலி என்கிறீர்களே. எவர் யுத்தத்தில் சத்ருக்களை ஜெயித்து, தங்களுடைய சோகத்தைப்

போக்கப் போகிறாரோ அப்படிப்பட்ட வம்ஸத்தில் பிறந்த ஸ்ரீராமர், என்னைப் போல் ஏராளமான வானரங்களுடன், சிறந்த கரடிகளுடன் சேர்ந்து வெகு சீக்கிரமாக வரப்போகிறார் என்று சீதைக்குத் தெரியத்தைச் சொன்னார்.

சீதையிடம் விடைபெற்று விஸ்வரூபம் எடுத்து ஸ்ரீலங்கையிலிருந்து, வெற்றி வீரனாக இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியோடு சந்தோஷத்தின் உச்சியில், மேகமெல்லாம் வணங்கி வழிபட, ஆகாயமார்க்கமாக அகர வேகத்தில் முன்பு இல்லாத பலத்தை விடப் பன்மடங்கு பலத்தோடு, ஸ்ரீராமனைச் சந்திக்க அனுமன் கிளம்பினார்.

திரும்பி வரும் சந்தோஷத்தில் பத்து திக்குகளில் உள்ள எல்லா இடங்களிலும் சந்தோஷமாக சப்தமிட்டுப் பெருத்த நாதத்தால் நிரப்பினார். கரையை நெருங்க நெருங்க தன் ஆப்த ஸிநேகிதர்களைப் பார்க்க ஆவல் கொண்டு மேலும் உற்சாகமடைந்து தனது வாலையும் சுழற்றி வீசினார்.

கரையில் உள்ள மலைமுகட்டில் அமர்ந்து கொண்டிருந்த அங்கதனுக்கு அனுமனது உருவம் தெரிந்தது. அனுமன் சந்தோஷமாக வாலைச் சுழற்றிக் கொண்டு வரும் வேகத்தை வைத்து காரிய வெற்றியோடு தான் அனுமன் வருகிறான் என்பதை அறிந்து கொண்டான். தன்னைச் சுற்றியிருக்கும் வானரர்களை அழைத்து தன் மனதில் பட்டதைச் சொல்லி, வருகிற அனுமானுக்குக் காணிக்கையாகப் பழங்கள், கிழங்குகள், தேன் ஆகியவற்றைக் கொண்டு வாருங்கள் என்று உத்தரவிட்டான். மற்ற வானரர்களும் அவ்வாறே செய்துவிட்டு, அனுமனை வரவேற்க மலையுச்சியில் ஒன்று கூடினர்.

ஆகாயத்திலிருந்து அந்த மலையுச்சியில் வந்து இறங்கிய அனுமன் தன்னைவிட வயதான வானரக் குருக்களை நமஸ்கரித்தார். அடுத்தபடியாக வாலியின் மைந்தனான

அங்கதனை நமஸ்கரித்தார். அடுத்து அனுமன் சொன்ன ஒரே வார்த்தை "கண்டேன் சீதையை" என்பதுதான்.

ஜாம்பவானும் வானரங்களும் கேட்ட ஸ்ரீலங்கா விருத்தாத்தங்கள்

ஸ்ரீலங்காவில் என்ன நடந்தது? என்பதை மஹேந்திர பர்வதத்தின் மலையுச்சியிலிருந்து தான் விஸ்வரூபம் எடுத்துப் புறப்பட்டது முதல், சீதாதேவியைக் கண்டு வந்த கதையை, ஒன்று விடாமல், மறந்து போகாமல், தொடர்ந்து கதையாகச் சொன்னார் அனுமான். இதை அங்குள்ள அத்தனை வானரர்களும் ஆவலுடன் கேட்டனர்!

கரடிக்கு எல்லாம் அரசனாக விளங்கும் ஜாம்பவான், "அனுமா! நீ இலங்கைக்குச் சென்று வந்த விஷயத்தை ஒன்றுவிடாமல் இங்கே சொல்லிவிடு. இதில் எந்த விஷயத்தை மட்டும் ஸ்ரீராமனிடம் சொல்ல வேண்டும் எந்த விஷயத்தைச் சொல்லாமல் ரகசியமாக நாம் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பது உனக்குத்தான் தெரியும். ஏனென்றால் சீதையைப் பற்றிச் சிறிதும் தப்பித்தவறி ஏதேனும் சொல்லாதே!" என்று அனுபவ ரீதியாக வேண்டுகோள் விடுத்தான் ஜாம்பவான்.

அங்கதன் தலைமையில் ஆலோசனைக் கூட்டம்

இலங்கையில் நடந்ததை ஒன்று விடாமல் சொன்ன அனுமன், சுய விமரிசனம் கூடாது என்பதற்காகச் சில செய்திகளை மறைத்தாலும், புத்திசாலித்தனமான மற்ற வானரங்கள் எதிர்க்கரை யிலிருந்து நாகுக்காக அறிந்தன.

மேற்கொண்டு என்ன செய்யலாம் என்று அங்கதன்

தலைமையில் கூட்டம் நடந்தது. வானரர்கள் ஒவ்வொருவருடைய கருத்தையும் கேட்ட பொழுது எல்லோரும் சீதையை அழைத்துச் செல்லாமல் ஸ்ரீராமனிடம் செல்வதில் பலன் ஒன்றும் இல்லை என்ற ஒரே கருத்தைத்தான் வலியுறுத்தினார்கள்.

கண்டேன் சீதையை என்று அனுமன் சொன்தை நாம் அனைவரும் மிகப் பெரிய சாதனையாக எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. இதை நாங்கள் நம்பினாலும் ஸ்ரீராமன் எப்படி இதை நம்புவார்? உடனே சீதையை அழைத்து வரவில்லையா? என்று கேட்டால் நாம் அனைவரும் தலைகுனிந்து நிற்க வேண்டி-யிருக்கும்.

சீதையை ஏன் அழைத்து வரவில்லை என்பதற்கு என்னதான் காரணம் கூறினாலும், ஸ்ரீராமன் இதைக் கேட்டு சமாதானமடையப் போவதில்லை. இது வானரர்களுடைய அலவீனத்தைக் காட்டும் என்று நேரிடையாகச் சில வானரர்கள் இதைச் சொல்ல, ராஜகுமாரனான அங்கதனும் அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டான்.

எனவே நாம் அனைவரும் இப்பொழுது ஒரு ஸங்கல்பம் செய்து கொள்வோம். இங்கிருந்து ஸ்ரீராமனிடம் சென்று ஹனுமார் ஸ்ரீலங்காவில் நடந்த செய்திகளைச் சொல்வதைவிட, நேரிடையாக நாம் அனைவரும் ஸ்ரீலங்காவிற்குச் சென்று, அன்னை ஜானகியை மீட்டு ஸ்ரீராமனிடம் நல்லபடியாக ஒப்படைப்போம் என்று அங்கதன் தன் முடிவை அறிவித்தான்.

ஜாம்பவான் பொறுமைசாலி என்பதால் மிக அழகாகச் சொன்னார். இளையராஜா தாங்கள் சொல்வது மிகமிக உண்மை. நியாயமானது. சீதையோடு தான் நாம் ஸ்ரீராமனைப் பார்க்க வேண்டும். ஆனால் ஒன்று ஹனுமானுக்குக் கூட இது தெரியும். ஆனால் சீதையை ஏன் அனுமான் இங்கு அழைத்து வரவில்லை என்பதற்கும் ஒரு காரணம் உண்டு. எனவே நாம் அனைவரும்

ஸ்ரீராமனைப் பார்த்து அவருடைய யோசனையைக் கேட்டு, மேற்கொண்டு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை முடிவு செய்வதுதான் நல்லது என்று சொன்னதும் அங்கதன் அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டான்.

ஆலோசனை முடிந்ததும் அடுத்தப்படியாக மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் எல்லோரும் ஸ்ரீராமன் இருக்குமிடத்தை நோக்கிப் பறந்தனர். போகின்ற வழியில் சுக்ரீவனால் பராமரிக்கப் பட்டு வரும் மதுவனம் கண்ணில் தென்பட்டது. அங்கதன் உத்தரவின் பெயரில், பறந்து வந்த வானரங்கள் அனைவரும் மதுவனத்திற்குள் நுழைந்து இஷ்டப்படி மதுவைக் குடித்து மதுவனத்தை அழித்தனர்.

இராமனிடம் வந்து சேர்ந்தார் ஹனுமான்

சீதாபிராட்டியைத் தேடி வடக்கு, கிழக்கு, மேற்கு என்று மூன்று திசைகளிலும் சென்ற வானர வீரர்கள் அங்கு அனு அனுவாகச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு, சீதையைக் காணவில்லை என்று திரும்பி வந்துவிட்டனர். இதைக் கேட்ட இராமன், அப்படியே உயிரோடு இறந்து கொண்டிருந்தான். ஆனால் தென்திசைக்குச் சென்ற அனுமன் மட்டும் இதுவரை, திரும்பவில்லை என்பதால், சீதையைக் கண்டுபிடிக்காமல், அனுமன் வரமாட்டான் அதுதான் தாமதத்திற்குக் காரணம் என்று ஸ்ரீராமன் தனக்குள் நினைத்து உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான்.

இப்போது ஸ்ரீராமனுக்கு வேறொரு கவலை பிடுங்கித் தின்ன ஆரம்பித்துவிட்டது. காணாமல் போன சீதை, திரும்பி வருவாளா, மாட்டாளா என்பது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும்.

அவளைக் கண்டுபிடிக்கச் சென்ற அனுமன், இன்னும் வரவில்லையே? இன்னும் அவன் கூடச் சென்றவர்களும்

உயிரோடு இருக்கிறார்களா இல்லையா என்று இந்தக் கவலைப்பட ஆரம்பித்தான் இராமன்.

மதுவனத்தை அனுமனின் வானரங்கள், அங்கதன் உதவியோடு எப்படி நாசம் செய்தனர் என்பதை அங்குலம் அங்குலமாகத் ததிமுகன் ஸுக்ரிவனிடத்தில் வேகமாகவும், கோபத்துடனும் சொன்னான்.

“போன காரியம் வெற்றியடைந்து விட்டது. ஆகவே அந்த வெற்றிச் செய்தியைக் கொண்டு வந்த அனுமனையும், அவனது சக வீரர்களையும் காண மிக ஆவலாக இருக்கிறேன்” என்று ஸ்ரீராம லெஷ்மணன் சொல்ல, இதை விட சந்தோஷம் எனக்கு இனிமேல் வேறு ஏதும் உண்டோ? இல்லவே இல்லை என்ற ஸுக்ரிவன், நீண்ட நாள் கழித்து பூரிப்படைந்து அளவற்ற ஆனந்தத்தை அடைந்தான். இதைக் கண்ட ததிமுகனுக்கும் சந்தோஷம் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. தான், தன் கீழ் வேலை செய்யும் காவலாளிகள் காயம்பட்டதைக் கூட மறந்தான். மதுவனம் நாசம் அடைந்தாலும் பரவாயில்லை சீதா பிராட்டி கிடைத்துவிட்டாளே அது போதும் என்று எண்ணி ஒரு மித்த சந்தோஷத்தில் தன் தோளைத் தட்டிக் கொண்டான். மகிழ்ச்சி அந்த இடத்தில் எல்லோருக்கும் உற்சாகத்தைத் தந்தது.

கண்டேன் சீதையை

இளைய மகாராஜா என்னை மன்னிக்க வேண்டும் என்று ததிமுகன் கைகூப்பி அங்கதனிடம் சொல்லி என் காவலாளிகளால் தங்கள் வானரப்படையினர் தடுக்கப் பட்டதற்குக் கோபம் கொள்ளக் கூடாது. இந்த மதுவனத்தின் எஜமானரான தாங்கள் அறியாமல் செய்த எங்கள் பிழையை மன்னிக்க வேண்டும். தங்களையும், அனுமனையும் சந்திக்க சுக்ரிவ மகராஜாவும் ஸ்ரீராம லெட்சுமணரும் அங்கு மிகமிக ஆவலோடு காத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். தாங்கள்

அருள்கூர்ந்து சீக்கிரம் வர வேண்டும் என்று மகிழ்ச்சி பொங்க மரியாதையோடு ததிமுகன் சொன்னான்.

அடுத்த விநாடியே அங்கதன் தலைமையில் அனுமாரோடு மதுவனத்திலிருந்த அத்தனை வானரங்களும் மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு, ஸ்ரீராம லெஷ்மணன், சுக்ரீவனைக் காணப் புறப்பட்டனர்.

சுக்ரீவனுக்கு அனுமார் போன காரியம் வெற்றிகரமாக முடிந்துவிட்டது என்று நன்றாகத் தெரிந்துவிட்டது. ஆனால் ஸ்ரீராமனுக்கு இன்னும் அந்த நம்பிக்கை வரவில்லை. எனவே சோகத்தோடு காணப்பட்டான்.

ஸ்ரீராமா! தங்களுக்கு மங்களம் உண்டாகிவிட்டது. ஏன் இதைச் சொல்கிறேன் என்றால் காரியத்தை முடிக்காமல் அங்கதன் என் பக்கம் வரமாட்டான். இல்லையென்றால் பல தலைமுறை தலைமுறையாக இருந்து வந்த மதுவனத்தை அழிக்க அங்கதன் ஒரு போதும் உடன்பட்டிருக்க மாட்டான். அதுமட்டுமல்ல ஸ்ரீராமர்! ஹனுமர் பற்றி நான் சொல்லி நீங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது அல்ல. காரியசித்திக்கு இந்த காலத்தில் மட்டுமல்ல. எந்தக் காலத்திலும் அனுமாரை விட்டால் வேறு யாருமே இல்லை என்று தைரியம் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே.)

தென்திசையில் சூரியன் இருக்கிறான் என்பது போல அனுமன் தெற்குத் திசையிலிருந்து பூரித்த இன்முகத்தோடு அன்பும் கருணையும் மழையாகப் பொழியும் பெரிய கையை உடைய இராமன் முன்பு “ஜெய்ஸ்ரீராம்” என்று மங்கள வார்த்தையைச் சொல்லி, ஆகாயத்திலிருந்து கீழே இறங்கினான்.

வானத்திலிருந்து கீழே இறங்கிய ஹனுமான், ஸ்ரீராமர் திருவடியில் வணங்கி மிகுந்த சந்தோஷத்தினால் தன் வாலை பூமியே பிளந்து போகும்படி அடித்துச் சிங்கநாதம் செய்து

“கண்டேன் சீதையே” என்ற மங்கள வார்த்தையைச் சொல்ல, இதைக் கேட்டு ஸ்ரீராமர், லெக்ஷ்மணன், சுக்ரீவன் உட்பட அங்கிருந்த அனைத்து வானரங்களும் மெய்சிலிர்த்து ஆனந்தமாக சந்தோஷத்தை அடைந்தனர்.

“கற்புக்குத் தலைவியாக இருக்கும் சீதாதேவியை கடலால் சூழப்பட்ட இலங்கையில் கண்டேன். இனிமேல் உனது சந்தேகத்தையும் இதுவரை அடைந்து கொண்டிருந்த துயரத்தையும் நீக்குக” என்றான்.

அனுமா! நியல்லவா என் நண்பன்

பிறகு வேறு என்ன சொன்னாள்? என்று ஸ்ரீராமனே மீண்டும் ஆழமாகக் கேட்டான்.

“எப்படி, இந்தக் கடலைத்தாண்டி சுக்ரீவனுடைய படைகள் வரமுடியும்? என்று சந்தேகப்பட்டும் கேட்டாள் சீதாப்பிராட்டி” என்று முடித்தான் அனுமன்.

“எப்பொழுதெப்போதும் கிஷ்கிந்தாபுரி அரசன் ஸுக்ரீவன் ஒரு காரியத்தைச் செய்து முடிக்க வேண்டும் என்று நினைத்து விட்டால் அப்பொழுதே அந்தக் காரியம் வெற்றி என்பதுதான் பொருள். அது மட்டுமல்ல, எங்கள் கிஷ்கிந்தாபுரி வானரர்கள் சொல்லும் செயலும் மிக அதிகமானவை. அவர்கள் எங்கு வேண்டுமானாலும், எப்படி வேண்டுமானாலும் தடையில்லாமல் பாய்வார்கள். சுக்ரீவனுடைய உத்தரவுக்-காகத்தான் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்று சுக்ரீவனைப் பற்றியும் அவனது வானரப் படைகளைப் பற்றியும் பெருமையாக அனுமன் குறிப்பிட்டான்.

“சீதாதேவி ! எங்கள் வானரங்கள் என்னைவிட சக்தி, பலம் வாய்ந்தவை. எனக்குச் சமமான வானரங்களும் உண்டு.

ஆனால் என்னைக்காட்டிலும் கீழ்ப்பட்டதான குரங்கு என்று ஒன்று கூட சுகரீவனது படைமையில் இல்லை”.

“மிக மிக சாதாரண பலத்தைக் கொண்ட நானே இங்கு வந்துவிட்டேன். மற்ற வானரங்கள் பற்றித் தாங்கள் கவலைப்பட்டு மனச்சோர்வை அடைய வேண்டாம். இன்னொன்று, ஒரு நாட்டிற்குத் தூதனாக வருகிறவன் பலசாலியாக இருக்க மாட்டான். பலக்குறைவு உள்ளவர்களையே தான் அனுப்புவார்கள் என்பது ராஜாங்க விதி, அதனால் தான் மிகவும் சாதாரண வானரனான என்னை சுகரீவன் இங்கு தூதனாக அனுப்பி வைத்தார்.” என்று அனுமான் சீதையிடம் அன்று சொன்னதை இன்று அப்படியே ஸ்ரீராமனிடம் சொன்னான்.

“இத்தனை ஆண்டு காலம் வனவாசம் செய்தவரான ஸ்ரீராமன், தந்தைக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியைக் காப்பாற்றுவார். அதோடு சத்ருவான ராவணனையும் ஜெயித்துக் காட்டுவார். மூன்றாவதாகத் தங்களை அழைத்துக் கொண்டு அயோத்திக்குச் சென்று பட்டாபிஷேகத்தையும் செய்து கொள்ளப்போகும் காட்சியைத் தாங்கள் வெகு விரைவில் கண்ணால் கண்டு மிகுந்த சந்தோஷம் அடையத்தான் போகிறீர்கள்.” என்று சீதாதேவியிடம் தான் சொன்னதாக அனுமன் சொன்ன போது, ஸ்ரீராமனுக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. இவனல்லவோ நண்பன்! ஆபத்சகாயன்! இப்படிப்பட்ட அனுமன் எனக்குக் கிடைத்தது நான் பூர்வ ஜென்மத்தில் செய்த புண்ணியமல்லவா? என்று நினைத்து நினைத்துப் புளகாங்கிதம் அடைந்தான். அப்படியே ஆசைதீர அனுமனைப் பாசத்தோடு கட்டி அணைத்துச் சந்தோஷத்தின் உச்சிக்கே ஸ்ரீராமன் சென்றுவிட்டான்.

இந்தக் கண்கொள்ளாக் காட்சியைக் கண்ட லெக்ஷ்மணனுக்கும், சுகரீவனுக்கும் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகிற்று!

அங்கே சீதையைச் சந்தோஷப்படுத்தி, உற்சாகம் தரும் சொல்லைச் சொல்லி, நிமிர வைத்த அனுமன் இங்கே ஸ்ரீராமனை மகிழ்ச்சிப் பரவசத்தால் மாற்றி அடுத்த கட்ட நடவடிக்கைக்குக் கிரியா ஊக்கி போலாகித் துள்ளிக் குதிக்கவும் செய்தான்!

என்னே அனுமனின் சாதனை!

யுத்த காண்டம்

ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்கள், சுக்ரீவன், அனுமன், ஜாம்பவான், அங்கதன் மற்றும் பல பராக்கிரமசாலிகளான வானர வீரர்களுடைய ஆற்றலால் கடலில் அற்புதமான பாலம் அமைத்து கடலைக் கடந்து இலங்கை கடற்கரையை அடைந்தார்.

இராவணனின் தம்பியான விபீஷணன், ராவணனைப் பிரிந்து, ஸ்ரீராமரிடம் சரணாகதி அடைந்தான். ஸ்ரீராமர் அவனை ஏற்றுக் கொண்டார்.

அதன் பிறகு நடந்த தேவாசுரயுத்தத்தில், ஸ்ரீராமர், லக்ஷ்மணன், அனுமன், ராவணாதி அரக்கர்களை போரில் வென்றனர். அசுரசேனையின் மாயையில் மயங்கி விழுந்த வானர வீரர்களையும், லக்ஷ்மணனையும், ஆஞ்சநேயர் சஞ்சீவி மலையைத் தூக்கி வந்து அதன் சக்தியால் அனைவரையும் பிழைக்க வைத்தார். ஸ்ரீராமரும், இராவணனும் நேருக்கு நேர் போர் புரிந்தனர். இராவணன் மாயை போர் புரிந்தான்.

முடிவில் ஸ்ரீராமர் கோதண்டத்தை வளைத்து, தமது ஏகபத்தினி விரதத்தின் மீது சத்தியம் செய்து, உண்மையான ராவணனை கொன்று வா! என்று ஆணையிட்டு இராவணனை நோக்கி பிரயோகித்தார். அஸ்திரம் இராவணனின் மார்பை பிளந்து உயிரைக் குடித்தது.

ஸ்ரீராமர் சீதையை அக்னிபிரவேசம் செய்ய வைத்து ஏற்றுக் கொண்டார். பின்னர் புஷ்பக விமானத்தில் அயோத்தியை அடைந்தார்.

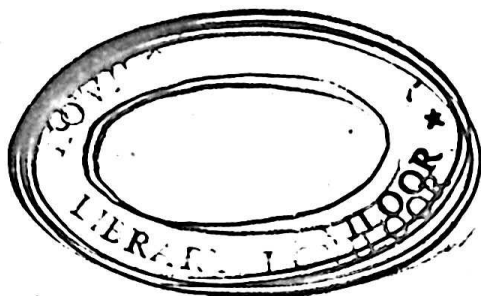
ஒரு சமயம், பார்வதி தேவி விஷ்ணு சகஸ்ரநாம பாராயணம் செய்து கொண்டிருந்தாள். அது சமயம் ஈசன் பார்வதிதேவியிடம் "சகஸ்ரநாம பாராயணத்தை இலகுவாக படித்து முடிக்கும் உபாயம் உள்ளது" என்றார்.

"பாராயணத்தை இலகுவாக முடிக்கும் உபாயம் என்ன?" என்று பார்வதி வினாவினாள். அதற்கு பரமேசுவரர் "ராமா", 'ராமா' என்று ராமநாமத்தைச் சொல்லுவதே விஷ்ணு சகஸ்ரநாமத்தின் இலகுவான பாராயணமுறை என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

அப்பேர்ப்பட்ட ராமநாமத்தையே மூச்சாகக் கொண்டு இன்றும் சிரஞ்சீவியாக வாழ்ந்துவரும் அனுமனின் வைபவத்தைச் சொல்லும் இந்த சுந்தரகாண்டம் படிப்போர்க்கு ஹரிஹர கடாക്ഷம் கிட்டுவதற்கும் பேரருள் பாலிக்கும்.

~~~~~ ராம் ராம் ஜெயராம் ~~~~~

சுந்தரகாண்டம்

தர்மம், பொருள், இன்பம் என்ற மூன்றில் தர்மத்தைக்
கடைபிடித்து வாழ்வதே மேலானது - ஸ்ரீராமர்.